

АШЛИ СЪМЪРС ВЕЧНАТА ЕВА

Превод от английски: Ирина Казакова, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Клепачите му трепнаха. Стройното тяло помръдна едва доловимо в колосаните бели чаршафи. Разсъдъкът му, макар и размътен, се разбунтува срещу тях. Той не спеше на твърди шумящи чаршафи. Неговите бяха сатенени.

Абсурдността на възмущението запали искрица присмех някъде дълбоко в съзнанието му, но тя бързо угасна и го остави да се носи без посока в тъмното море.

Объркан и раздразнен, опита да отвори очи, но сякаш бяха залепнали. Насочи усилията си навътре към мрака, обгърнал сетивата му. „Къде съм?“ Настоячивият въпрос поразсея мъглата, но не му даде конкретен отговор.

Със следващата съзнателна глътка въздух в ноздрите му нахлу миризмата на дезинфектант. Слава богу, очите му се отвориха. Обградиха го неясни очертания, потънали в сумрак прозорци и блещукащи градски светлини. На кой град? Лос Анджелис, разбира се. Точно там живееше. Кой ден беше? Десети април. Успокоен, той се огледа.

Бели стени, бели плочки на пода, болнично легло! На дясната си ръка откри гипс. Защо? Кога? Как? Милостиви боже, дали всичко останало беше наред? Дали тялото му все още изпълняваше функциите си? Бяха ли краката му на мястото си, а мъжествеността му непокътната?

Душевните му терзания бяха прекъснати от хладен допир до китката му. До леглото внезапно се бе появила медицинска сестра. Лицето ѝ му бе смътно познато. Нарече го Нейт и той се почуди дали това беше неговото име. Зад нея приближи мъж, напомнящ президента Линкълн — лекар с развята бяла престилка. Натисна го тук-там, провери зеничния рефлекс и каза:

— Добре, добре.

Гласът на лекаря се отдалечи от Нейт като слаб полъх на вятър и го остави успокоен. Той спря да се бори с неизбежното и остави

съзнанието си да потъне отново в мрак.

Събуди се по-силен и с прояснена глава. Започна педантично да събира откъслеците от спомени в една обща картина. Знаеше, че е получил тежко сътресение на мозъка, има пукнати ребра, счупена ръка и изкълчено рамо. И толкоз.

Тази мисъл събуди изненада и бързо защитно опровержение. Беше преживял злополука, която не можеше да си спомни. Сигурно снощи, докато е бил в безсъзнание, са го прехвърлили в отделението за реанимация, тъй като и това не си спомняше.

Погледна към силното тяло, което му беше служило добре в продължение на двайсет и седем години. Бяха свалили системата и ръката му лежеше сгъната върху гърдите. Машинално потърси с очи часовника си, но вместо него откри пластмасова гривна с името си — Натаниъл Райт. Е, поне няма да забравя кой съм, помисли си.

Нечии стъпки приковаха вниманието му. Той отвори полека очи и обърна глава към мъжа, отпуснал се в креслото.

— Патрик? Колко е часът?

Дрезгавият му баритон действа като убождане на Патрик Тагарт, който скочи на крака и сграбчи свободната ръка на приятеля си.

— Наближава полунощ! Крайно време беше да дадеш някакви признаци на живот! Как си, по дяволите? Боли ли те нещо? Имаш ли нужда от сестра, или нещо друго?

— Не, нямам нужда от нищо! — Нейт стисна дългите, потъмнели от слънцето пръсти с всички сили. — Искam да знам единствено какво се е случило с мен. Злополука ли съм преживял? Очевидно, но как? Легнах си веднага щом двамата с Боб си тръгнахте.

— След като с Боб си тръгнахме?! — Патрик озадачено се намръщи. — Откъде сме си тръгнали? Кога?

В гласа на Нейт прозвуча раздражение. Ама че момент беше избрал Патрик да го разиграва.

— От моя апартамент, Патрик, снощи.

— Снощи — смаяно повтори приятелят му. — Нейт, не съм бил в апартамента ти от една седмица.

— Една седмица? — Също толкова смаян, Нейт го изгледа втренчено. — Искаш да кажеш, че съм бил в безсъзнание една седмица? Защо? Господи, Пат, какво е станало с мен?

— Хей, спокойно, приятел. Нищо ти няма! Поне нищо сериозно. Говорих с лекаря и той каза, че бързо ще се възстановиш. Но по другия ти въпрос... — Патрик поклати глава и къдравата му черна коса се разпиля по челото. — Мога да ти кажа защо и как. Снощи си вечерял и пил при Анджело, паднал си по стълбите и си изгубил съзнание. Изплашил си Анджело до смърт! Знам, че си се ударил доста силно, но си извадил късмет, стари приятелю. Голям късмет, при това. Стъпалата под килима са били каменни. — Назидателният му тон се смекчи. — Снощи беше вторник, Нейт. Днес е сряда. Бил си в безсъзнание двайсет и четири часа.

— Двайсет и четири часа? Но ти каза, че от една седмица... — Нейт замълча, пое си дълбоко въздух и го изпусна бавно. Болка прониза гърдите му. — Не разбирам.

— Аз също. — Патрик отново се отпусна в креслото. В мрачния поглед на приятеля му се четеше объркване. — Какво е последното нещо, което си спомняш?

— Казах ти, мача, който гледахме в понеделник вечер при мен.

— Господи, това беше преди повече от седмица.

— Абсолютно невъзможно, Пат — упорстваше Нейт. — Станах на следващата сутрин и...

Той потръпна и затвори очи, а стомахът му се преобърна така, сякаш се спускаше устремно надолу с увеселително влакче. Отчаяно опита да си спомни какво беше правил през онзи вторник или поне в сряда. Четвъртък и петък, почивните дни... нищо. Времето, което се опитваше да възстанови, беше като черна дупка. Сразен, той запита безпомощно:

— Е, кажи ми какво все пак съм правил миналия вторник?

— Това, което правиш обикновено — беше в офиса, вечерта игра скуош, изпи няколко коктейла до басейна и си легна. Както винаги.

Нейт кимна. Нищо не си спомняше, но имаше доверие на Патрик. Работеха в една и съща фирма, живееха в един и същ комплекс.

— А останалата част от седмицата? Все така ли продължи?

— Да, по-точно до петък.

— Какво се случи тогава?

— Отиде във Вегас. Замина в петък вечерта и се върна в неделя следобед — отвърна Патрик лаконично.

Нейт знаеше, че колкото по-разстроен е приятелят му, толкова по-малко говори.

Лас Вегас! Той стисна очи и се зарови в скритите кътчета на паметта си, но се сблъска с непреодолима стена. И все пак чувствата се прокрадваха през нея. Лас Вегас! Нещо се беше случило там, нещо толкова покъртително и вълнуващо, че сърцето му се свиваше и очите му се насълзяваха.

— Странно, нали? Първата ми почивка от години насам, а нищо не си спомням.

— Да, странно.

Подчертано хладнокръвно Нейт постави диагнозата.

— Амнезия.

— И на мен така ми се струва. Може би е временна.

— А може би не е — възрази Нейт.

— Може би — съгласи се Патрик тихо. — Ще разбереш сутринта, когато дойде лекарят.

— Може би.

Думите прозвучаха като рефрен и уталожиха натрупалото се напрежение.

— Понякога трябва само да се изчака — продължи Нейт объркано. Старанието му да приеме собствената си диагноза се превръщаше в психически тормоз.

Амнезия. Това понятие нямаше нищо общо с него. То просто не съществуваше. Хората в романите получаваха амнезия, шпиони с убийствени тайни, авантюристични героини и дръзки мъже. Нито един от тези типажи не му подходеше.

Прие ситуацията с измъчена усмивка. Трябваше да помисли сериозно, но се чувстваше така объркан, че дори не можеше да се съсредоточи. Появяването на сестрата му донесе почти комично облекчение.

Тя беше изискана, грациозна и достатъчно възрастна, за да му бъде майка, но усмивката, с която дари пациента си, не беше съвсем майчинска. С големите сиви очи и грубо изсечените си черти Нейт беше необикновено привлекателен мъж. Дълбока трапчинка смекчаваше упоритата му брадичка. Косата му имаше тъмния блясък на кестен, а стройното му мъжествено тяло си личеше дори под одеялото.

Сестрата му постави инжекция и излезе.

Нейт неволно се размърда и изстена от болката, пронизала ребрата му.

— По дяволите, боли!

Патрик нахлузи мокасините си.

— Искаш ли да си тръгна?

— Не, не още. Имам нужда от опора, докато се нося из зоната на мрака.

— Добре казано.

Нейт се обърна към стената. Съсредоточи се, внуши си той. Затвори очи и насочи цялата си енергия към възстановяване на близкото минало.

Ала между мача в понеделник и настоящето сякаш нямаше нищо. Невероятно! Полазиха го тръпки. Цяла седмица от живота му бе изгубена, може би завинаги. Три дни във Вегас — пълна мистерия, и то обезпокояваща.

Но защо? Какво се бе случило там, та бе оставило в душата му само тъга и усещане за празнота?

Гласът на Патрик прекъсна навреме обърканите му мисли.

— Нейт, осведомил съм всички, които би желал да знаят, за инцидента... — Той се поколеба. — Но не съм се обаждал на Барбара. Да го сторя ли?

— По дяволите, не, не желая да се обаждаш на Барбара!

Барбара беше бившата му съпруга и вероятно източникът на обзелите го чувства, помисли си той с иронично изсумтяване за смущаващите романтични фантазии, предизвикани от един най-обикновен уикенд във Вегас. Чувствата му можеха да бъдат обяснени прекалено просто. Неотдавна беше преживял болезнен развод с жената, която бе обичал дълбоко, и все още не можеше да се съвземе от удара.

Повторният брак на Барбара едва две седмици след приключване на формалностите по развода го довърши.

Може би именно от това ме заболя най-много, помисли си Нейт. Винаги бе вярвал, че за всеки мъж и всяка жена има предопределен човек, с когото остава завинаги. Но явно бе грешил.

О, за бога, Нейт, не бъди толкова сантиментален, укори се той и се обърна към Патрик:

— Не е лесно да се върнеш на работа, като не можеш да си спомниш какво си казал или направил миналата седмица.

— И аз така мисля — съгласи се тихо приятелят му.

Нейт въздъхна. Беше експерт в работата си с компютрите, но перспективата да се върне към всекидневните си задължения го потискаше. Само мисълта за луксозния ергенски апартамент, който подчертаваше положението му на „невероятно добра партия“, го караше да се чувства още по-зле. Изведнъж отчаяно му се прииска да захвърли всичко.

Можеше да си купи яхта, да я натовари с шампанско и красиви жени и да се остави на южния вятър. Идеята го накара да се усмихне иронично. Е, хайде, Нейт, ти не си плейбой.

Видя измореното лице на Пат и се прозина престорено.

— Тръгвай си, Пат. Вече се чувствам по-добре.

— Сигурен ли си?

— Да — излъга Нейт.

Вече в нищо не беше сигурен, освен в бъдещите си планове. Нямаше да се превърне в скитащ безделник. Щеше да запретне ръкави веднага щом се изправи на крака. Изведнъж го обзе безумното желание да стане и да си тръгне. Имаше нещо там, в тъмнината, нещо, което трябваше да разгадае...

Останал съвсем сам в обгърнатата от сенки стая Нейт беше лесна плячка за фантазиите на нещастната си душа. В този момент го заля почти непоносим копнеж. Искаше да обича и да бъде обичан — да бъде желан и обичан толкова много, че никога вече да не изпита подобна разяждаща неувереност. Господи, как го искаше!

Силата на желанието му го вбеси. Дори по някакво чудо да изпиташе влечение към друга жена, щеше незабавно да се отдръпне. Знаеше колко дълбоко е наранен. Дълго време щеше да измине, докато се притъпи цинизмът, с който вече си бе изградил защитно покритие. Възстановяването на способността му да вярва отново, да отвори душата си за емоционална връзка можеше да продължи безкрай.

— Достатъчно е, че твоят живот се обърка. Не обърквай и живота на другите хора — рече си той и се изсмя дрезгаво.

Какво благородство! Но съвсем не му беше до смях. Стана му студено и усети, че отново се унася в сън. Придърпа чаршафа до

брадичката си и още веднъж тревожно се запитва, както подозираше, че ще прави години наред:

— Какво ли всъщност се е случило във Вегас?

ПЪРВА ГЛАВА

Ева седеше на верандата и ядеше череши, когато го видя да върви по плажа. По устната ѝ потече тъмночервен сок, но младата жена не усети. Не я интересуваше нищо друго, освен мъжа, който приближаваше към нея с грацията на пума.

Наблюдавайки го, облиза тръпчиво-сладката влага по устните си. Той гледаше към морето. Профилът му беше като изваян от камък. Късите бели панталони и фланелката откриваха дълги крака и мускулести ръце.

Гърлото ѝ се сви от старата, добре позната болка. Преглътна с усилие. Беше вбесена от факта, че при вида на всеки висок тъмнокос непознат пулсът ѝ се ускорява. И то напразно, както винаги. Първо, защото никога не беше той и второ, защото вече нямаше причина да го търси, вече не.

Късният следобеден вятър ставаше доста хладен, а тя все още беше облечена с екипа за бягане. Един горещ душ щеше да ѝ се отрази добре преди вечерята с братовчедка ѝ Мери-Джо.

Върна останалите череши в кошницата с намерението да се прибере. Но мъжът, когото продължаваше да наблюдава с крайчеца на окото си, вече бе приближил и се виждаше съвсем ясно. Ева се поколеба за миг, обзета от нетърпение, в очакване той да обърне глава. А когато мъжът се извърна, тя забрави нетърпението си. Забрави дори да диша.

Сякаш огнена мълния парализира тялото ѝ. Това беше той. Наистина беше той!

Мъжът махна за поздрав, когато мина покрай нея. Машинално като марионетка тя вдигна ръка.

Не направи опит да го извика. Успя единствено да овладее собствената си реакция на неочакваното му появяване. Подвластен на събудените чувства, мозъкът ѝ отказа да работи. Когато най-сетне дойде на себе си, накъсани мисли и спомени нахлуха в съзнанието ѝ.

Името му беше Натаниъл Райт.

— Но може да ме наричаш Нейт — беше й казал той отдавна в една звездна нощ.

И тя го направи. Наричаше го Нейт, наричаше го скъпи, наричаше го любими. Наричаше го негодник...

Почувства нужда да се хване за нещо и стисна юмруци толкова силно, колкото остра бе пронизващата болка. Нейт. Тук. По същото време, когато и тя беше на красивия нюхампширски бряг. Защо? Заради нея?

Глупости! — укори се тя. Бяха изминали почти пет години от кратката им връзка, без да се видят повече. Малко вероятно беше да тръгне да я издирва след толкова време.

Съвпадение и нищо повече. Просто съвпадение.

Рязко изправи рамене, щом в мозъка й изникна въпросът: защо, след като я видя, не я повика? Всъщност я бе погледнал съвсем бегло — обикновена проява на интерес към непозната жена.

Тя отпусна юмруци и опита да се успокои. Не ставай параноичка, Елизабет-Ева, укори се тя. Не те е видял добре и толкоз. Разстоянието... А и слънцето грееше в лицето ти.

Смесица от тревога и раздразнение затъмниха виолетовите й очи. Какво очакваше? Да я разпознае, разбира се. Но нищо повече. Само глупачка би допуснала, че романс в края на седмицата може да означава нещо за мъж като Натаниъл Райт. Преуспяващ. Привлекателен. Неженен. Поне тогава. Сигурно му трябва компютър, за да картотекира завоеванията си, заключи тя със свити устни.

Запита се дали все още е неженен и ядосано си напомни, че това няма значение. Почувства се уязвима и отклони очи. Но блясъкът на септемврийското слънце в разрошената му черна коса привличаше неудържимо погледа й. Косата му е къдрава, понякога става влажна и солена, спомни си тя.

Докато наблюдаваше стройното му мъжествено тяло, спомените отново нахлуха в съзнанието й. Нейт. Той беше мълчалив, любезен, изискано сдържан. Имаше най-дълбокия и заразителен смях, който беше чувала и невероятно изразителни очи. Сиво-сини — като дим, издигащ се в ясно зимно небе; но понякога потъмняваха.

Нейт — любовникът. Търсец. Изискващ. Всеотдаен. Упойващо груб и нежен. Магия, към която се пристрастяваш.

Нежеланият прилив на спомени я разстрои. Но това, което хвърли душата ѝ в още по-голям смут, беше дилемата, която изневиделица се стовари върху нея — да му се обади ли, или да го остави да отmine. Нейт беше стигнал до края на маршрута си и се връщаше към къщата с небрежна мъжка целеустременост. Усмивката му я прониза като светкавица. Бе ѝ до болка позната.

Може би трябваше да избегне срещата с него. Би могла да се скрие в къщата и да се престори, че не го познава... Не, дори да беше възможно да избегне проникателния сив поглед, гордостта нямаше да ѝ позволи да остане безучастна. Освен това изпитваше непреодолимо желание да го заговори само за да си докаже, че вече е зряла жена, напълно способна да се справи безпроблемно със старите си връзки. Вече съвсем не съм онази глупава романтичка, която се подхлъзна доброволно, помисли си тя с тъга за изгубените младежки илюзии.

Бързото ѝ решение я сепна. Но тя гореше от любопитство по отношение на мъжа, променил живота ѝ, а срещата с него се превръщаше в неустойимо предизвикателство.

Тогава защо да му се противопоставя? Какво лошо имаше в една кратка среща? А и всичко зависи от мен, помисли си Ева.

Иронична усмивка се появи на чувствените ѝ устни, когато младата жена си даде сметка защо беше така нервна. Не беше просто уплашена — страхуваше се до смърт.

Това самопризнание я накара да изправи гръб и да вирне предизвикателно брадичка. Точно сега едва ли трябваше да се колебае. Нейт беше почти до нея. Една смущаваща мисъл я изправи на крака. Не можеше да го покани тук. Мери-Джо можеше да влезе всеки момент и да я засипе с въпроси.

Тя приглади розовите си панталони и пое дълбоко въздух. Секунда по-късно се втурна надолу по стълбите към огромната гранитна скала до водата.

Нейт все още беше зад нея. Въпреки че Ева си наложи бързо темпо, знаеше, че ускореният ѝ пулс не се дължи на бягането. Стройна и елегантна жена, тя се движеше с грацията на танцьорка, каквато беше някога. Дългите му силни крака бързо скъсиха разстоянието. Тя почувства преценяващия мъжки поглед така осезателно, сякаш я беше докоснал.

Не беше готова за срещата с мъжа и ускори крачка — необмислено действие, което доведе до остра болка в прасеца. Ева извика тихо и се строполи на пясъка.

Мъжът тутакси коленичи до нея и отблъсна ръцете ѝ от мускула.

— Какво се случи?

Неспособна да проговори, тя не откъсваше поглед от крака си. Раздразнението от собственото ѝ невнимание се сблъска с тръпчивото удоволствие от допира на силните ръце на мъжа. Дори не можеше да мисли спокойно, какво остава да срещне сивите му очи.

Когато най-накрая отговори, гласът ѝ беше така изтънял, че тя самата не го позна.

— Не зная, мускулен спазъм, предполагам.

— Да, усещам напрежение тук... Не мърдайте.

Ева безмълвно наблюдаваше как дългите му пръсти се плъзгат по крака ѝ и го масажират.

— По-добре ли се чувствате? — попита мъжът.

Тя кимна.

— Забелязах ви да излизате от онази вила. Целогодишно ли сте тук, или просто на почивка?

Ева се наведе, за да огледа малката драскотина на крака си и пое дълбоко въздух. Глупачка такава, той още не те е познал! — присмя се тя на острата болка, предизвикана от въпроса.

— На почивка съм.

— Аз също, макар че имам вила тук. Ще остана още няколко седмици. А вие?

— Аз... Още не съм решила. Тук съм едва от вчера. Не зная дали ще ми хареса.

Тя го стрелна с поглед, готова да изрече: „Здравей, Нейт, отдавна не съм те виждала“. Ала думите застинаха на устните ѝ, щом той вдигна очи и се взря в изящната ѝ ръка, отпусната на пясъка като отронен лист.

— Не носите брачна халка — промърмори сякаш на себе си мъжът и лицето му се озари от усмивка. — Може да ви помогна да решите. Нейт Райт. Изцяло на вашите услуги, госпожо.

Погледът му беше топъл, леко замъглен и младата жена си даде сметка, че образът ѝ е сякаш напълно изличен от паметта му!

Сърцето ѝ подскочи лудо, нещо в нея се скъса. Обзе я гняв и тя отсече хладно:

— Ева Шеридан. Без да съм на вашите услуги. Все пак благодаря. Сега кракът ми е по-добре.

— Удоволствието беше мое, Ева.

Настойчивият му поглед я накара да спусне ресници. Властните му сиви очи сякаш рушаха бариери и проникваха до най-съкровени места, за да разкрият заключените там тайни.

Неспособна да отвърне, младата жена свали панделката от косите си. Видя как мъжът пое дълбоко въздух, когато тежкото злато се разстла по раменете ѝ. Отметна косата си назад и го погледна право в очите. Изобщо не я познаваше! Ева сви устни и предизвикателно срещна погледа му.

Нейт Райт беше очарован. Тази вълнуваща жена изпълваше тялото му с приятно усещане, а душата му с тайнствен смут. Съблазнително съчетание, помисли си той развълнуван. Погледът му се плъзна по правилните черти на лицето, спря на гърдите, прелестните форми на бедрата и елегантните дълги крака.

— Все пак ще опитам да ви убедя да останете по-дълго. Започвам веднага с предложение за вечеря и танци.

Тя отметна глава и го подложи на същия внимателен оглед. В изсечените черти на лицето се четеше безкомпромисната увереност на мъж, който познава себе си и умее да цени качествата си.

Нейт приглади непокорния кичур коса на челото си — до болка познат жест. Някога тя обичаше да заравя пръсти в косата му. Несъзнателно устните ѝ се разтегнаха в загадъчна усмивка, която угасна, щом Ева срещна погледа на мъжа.

— Извинете, че съм се втренил така, но вие сте невероятно привлекателна жена. Всъщност очарователна. Неустоима.

Ева отмести очи. Някога жаждата ѝ да му се хареса можеше да я зароби, да я превърне в безгръбначно същество, готово на всичко, за да получи тази бавна, сразяваща усмивка. Но вече не. Тази опасна слабост беше отдавна превъзможната.

— Благодаря.

— Няма защо — дойде леко ироничният отговор.

Тя вирна брадичка. Присмиваше ли ѝ се? Може би намираше предпазливостта ѝ за забавна?

— Вие също — рече тя. — Искам да кажа, вие също сте привлекателен.

— Благодаря.

Той се изправи, свали фланелката си и избърса чело. Несъзнателно действие, от което я полазиха тръпки. Бе забравила какво изкушение може да бъде Натаниъл Райт за една жена. Широките рамене и мускулестия гръб преминаваха в стройна талия и тесен таз. Силата, която напираше под златистата кожа, напомняше сдържаната мощ на расов жребец.

Съзнавайки, че го наблюдава така, сякаш никога не е виждала разсъблечен мъж, Ева отвърна:

— Няма защо. Е, сега, след като се разбрахме, мисля, че ще трябва да потренирам, преди кракът ми да се е схванал. Довиждане, Нейт. Беше ми приятно.

Той я хвана за ръката и се засмя, явно несмутен от небрежното сбогуване, но изражението му беше красноречиво. Мъжката му увереност я привлече и отблъсна едновременно. Тя се намръщи.

— Хей, Ева, не мога да те оставя да си отидеш! — възрази той. — Още не сме решили къде ще вечеряме и кога.

Виолетовите ѝ очи, блеснали като лед под слънчеви лъчи, се втренчиха в неговите.

— Позволяваш си твърде много, Нейт.

— Искях само да прекараме вечерта заедно и се надявах, че желанието ми е споделено.

Тя се поколеба. Желанието наистина беше споделено — но да върви по дяволите!

— Няма значение какво ще правим. Но много бих искал да прекарам цялата вечер с теб. Можем само да седим тук на пясъка и да продължим да се гледаме.

Ева почувства как лицето ѝ пламва.

— Ще вечеряме ли, или не? — попита Нейт.

— Надявам се, че не си женен.

— Ако бях женен, нямаше да си позволя да се държа по този начин. Ти каза, че си тук на почивка. Откъде си?

— От Ню Хампшир. Живея в Конкорд.

— Сама?

— Не, с моята... с моята икономка — заекна тя, смаяна от прямотата на въпроса. — По-добре да се връщам във вилата.

Нейт се изправи лениво и я привлече към себе си.

— Вечерята ще бъде съвсем импровизирана. Ще има хавайско парти у семейство Уагнърс. Обичаш ли скара и танци край горящи факли?

— Не зная... Досега не съм опитвала подобна комбинация.

— Мисля, че ще ти хареса.

— Звучи прекрасно, но имам други планове. — Устните ѝ се извиха в усмивка. — Благодаря ти, Нейт.

Тя се затича по брега, а мъжът смаяно я проследи с поглед.

Ева затвори вратата след себе си с чувството, че е изплувала след дълбоко гмуркане. Облегна се на стената и стисна юмруци. Гордостта и самочувствието ѝ бяха понесли жестоки удари от слабата памет на Нейт. Но тя щеше да се справи със ситуацията разумно. Веднага щом се поуспокоеше.

Той е като всички други мъже, каза си тя строго.

Но не беше така.

Погледна в огледалото на отсрещната стена и се намръщи на потъмнелите от тъга виолетови очи, които се възряха в нея. Стига си премисляла, укори се тя. Действай. Изрита обувките си, изигра всекидневните си упражнения по аеробика, после се насочи към банята.

Горещият душ се оказа невероятно освежителен. Освободена от нервното напрежение, младата жена седна на канапето в спалнята си, за да премисли болезнения въпрос, който беше избягвала досега.

Нейт я беше забравил. Защо? Как е могъл? Ева стисна зъби, докато тихия вик вътре в нея заглъхна. Въпросът тормозеше мозъка ѝ през цялото време на срещата и нямаше скоро да я остави на мира. Единственият отговор беше непоносимо елементарен. Очевидно уикендът, който бяха прекарвали заедно, не е бил незабравим.

Ева се опита да заглуши болката със самоирония. Сега поне знаеше какво е означавала за него. Но гордостта ѝ не можеше да приеме този груб отговор. Трябваше да има други причини! Тя застана пред огледалото, за да разреши мократа си коса.

Първо — коренната промяна във външността ѝ. Всъщност вече беше съвсем различен човек от златокосата провинциалистка, която

тръгна към Вегас с шеметни мечти, за да стане червенокоса сервитьорка в малък ресторант. Но в онази съдбоносна нощ ѝ дадоха възможност да танцува във вариетето и беше привлякла вниманието на Нейт...

Без тежкия грим и с естествения цвят на косата отражението в огледалото беше далечно подобие на неубедителната ѝ имитация на бляскава шоу дама.

Това обяснение също не я задоволи — естествено мъжът можеше да види какво се крие зад боядисаната коса и тежкия грим. Ева хвърли четката и се взря в лицето си така, сякаш го виждаше за първи път.

— Здравей, Мери-Джо! — поздрави тя дребничката жена с тъмни очи и буйни черни къдрици, която нахълта в стаята.

Докато отвърщаше на прегръдката ѝ, братовчедка ѝ съобщи, че е имала страхотен ден и очаква с нетърпение партито.

— Парти ли? Какво парти? Ти каза, че ще вечеряме навън.

— Точно така. Това е парти с вечеря. Хавайски купон у семейство Уагнърс. Ще ти хареса — заяви братовчедка ѝ и изхвъркна от стаята.

— Знам вече — промърмори Ева и се опита да потисне усещането за празнота в стомаха си.

Тя се облече, гримира се и излезе на верандата да почака Мери-Джо. Сумракът я накара да се почувства нежна и уязвима, нервите ѝ бяха все още леко опънати от срещата с Нейт.

Защо тогава отиваш на същото парти? — запита се тя. Защото те изкушава като кутия шоколадови бонбони, ето защо. А ти умираш за шоколад.

Когато Мери-Джо се присъедини към нея, Ева бързо си придаде безгрижен вид. Само ускореният пулс издаваше вълнението ѝ. Решиха да изминат пеша късото разстояние и тръгнаха по плажа към пламтящите факли, които ги поведоха през пясъчен двор към натруфена тераса, пълна с хора, цветя и маси със запалени свещи.

Висока ограда и жив плет защитаваха мястото от вятъра. Огънят хвърляше медни отблясъци върху веселящата се тълпа. Атмосферата беше ведра и явно заразителна, тъй като Ева бързо се почувства увлечена от всеобщото веселие. Не забеляза Нейт и приближи към дългата, отрупана с храна, маса.

Ала Нейт я видя и мигновената реакция на присъствието ѝ го изненада. Ти си луд, помисли си той. Току-що се запозна с нея. Дъхът му спря, когато тя свали сакото си и го метна на близкия стол. На меката светлина от огъня беше като златна нимфа — бледозлатистата ѝ копринена кожа, наситеното злато на косата и златните фигури на дрехата ѝ. Наблюдаваше я с особено удоволствие. Съзнаваше вълнението, което пулсираше в кръвта му, и се наслаждаваше на обзелата го възбуда.

После насочи вниманието си към красивата брюнетка до нея. Двете жени бяха необикновено привлекателни. Предположението, че тя отхвърли поканата му в полза на друг мъж накърняваше самочувствието му. Почуди се защо не му го каза открито. Женски номера, помисли си той. Тъй като бе пряк човек, той мразеше неискреността. Но сега ставаше дума за Ева, а това изцяло променяше нещата.

Той се усмихна на пристрастието си и тръгна към нея, но изведнъж сякаш се сблъска с невидима стена, щом младата жена го откри с поглед. За втори път днес го зашеметяваше с противоречивото въздействие, което оказваше върху него. Едновременно подкупваща и хладно недостъпна, тя представляваше предизвикателство, на което никой истински мъж не би могъл да устои. И все пак той не можеше да долови дори намек за лукавството, което съпътстваше тази женска тактика.

Тръгна уверено към нея. Скулите ѝ пламнаха, щом погледите им се срещнаха и той изпита необясним прилив на нежност.

— Здравей отново.

— Здравей, Нейт! Искаш ли нещо за хапване? — попита тя и му подаде една чиния. — Нямах ли момиче тази вечер?

— Не можах да си намеря.

— Съмнявам се. Това е братовчедка ми Мери-Джо Шеридан — побърза да добави тя. — Мери-Джо, Натаниъл Райт. Запознахме се на плажа днес следобед.

Любопитни тъмни очи го огледаха от глава до пети. Напуши го смях, но издържа размяната на любезности. Парфюмът на Ева му действаше като интимна милувка.

Ева бе доста висока. Макар да беше метър и осемдесет и пет, ако се наведеше леко, можеше да целуне нослето ѝ. Обузда желанието си и

машинално пое чинията. Мери-Джо разговаряше с някого и в един шеметен момент Нейт остана сам с Ева, сам в тълпата, която сякаш изчезваше, щом той потънеше в тайнствените дълбини на големите виолетови очи.

Тя разруши илюзията, като му подаде още една чиния.

— Подръж и моята, а аз ще сервирам. Пиле или свинско?

— Пиле, моля, бяло месо. — Той се усмихна. — Ева, защо не ми каза, че ще бъдеш тук?

— Защото не беше твоя работа. Сладки картофи?

— Моля? А, да, благодаря. Съгласен съм, че не е моя работа, но защо ме заблуди, че ще дойдеш с мен? Защо не ми отказа веднага?

— Имах съображения. Първо, ти беше прекалено самоуверен. Не търпя натрапници. Нещо друго?

Нейт поклати глава. Апетитът му беше изчезнал. Без да го е грижа, че не е поканен, той я последва до една от масите. Мери-Джо се присъедини към тях, а само след миг един мъж го потупа по рамото.

— Е, Нейт, все успяваш да откраднеш най-красивите момичета — укори го Патрик Тагарт.

— А ти все изникваш и разваляш всичко — нападна го Нейт и сграбчи ръката на приятеля си. С израз на примирение той представи Патрик, който мигновено се настани между двете жени и ги информира, че ще остане през почивните дни.

Ева го хареса веднага. Факт, който Нейт отбеляза с незлобива завист. Грозноват чаровник, Патрик притежаваше весел характер, който елиминираше всякакво неудобство.

Беше очевидно, че Ева не се притеснява от Патрик. Ала Нейт бе доста смутен. Смяха се, бърбиха и дори потанцуваха, без да се докосват, което му се стори като сладостно мъчение.

Беше озадачен. Все още не беше усвоил изкуството на светския разговор и се съмняваше, че някога ще успее, но със сигурност знаеше как да се държи с една дама. И все пак без значение колко нежно ѝ говореше и колко любезен беше, тя се държеше като уплашена сърна, сякаш той представляваше опасност за нея.

Засвириха нежна бавна мелодия. Нейт нежно докосна златистите ѝ кичури.

— Искаш ли отново да потанцуваме?

— Не, благодаря.

Не ѝ се танцуваше. Чувстваше се изтощена от напрежение и дори усмивката за смекчаване на отказа се оказа трудно постижима. Не ѝ се искаше дори да последва Мери-Джо и Патрик в разходка по плажа.

Единственото, за което жадуваше, беше благословеното спокойствие на леглото. Щом Нейт ѝ предложи да я закара у дома, тя прие без колебание.

Слава богу, пътуването беше кратко и премина в мълчание. Искаше да слезе от колата бързо, но той я хвана за китката и я задържа.

— Ева, искам да те видя пак — прозвуча плътният му тих глас.

— О, Нейт. Не знам. Обади ми се утре — каза тя и нетърпеливо слезе от колата. — Не е нужно да ме изпращаш до вратата — възрази, когато той я последва.

— Разбира се, че ще те изпратя. Аз съм джентълмен.

Той я придружи до осветената от луната веранда, хванал я нежно за лакътя. Но нали така правят джентълмените, помисли си тя и потисна истеричния си кикот. Джентълмените просто забравяха кога и с кого са го правили.

Изнервена от близостта му, тя отключи вратата и я отвори.

— Благодаря ти за изпращането, Нейт. Вечерта беше чудесна, благодарение на теб. Надявам се, че и за теб е било също толкова приятно.

— Мисля, че много повече. — Мъжът положи ръце на раменете ѝ и дъхът ѝ спря. — Ева, красива, съблазнителна Ева — прошепна той.

Тя неволно вдигна поглед.

Гласът му беше дрезгав от страст, но устните му едва докоснаха нейните, сякаш искаха разрешение. Дали го получи? Вероятно, защото усети как горещите му длани се плъзнаха по гърба ѝ. Ръцете му я обгърнаха с някакъв странен намек за притежание и я притиснаха до стройното му тяло.

За момент Ева загуби връзка с реалността. Цяла вечер се беше питала какво ли би било да го целуне отново. Устните му се впиха в нейните с възпламеняващ копнеж и я накараха да почувства желанието му, накараха я да осъзнае женствеността си, както никога досега. Всякакви задръжки бяха временно отхвърлени от мощната топлина, обгърнала тялото ѝ.

Светлината, заляла тесния път, я стресна. Уплашена, младата жена се отдръпна. Господи, нима до такава степен се бе самозабравила? Ръцете ѝ бяха заровени в косата му, тялото ѝ — прилепнало към неговото — и сякаш двамата се намираха на сцена под ярката светлина на прожекторите.

— Ева? — прошепна Нейт.

— Лека нощ, Нейт — каза тя бързо и влезе в къщата.

Мери-Джо я последва след секунда.

— Надявам се, че не прекъснах нещо важно — дяволито подхвърли тя.

Ева закачи сакото си и опита да запази самообладание.

— Не, не си. Патрик ли те докара?

— Да. Много е симпатичен. — Мери-Джо се настани на канапето. — Ами твоят приятел, очарователният господин Райт? Ще се случи ли нещо между вас? — запита тя със закачлива усмивка.

— Господин Райт ли? О, господи, каква ирония, Мери-Джо! — мрачно се засмя Ева и прокара ръка през лицето си. — Съжалявам, но толкова ме боли, по дяволите! Не очаквах, че ще ме заболи... Искаш ли да чуеш нещо наистина нелепо, Мери-Джо? Той не ме позна. Прекарах цялата вечер с него, а той... — Гласът ѝ секна. — Бащата на моето дете не ме позна!

ВТОРА ГЛАВА

Мери-Джо скочи на крака и едва не задуши своята братовчедка в прегръдките си.

— О, Ева, толкова съжалявам! Нямах представа. — Гласът ѝ изневери. — Натаниъл Райт? Той ли те изостави?

— Той — едва отрони Ева.

— И дори не те позна? Как така? И цяла вечер... Как ли си се чувствала! Мръсник! Скъперник! Смордлив пор! — Мери-Джо изруга толкова свиреп, че Ева се засмя през сълзи.

— Е, хайде, Мери-Джо, чак пък „смордлив пор“! Това е удар под пояса, не мислиш ли? Освен това той също няма представа.

— Бих искала да го ударя и по-надолу — отвърна братовчедка ѝ мрачно, отиде до барчето, наля бренди в ниска чаша и я подаде на Ева. — Вземи. Седни и го изпий. Защо няма представа? И как така, по дяволите, не може да те познае?

— Искаш ли да ти кажа колко пъти и аз си зададох същия въпрос? — попита Ева с леден тон и послушно отпи от огнената напитка. — Мисля, или може би просто се надявам, че не ме позна заради външността ми. Когато се запознахме във Вегас, бях с червена, ситно накъдрена коса... Но това не е единствената причина да ме забрави, Мери-Джо. Приключение за една нощ трудно се помни.

— Приключение за една нощ?! — свлече се на дивана Мери-Джо. — Ти?!

— Така беше, поне за него. Всъщност прекарахме цял уикенд, но това не променя нещата. Изглежда при такава ситуация мъжете забелязват само това, което ги интересува, но не и жената до себе си. Очевидно съм го впечатлила не повече от масажистка, която се наема един-два пъти. — Устните на Ева потрепериха при обидните думи, но вече беше свикнала да не се щади. — Любезен и очарователен, о, да, но той е виждал у мен само съвкупност от женски органи.

— Елизабет-Ева Шеридан, престани! Много добре знаеш, че това не е вярно. Никой мъж не може да те погледне и да види само

„органи“.

Раменете на Ева увиснаха. До болка ѝ се искаше да повярва в това, но фактите бяха необорими.

— Тогава и аз не мислех така, а бях доста предпазлива. До появяването на Нейт никога не бях нарушавала правилото си да не излизам с клиенти на клуба.

— Но той е бил изключение — подхвърли Мери-Джо.

— Да, беше — отвърна Ева предизвикателно. — Не ми се нахвърли, не правеше мръсни забележки, дори не ме докосна през първата нощ. След вечеря отидохме в едно казино и залагахме. Печелим ли, или губим сякаш беше без значение за него. На зазоряване ме изпрати до апартамента ми, целуна ме по носа и си тръгна. Помислих, че съм го отегчила, но на следващата вечер се появи отново, тъкмо когато приключвах работа. Сервирах по масите и си спомням, че това не му хареса. Попита ме рязко: „Не са ли прекалено тежки тези подноси за теб?“. Наистина бяха тежки, но той единствен го забеляза. — Изражението ѝ се смекчи, а в гласа ѝ се прокрадна мечтателна нотка. — Тогава беше на двацет и седем и нямаше представа на колко години съм. Тежкият грим, оскъдните костюми и важността, която си придавах... Как би могъл да се досети, че съм само на деветнайсет? Онази нощ отидохме в апартамента му в хотела. Той поръча вечеря с шампанско на балкона. Беше прекрасна нощ, гореща, тиха и звездна. Говорихме в продължение на часове. Искеше да знае всичко за мен! После... Цяла нощ спях в прегръдките му. Не можех да се освободя. Не че исках, но всеки път, когато помръднех, той ме притискаше, сякаш се страхуваше да не ме изгуби. — В гласа ѝ се прокрадна ирония. — Защо не? Подхождахме си идеално, свързани по всички възможни начини. Не е нужно да ти казвам, че шокът бе твърде силен, когато се събудих на следващата сутрин и го видях готов за заминаване. Беше решил да си тръгне един ден по-рано... — Все по-трудно ѝ беше да се владее. — О, Мери-Джо, бях луда по него! Дори сглупих и му го казах. Но той ми напомни за нашата уговорка „никакво обвързване“, която, разбира се, бях забравила, защото смятах, че той ще промени решението си. После ми каза, че съм прекрасна, че уикендът е бил чудесен. Благодарни ми любезно и... си отиде.

— А защо не е научил за резултата от този чудесен уикенд? — попита Мери-Джо през зъби.

— Защото не можах да го открия. Не е ли странно? След часове, прекарани в разговор, не знаех нито адреса му, нито телефона, нито дори името на компанията, в която работеше. Знаех само, че живее в Лос Анджелис. Името му го нямаше в указателя. В този момент дори нямах представа дали ми е казал истинското си име. Все едно. Пратих го по дяволите... Не се нуждаех от Нейт Райт, не се нуждаех от него и моето бебе! — Тя се засмя дрезгаво. — Но бях толкова изплашена, Мери-Джо. Бях ужасена. Нямах пари. Едва преживявах. Как, за бога, щях да отгледам детето си? Бяхме взели предпазни мерки... но бебето се появи. Качих се на автобуса към дома. А пътуването беше дълго, Мери-Джо. Разполагах с много време, за да си дам сметка за положението, в което се намирах. Пълзях към дома като пребито куче и си мислех за посрещането, което ще получа, щом пристигна. Знаеш, че мама...

— Да, знам — изсумтя Мери-Джо. — Ти никога не би избягала във Вегас, ако тя не беше такава стара усойница... Извинявай, Ева, за мъртвите не се говори лошо — отсече тя и сви юмруци. — Но мама ми каза как се е държала с теб, когато си се върнала!

— Отдавна съм се примирила с това. Пък и аз вече не бях онази малка провинциалистка... Предпочитах да живея в Конкорд. Никога не съм съжалявала за решението да задържа детето. Всъщност дори няма да съм искрена, ако кажа, че съжалявам за онази вечер с Нейт, защото той ми даде моята скъпа Аманда.

— Да, разбира се, но... — Мери-Джо тръсна буйните си къдрици. — Все още ми е трудно да възприема всичко, особено това, че те е забравил.

— И мен това ме измъчва — отрони Ева печално. — Знам, глупаво беше от моя страна да пропусна факта, че той е дошъл само да се позабавлява във Вегас. Но прегръдките му ме караха да мисля противното. — Тя сви рамене. — Каква глупачка бях.

— Ето още една загадка — въздъхна Мери-Джо. — Зная много добре, че не си глупачка. Какво чувстваш към него сега? Още ли го обичаш?

— Не — отвърна безизразно Ева.

— Мразиш ли го? Укоряваш ли го?

— Не го мразя. — Ева стана и отиде до прозореца. — Работих упорито, за да изградя добър живот за Аманда и мен, не бих позволила

омразата и обидата да го опорочат. Но от време на време го укорявам. О, Мери-Джо, толкова е несправедливо! Той си тръгна, без да пострада, а аз... Искаш ли да знаеш кой е най-самотният момент в живота ми? Когато сложиха Аманда в ръцете ми за пръв път и нямаше с кого да споделя... — Тя замълча и яростно пхна ръце в джобовете си. — А тогава тя беше толкова крехка и бях така затруднена финансово, че имаше за какво да го укорявам. Но омраза? — Тя се усмихна нежно. — Как бих могла да го мразя, след като той ме дари с най-ценното съкровище на земята? Как бих могла да изпитвам огорчение, като виждам всеки ден личицето на Аманда?

— Сигурно си права. И какво смяташ да предприемеш?

— Не знам. Вероятно нищо. Досега се справях чудесно и без него. Едва ли ще ми е нужен занапред.

— Но той е богат, а в бъдеще те очакват големи разноси — колеж за Аманда и всичко останало — отвърна Мери-Джо.

— Мога да се грижа за Аманда. Ако исках пари, щях да се омъжа за моя шеф. Той е луд по Аманда и чувствам, че не съм му безразлична. За съжаление е прекалено добър човек, за да бъде обвързан с жена, която не го обожава безрезервно.

— Често съм се чудила защо не грабнеш Брайън — прошепна Мери-Джо и докосна пламналото лице на Ева. — Ева, толкова съжалявам, задето си се чувствала самотна при раждането на Аманда... Трябваше да бъда до теб тогава, вместо да кръстосвам насам-натам заради моята работа...

— Твоята работа е страхотна и напълно заслужава да се върши — възрази Ева. Мери-Джо беше художничка. — Ти каза, че Нейт е богат. Откъде знаеш? Патрик говори ли за него? Какво каза? — попита тя доста заинтригувано.

— Нищо. Опитах се да полюбопитствам, но Патрик мълчи като риба — отвърна Мери-Джо възмутено. — Просто правя изводи. Часовникът му доста ми помогна, но най-вече авторитетът, който мъже като него излъчват, подобно на скъп одеколон. И ние не сме отседнали на евтино място, Ева. Ако собственикът на вилата не ми беше приятел, нямаше да сме тук.

— Ура за приятелите! — прозина се Ева. — Е, аз си лягам... Изтощена съм.

— Аз също. — Мери-Джо започна да гаси лампите. — Нейт ще ти се обади ли утре?

— Да.

— Какво ще му кажеш?

— Не знам и съм прекалено уморена да мисля за това.

Но след като облече нощницата и легна, въпросът се промъкна в съзнанието ѝ като крадец и не я остави да заспи. Против волята ѝ мислите ѝ се върнаха назад към първата среща с Нейт. Спомни си съвсем ясно пламенния унес на страстта, моментите, в които времето спираше и оставаха само еротичните усещания и горещите чувства. Желаяше го до полуда и тръпнеше от невероятните удоволствия, на които я бе научил.

Тя се сгуши в завивките и затвори очи. Спомни си и други чувства — не толкова красиви. През седмиците след неговото заминаване проля много горчиви сълзи, понесе стоически битката между развилнелите се в сърцето ѝ любов и омраза, продължи да се надява, съвсем неоснователно, че той ще се върне.

Но всичко това избледня, когато откри, че носи неговото дете. Нуждаеше се от Нейт, но го ненавиждаше. Още повече мразеше себе си за неспособността да обуздае желанието си към мъжа, който я беше изоставил. Ева потръпна при спомена за тези дни. Господи, на каква клада бе горяла!

Но оцеля. Напусна Вегас, беше изгонена от майчиния дом, намери работа, роди бебето и се справи сама. Какво друго можеше да стори?

Беше престанала да обича, да желае, да мрази. Най-трудно бе потиснала омразата, но си бе наложила да приеме грубата действителност. Нейт не я бе лъгал. Тя се бе самозаблуждавала.

Преодоляването на огорчението бе крачка напред към зрелостта. Всичко, което остана от тяхната кратка среща, беше горещата ѝ любов към красивото, свенливо и весело момиченце, което бяха създали. Устните ѝ се свиха. Защо да споменава закопнялото си сърце? Все едно, през повечето време дори не знаеше за какво копнее.

Сподави прозявката си. Костите я боляха от изтощение. Преди да потъне в сън, се запита какво ще му каже, когато се обади утре сутринта.

Събуди я прекрасният аромат на кафе и я поведе надолу към кухнята. Ева си наля и се облегна на прозореца. Погледът ѝ се зарея навън към сивата скала. Мисълта за Нейт не я тревожеше толкова на дневна светлина. Слънчевите лъчи отслабваха силното му въздействие върху нея. Или може би го беше надценила.

Още малко кафе и после ще се обади на Аманда, реши тя и напълни отново чашата си. Отпивайки от горещата напитка със сметана, тя се настани на високото столче и взе телефона. Разговорите с дома ѝ носеха радост, макар да бяха скъпо удоволствие.

Аманда преливаше от новини. Котката имала четири малки. Хана направила вкусни сладки. Аманда тъкмо била поканила гости на чай под ябълката, когато — ама съвсем безпричинно — я „ухапала“ пчела.

След като изрази майчинско съчувствие и възмущение от колосалното безочие на някои пчели, Ева приключи разговора, разменяйки няколко успокоителни думи с Хана, своята икономка.

Мери-Джо влезе тъкмо когато Ева затваряше телефона. Братовчедка ѝ бе прегърнала огромен букет цветя.

— Добро утро. Нейт се обади. Поръча да му звъннеш. Номерът му е на жълтото тефтерче.

— Благодаря, миличка, но защо си така навъсена?

— Ще се срещаш ли пак с него?

— Да. Ще опитам да поосвежа неговата мързелива памет. Все пак защо си навъсена?

— Ами, не знам. — Мери-Джо нареди розовите и бели хризантеми във вазата. — Възнамеряваш ли да му кажеш за Аманда?

Ева трепна като ужилена.

— Господи, не! Няма да му кажа нищо, ама нищичко. — Засрамена от твърде енергичния си отказ, тя се засмя и щипна чипия нос на братовчедка си. — Това ли те притеснява?

— Не, не точно. Така и предполагах. Просто цялата ситуация ме тормози, Ева — избухна Мери-Джо. — Харесвах Нейт. Знаеш ли, той ми се струваше... симпатичен? Но изглежда доста мъже са такива — симпатични отвън и негодници отвътре — каза тя замислено и бързо закри уста с ръка. — О, Ева, съжалявам. Забравих, че говоря за бащата на Аманда!

— Не се извинявай за това, че казваш истината, миличка. Някои мъже действително са такива. Ще видим дали и Нейт е от тях. Засега искам още веднъж да изпробвам паметта му... — Тя сви рамене и вдигна слушалката. — Не е толкова страшно, Мери-Джо.

Въпреки безгрижния и самоуверен тон, Ева усети как гърдите ѝ се стягат. Гласът на Нейт сякаш разчупи обръчите.

— Здравей, красавице! Точно възнамерявах да ти се обадя. С Патрик смятаме да излезем на риболов този следобед и тъкмо си мислехме колко по-приятно би било, ако двете с Мери-Джо ни придружите. Какво ще кажете за една разходка с лодка?

— Страхотно! Обичам лодки! — каза Ева и изстена наум.

— Не си с ума си, ако мислиш, че кракът ми ще стъпи на някоя миризлива, стара рибарска коруба! — заяви възмутено Мери-Джо.

— Хайде, не бъди сноб — изсумтя Ева. — Възможно е дори да ни хареса.

И двете жени бяха приятно изненадани, когато предположението на Ева се сбъдна. „Миризливата, стара рибарска коруба“ се оказа чудесна яхта с екипаж.

Ева непрекъснато беше на тръни в присъствието на Нейт. Дръж се естествено, повтаряше си тя. Но не беше лесно. С избелелите си джинси и червения плетен пуловер той излъчваше властна мъжественост, а младата жена познаваше добре всеки сантиметър от това красиво тяло. Слава богу, че носеше огледални слънчеви очила. Безличността, която му придаваха, донякъде облекчи опънатите ѝ нерви.

Разхождаха се по палубата, където, въпреки протестите ѝ, Мери-Джо вече бе настанена с въдица в ръка и трябваше да изтърпи инструкциите на многознайкото Патрик.

— Ловила ли си риба? — обърна се Нейт към Ева.

— Аз?! Шегуваш ли се? — Тя трепна, когато Патрик измъкна шепа скариди за стръв и ги подаде на Мери-Джо. — Гадост!

— Имаш ли изобщо представа как се лови риба? — нетърпеливо попита Нейт. Ева поклати глава и той въздъхна. — Май ще трябва да те науча.

— Не ставай смешен. Нямам ни най-малко желание да уча такава мърлява работа.

— Напротив, сигурен съм, че искаш да се научиш. Седни, а аз ще донеса стръв.

— Нейт! Ако мислиш, че някога ще докосна скарида, която не е гарнирана със сос...

— Шшт, слушай учителя.

Ева му предложи да поплуват, за да проверят дали акулите са гладни. Без да обръща внимание на гръмкия смях на присъстващите, тя се отдалечи. Нейт я последва. Щом спря и се обърна, Ева едва не се сблъска с него. Той я задържа, после бавно отпусна ръце.

— Благодаря ти — задъхано рече тя. В косата му долови аромата на морето. — Няма ли да ловиш риба?

— Риба мога да ловя по всяко време — отвърна той дрезгаво.

Ева се закашля престорено. Думите бяха без значение. Тя знаеше много добре какво означава този тон. Когато го чуеше, изпитваше непреодолимо желание да забрави всичко и да се отпусне в прегръдките на Нейт.

Той също бе развълнуван. Устните ѝ бяха толкова близо до неговите. Сега знаеше какъв е вкусът им. Трябваше само да сведе глава. И почти го направи. Но паниката, внезапно проблеснала в погледа ѝ, го спря. Паника?! Абсурд, помисли си той ядосан. Тя нямаше причина да се страхува. Нежността, която събуждаше у него, беше почти осезаема.

Ева вирна брадичка. Мъжът се засмя — на себе си, на нея и на приятното чувство, което го беше обзело. Какво от това, че предизвикателството във виолетовите ѝ очи не съответстваше на обичайния дуел между мъжа и жената.

— Е, хайде да потърсим бира и тихо местенце за разговор, вместо да стоим тук, изложени на гнева на вятъра — заповяда той.

— Нямам нищо против — сложи си Ева слънчевите очила. — Но не в кабината. Въздухът е прекрасен — действа като освежителен душ!

— Можех да мина и без това сравнение — промърмори Нейт.

Закътаното местенце, което той откри за двама им, имаше добър изглед към брега. За кратко разговорът се съсредоточи върху пейзажа. Ева пестеше думите си и просто слушаше плътния му глас. На Нейт скоро му омръзна.

— Говори ми! — рече той. — Искам да знам всичко за теб, включително и какво се крие зад тази усмивка.

Макар че думите му пронизаха кожата ѝ като миниатюрни остри стрелички, Ева продължи да се усмихва иронично. Преди да се подчини, тя изчака стюардът да налее питиетата — бира за Нейт и диетична кола за нея.

— Управлявам верига от фитнес центрове. Освен това отговарям за връзките с обществеността и съм инструктор по аеробика. Доста съм натоварена. Понякога дори прекалено, но печеля добре — отвърна тя гордо.

Гордостта ѝ беше оправдана. Някогашното отчаяно, ужасено момиче сега беше уверена млада жена, която караше спортна кола, носеше хубави дрехи и притежаваше малка, но хубава къща с икономка.

— Постигнах всичко с тежък труд и упорство. Нищо не ми бе дадено наготово.

— Не бих и допуснал противното — каза той, леко заинтригуван от агресивния ѝ тон.

— А ти? Продължаваш ли да правиш компютри?

— Откъде знаеш, че работя с компютри? — повдигна вежди Нейт.

Тя прокле наум необмислената забележка и опита да прикрие грешката си.

— Ами, като че ли от Патрик. Сигурно е споменал нещо на Мери-Джо.

— Хм. Явно Мери-Джо не е доразбрала, защото вече не се занимавам с това.

Смутена, Ева го изглежда втренчено. Когато за първи път го попита какво работи, той каза само: „Правя компютри“ и смени темата.

— Но нали си се занимавал с това? — настоя тя.

— Да.

— Магьосник на електронните чипове — пошегува се тя. — Ще ми разкажеш ли, или е тайна?

— По принцип избягвам тази тема... — Той се усмихна. — Но не е тайна. Чувала ли си за „Стармарк Компютърс“?

— Та кой не е?

Той се засмя.

— Заедно с няколко приятели основахме фирмата в гаража на Джордж Стар. Когато излязохме с първия модел, пазарът избухна. Невъзможно беше да задоволим търсенето.

— Нейт, това е фантастично! — възкликна искрено Ева. Историята на „Стармарк Компютърс“ беше добре известна в бизнес средите. — Не се ли занимаваш вече с продажби на компютри?

— Не. Преди пет години напуснах „Стармарк“ и се залових със софтуер. Това се оказа доста прозорлив ход. Не само че предлагаме най-добрите програми на пазара, но се спасих от градските неволи. Ръководя бизнеса от къщата си в провинцията. Компютърна зала, частен офис, комуникационна система... — Нейт замълча. Изведнъж се видя през нейните очи. Господи, той се хвалеше! Опитваше се да я смае като хлапак.

Ева се усмихна.

— И къде е тази твоя внушителна къща? В Калифорния ли? „Стармарк Компютърс“ започнаха там, нали?

— Да, в Лос Анджелис. Но когато започнах да работя самостоятелно, напуснах града. „Внушителната ми къща“ е в Портланд, щат Мейн.

Явно си бил там, когато така отчаяно се опитвах да те намеря, мина ѝ през ум.

— Защо Мейн?

— Няма определена причина. — Той се протегна и сплете пръсти зад тила си. — Просто така реших.

Тонът му беше хладен, но тя настоя.

— Хубаво е в Мейн, особено крайбрежието... Но ти си купил къща и тук.

— Странно, нали? Възнамерявам да я продам. Честно казано, дори не знам защо я купих. Направих го съвсем импулсивно.

Импулс, който няма нищо общо с теб, каза си Ева, иронизирайки обзелото я вълнение.

— Разкажи ми за дома си в Портланд. Сам ли живееш там?

— Къщата е от червени тухли и е разположена на алея с дървета. Дъсти живее с мен. Той е като моя Петкан, въпреки че го заварих там. — Нейт се изправи. — Мисля, че ще е по-добре да кажа на капитана да обърне към брега. Морето вече не е спокойно.

Забележката му бе напълно ненужна, защото Мери-Джо приближаваше към тях с яростна физиономия. И нищо чудно, помисли си Ева, едва сдържайки смеха си. Висока вълна я беше обляла от глава до пети.

— Просто млъкни, Патрик — скастри тя зачервения мъж, който я следваше по петите.

И той самият бе мокър, но очевидно това не го смущаваше. Мери-Джо грабна плажната чанта и се отправи към каютата, за да се преоблече, а Патрик се стовари в един шезлонг в салона.

Ева му отправи съчувствен поглед, но реши да не се присъединява към него. Нейт се върна от мостика и я намери подпряна на парапета. Вятърът играеше с косата ѝ.

— Толкова си красива — рече мъжът.

Тя го погледна и сърцето му се сви. Мразеше това недоверие в очите ѝ. С голямо удоволствие би се срещнал с мъжа, който го беше породил!

— Ева, искам да вечеряш с мен.

Ева си остави трийсет секунди за размисъл.

— Добре. Защо не? Нали трябва да хапнем някъде — каза тя, съзнавайки, че потъпква мъжкото му самочувствие, но неспособна да се сдържи. — Къде ще се срещнем?

— Да те взема ли към седем?

— О, сами ще дойдем. Само кажи къде.

— Какво означава това „сами“? Вие и до пристанището дойдохте сами.

— Съжалявам, ако това те дразни, но ми харесва да имам на разположение собствена кола. Така мога да си тръгна винаги, когато пожелаая. Но може да направим компромис — додаде тя, щом мъжът се отдалечи и посегна към вратата на кабината.

— А може и да се откажем.

— Не. — Ева импулсивно го хвана за ръката и се засмя, стресната от собствената си реакция. — Не искам да се отказвам.

— Аз също. Е, какъв е компромисът?

— Аз ще те взема. Искях да кажа — ние. В седем часа?

— Добре. Защо не? Нали трябва да хапнем някъде. — Тя се засмя спонтанно. Нейт вплете пръсти в нейните. — Кажете ми, госпожице Шеридан, какво обичате най-много за вечеря?

— Салата от цикория, хрупкави кифли, печен омар и чиле.

— А любимото ти цвете?

— Незабравки.

— Хм. Някое друго?

— Обичам всички цветя — сви рамене тя и отдръпна ръка.

Мери-Джо се появи отново — сресана, облечена в бял моряшки костюм. Патрик, разбира се, беше все още в мърлявия си рибарски екип. Мери-Джо сбърчи носле веднага щом мъжът застана до нея.

— Нейт, приближаваме ли брега? — извика тя. — Вече се наситих на този род забавления. Патрик, имаш ли нещо против да застанеш от подветрената страна? Остани там, докато изминем последния километър.

Ева не можа да долови какво точно отговори Патрик. Дочу само гърления смях на Нейт.

— Много си мълчалива — отбеляза Мери-Джо по пътя към вилата.

— Уморена съм.

Щом се прибраха, горещият душ повдигна духа ѝ и в седем Ева се чувстваше готова да се върне на полесражението.

Къщата на Нейт представляваше прекрасна композиция от стъкло, камък и червено дърво с изглед към морето. Двамата с Патрик ги чакаха отвън. Нейт беше свалил очилата и втренченият му поглед я прониза като светкавица. Кръвта ѝ кипна. В същото време почувства как кожата ѝ настръхна. Не го беше надценила. В един миг, който ѝ се стори безкраен, тя закопня да се втурне към него и да го помоли да я прегърне.

ТРЕТА ГЛАВА

Външно спокойна, без да издава нервността си, тя поздрави:

— Здравей, Нейт.

— Здравей, Ева — усмихна се той.

Сърцето ѝ подскочи. Как съумяваше Нейт да вложи толкова много в един прост поздрав?

— Реши ли вече къде ще вечеряме? — рязко попита тя. — Може би ще ми е от полза да знам, след като ще шофирам.

— В „Кейбълс“ — отвърна той с блеснал поглед.

— „Кейбълс“ ли? О! — възкликна Мери-Джо — Да тръгваме тогава. Умирам от глад.

— Какво представлява „Кейбълс“ — попита Ева, когато поеха към колата.

— Висока класа и приказна храна — осведоми я Мери-Джо. — Поне така се говори. Аз самата не съм ходила. Налага ли се да седна отзад с Патрик?

— Шшт, качвай се — изръмжа Патрик. — Защо ще кара Ева? — обърна се той към Нейт.

— Защото аз така искам, естествено — отвърна приятелят му.

Ева го погледна многозначително, но реши да замълчи.

„Кейбълс“ се намираше в стара реконструирана къща като замък. На входа имаше цветя, плетени от раките пейки за двама и хора, чакащи за маси. Компанията на Нейт обаче бе незабавно въведена в един от по-усамотените салони.

След като седнаха, Ева и Мери-Джо размениха учудени погледи. Осветената със свещи стая ги омая с блестящ кристал и сребро, стени и покривки в пастелно розово и шампанско в сребърна кофичка. Върху чиниите на дамите бяха поставени изящни бели рози.

По устните на Нейт заигра усмивка. Той се наклони към Ева, вдъхна едва доловимия аромат на парфюма ѝ и прошепна:

— Не можах да намеря забравки. Надявам се, че обичаш шампанско с любимата си вечеря?

Виолетовите очи, блеснали над белите листенца на розовия цвят изведнъж заприличаха на ледени аметисти. После с бързината на хамелеон, който сменя окраската си, хладината се стопи в гърлен смях.

— Обичам шампанско от деветнайсетгодишна. — Ева вече съжаляваше за внезапния изблик на гняв и с облекчение забеляза как озадаченият поглед изчезна от лицето на Нейт. После добави: — Розите са прекрасни.

— Всичко е прекрасно — каза Мери-Джо. — Но съм любопитна да узная кога направихте резервацията, Патрик.

— Тази сутрин.

Ева едва сподави учудения си вик, щом келнерът за напитки се материализира от тъмнината. Сервитьорката поднесе топли уханны кифли и малка порцеланова чинийка в кошничка от сребро.

— Гъши дроб — осведоми Патрик Мери-Джо. — Розите и шампанското бяха идея на Нейт, а хрумването за гъшия дроб е мое. Поръчал съм го специално за теб.

— Какво толкоз — гъши дроб. А откъде знаехте тази сутрин, че вечерта ще бъдем с вас?

— Добър въпрос — каза Ева и погледна Нейт. — Можеш ли да измислиш такъв отговор, че двамата с Патрик да не останете сами с гъшия дроб?

— Надявах се. Освен това изскубах листата на една маргаритка. Тя ми каза „да“ — знак, който не можех да пренебрегна.

— Никой здравомислещ мъж не би го направил — съгласи се Патрик.

Взаимното уважение и разбирателство, които царяха между двамата мъже, сгряваха сърцето. Ева подхвърли, че сигурно се познават цял живот.

— Срегнахме се преди девет-десет години в един бар. Помня много добре — каза Нейт. — Патрик възрази на един сумо борец и се наложи да го спасявам. — Той вдигна чаша за наздравица. — За старите и за новите приятели.

Докоснаха чаши в необичайна тишина сред празничното настроение. Невероятно как четирима непознати станаха толкова близки за кратко време, помисли си Ева.

Накрая поръчаха кафе и Нейт помоли да им го сервират в бара. В затъмненото помещение кипеше бурна веселба. Музиката беше

пламенна и страстна като погледа на Нейт. Той свали сакото си, нави ръкави и поведе Ева към дансинга. Младата жена с удоволствие следваше ритъма. Чувстваше се в безопасност. Не се докосваха. Но когато оркестърът засвири нежна балада, чувството ѝ за сигурност се изпари в мига, в който мъжът я взе в прегръдките си.

Беше като негова пленница. Светът около нея се разпадаше, а звуците станаха приглушени. Тя сведе очи — параван, зад който скри реакцията си към ръцете, които бавно се плъзнаха по гърба ѝ. Дългите му пръсти я притиснаха умело до изкусителните форми на силното му тяло. Полазиха я тръпки. Изведнъж изгубила равновесие, Ева го настъпи.

— Извинявай — каза тя и в същия миг го настъпи отново. — Проклятие!

— Няма нищо. — Нейт сведе глава и проследи с устни овала на лицето ѝ към ухото. — Отпусни се и се остави на музиката — прошепна той.

Осъзнала опасното изкушение, Ева с усилие си наложи да го наблюдава безстрастно — трик, на който се беше научила сама. Нарочно си припомни първия път, когато я беше прегръщал така. Усещанията ѝ тогава бяха почти същите. Но това сходство не я изплаши, а ѝ вдъхна увереност. Може би защото сега липсваше емоционална окраска — никакви мечти, никакъв възторг от току-що откритата истинска любов. В случая привличането беше само сексуално.

Когато танцът свърши, младата жена отказа поканата за следващия.

— Не разбирам защо си правиш труда, след като те настъпих около десетина пъти — сопна се тя.

— Не мога да повярвам — напевно изрече леко пийналата Мери-Джо. — Искам да кажа, че тя беше танцьорка. Професионална. Във Вегас.

Патрик се ококори.

— Наистина ли?

— Ти си танцувала във вариете? — попита Нейт без изненада.

Грациозността ѝ, хубавите дълги крака и гъвкавото тяло го подказваха.

— Да, Патрик, танцувах във вариете. Обърни внимание на времето. Това е стара история.

Тя е низ от загадки, помисли си Нейт, но не каза нищо, поне засега.

По молба на Ева скоро си тръгнаха.

— Аз ще шофирам — заяви кавалерът ѝ. — Ще ти върна колата утре сутрин.

Безапелационният му тон я накара да се намръщи, но тя се подчини.

— Както кажеш. Струва ми се, че възраженията ще бъдат безсмислени.

Дяволитият ѝ тон го разсмя. Но Ева седна далеч от него, а той не можа да се сдържи, хвана ѝ ръката, сложи я на бедрото си, вплете пръсти в нейните и я притегли полека, така че да я приближи достатъчно, та уханието ѝ да възбуди жадните му сетива.

— Искях да прекараш чудесно тази вечер — тихо каза той. — Истински се постарях за това.

— Наистина прекарах чудесно, Нейт. И не останах сляпа за твоите усилия, повярвай. Всъщност съм дори впечатлена.

— Макар и да не ти се искаше — каза той леко присмехулно.

— Въпреки това — съгласи се тя.

Пътуваха в мълчание, всеки погълнат от собствените си мисли. Ева се зачуди какво ли би казал той, ако можеше да надникне в нейните. „Ти си танцувала във вариете?“

Денят бе ясен и слънчев. Ева не се изненада, като видя, че е десет часът. Беше заспала едва на зазоряване. Учуди я само приливът на сили, който усети. Направи редовната си сутрешна тренировка, без да почувства и най-малка умора.

Съблече трикото с намерението да вземе душ, но ароматът на кафе беше неустоим. Нахлузи дълъг розов халат и се втурна надолу по стълбите.

— Мери-Джо? Тук ли си? — извика тя, докато пълнеше голямата чаша.

— Не, но аз съм тук — отговори плътен мъжки глас откъм верандата.

Ева се обърна и ахна, когато висок мъж, облечен в черен анцуг, се появи на вратата на кухнята.

— Добро утро — поздрави Нейт.

— О! Ох! Добро утро! Проклятие! — изломоти тя и изтръска залените си с кафе пръсти. — Влизай, Нейт. Какво правиш тук? Къде е Мери-Джо? Искаш ли кафе? — О, господи, косата ми, помисли си тя и отметна златистите кичури, разпилени пред лицето ѝ. Боса съм! И под халата съм съвсем гола. Сигурно мириша ужасно след тренировката. — Току-що се събудих — едва отрони тя.

— Виждам — каза той и влезе. — Красива си, когато се събуждаш, Ева Шеридан.

В паметта ѝ изникна спомен — ярък и жив. Същите думи по друго време и на друго място. Ръцете ѝ се разтрепериха. Тя остави чашата, избърса се в кухненската кърпа и отново я закачи внимателно.

— Благодаря. Не отговори на въпросите ми. Откога стоиш навън?

— Кафе, моля. Без сметана, със захар. Тук съм от около пет минути. Патрик закара Мери-Джо до магазина. Аз реших да потичам по плажа и после да те изчакам. — Гласът му стана мек като кадифе. — Колкото до това защо съм тук, може би защото исках да те видя именно когато се събуждаш.

Неусетно той се озова тъй близо до нея, че дъхът му погали лицето ѝ. Ева предвкуси намерението му, преди още да е свел глава. Заобиколи го и се изплъзна от изкушението.

— Сега ще ти наля кафе и ще отида да се преоблека.

— Не заради мен, надявам се. — Той седна на масата и я прикова с поглед. — Ела тук, седни. Поне изпий чаша кафе с мен, преди да избягаш — каза той с ленива мъжка надменност, целяща да я засегне.

— Никъде няма да „избягам“, Нейт.

Тя отметна глава, стегна колана на халата и тръгна небрежно към кафеника.

Нейт я погледна, опрял брадичка на ръката си, и очите му спряха на палците ѝ, които надничаха изпод халата.

— Не мога да те възприема като вариететна танцьорка. Има нещо в теб, което просто не отговаря на образа, който извикват тези думи.

Ева не се поколеба и секунда.

— Стереотипен образ, естествено — безсрамни жени без морал, които прескачат от легло в легло като гладни бълхи!

— Стереотипи съществуват, наистина, особено на определени места.

— Хайде, хайде. Срегнах много добри момичета там. — Тя му подаде чаша кафе и седна срещу него. — Не всички от нас бяха куклички, с които да си поиграеш и след това да захвърлиш като прочетен вестник. — Ева се овладя и се засмя. — Но мъжете не ходят там, за да търсят добри момичета, нали? Да вземем теб. Колко често прелиташ до Вегас за някой забавен уикенд?

— Бил съм там — съгласи се той. — Но не всички мъже отиват, за да събират бълхи. Понякога просто имат нужда от почивка, за да се откъснат от проблемите, от работата, от жените си. Колкото до мен, аз обичам хазарта.

— Връщал ли си се? — Ева замълча и се опита да измисли заобиколен начин да зададе въпроса, който я тормозеше. „Връщал ли си се, след като аз си заминах?“ — Искam да кажа — напоследък.

— Не, отдавна не съм бил там. Всъщност от няколко години. Кога си била там? — попита той, явно заинтригуван от тази предизвикателна страница в живота ѝ.

— Преди пет или шест години. Вече не помня. — Тя сведе поглед и съсредоточено започна да разбърква кафето си. Лъжите винаги я караха да се чувства зле. — Не бях там задълго. Измина по-малко от година, преди да... се сблъскам с реалността и да напусна. Не защото ми липсваше талант — истината е, че бях доста добра... но не достатъчно. Съмнявам се дали щях да имам шанс, ако собственикът на клуба не беше познат на семейството. Е, бях млада и летях нависоко. Поне имах достатъчно разум да се откажа от младежките си илюзии и да „сляза на земята“, както казва Мери-Джо.

— Не бих казал, че си прекалено възрастна за младежки илюзии дори сега. Та ти си все още момиче — пошегува се той. — На колко години си... Деветнайсет, двайсет?

— Скоро ще стана на двайсет и пет — усмихна се Ева. — И много отдавна не съм момиче, още преди да навърша двайсет.

— Какво се случи тогава?

— Пораснах много бързо. Бил ли си женен? — Тя знаеше отговора, но всяка жена би задавала този въпрос.

Той отпи от кафето си.

— Веднъж.

— Какво се случи? — Това вече не знаеше.

— Не потръгна. — През лицето му пробяга сянка. — Завърши
зле.

— Сега, предполагам, внимаваш да не се опариш повторно.

— Може би, не зная. Предпочитам да мисля, че още не съм
открил жената, която обичам. А какво е твоето извинение?

— Не се нуждаю от извинение. Понякога жените се справят по-
лесно сами. Това е. Но нямам нищо против един добър приятел,
каквото имам у дома.

Нейт присви очи.

— Явно не го обичаш, иначе нямаше да си тук с мен.

— Не аз, а ти си с мен. Но за едно си прав. Захвърлих илюзията
за истинската любов преди години. Все още не желая да се обвързвам.
— Тя се изправи. — Между другото, Мери-Джо също има своя мечта.
Може да споменеш това на Патрик, защото нейната мечта изключва
романтични връзки. — Устните ѝ се изкривиха в странна усмивка. —
Понякога мечтите стават опасни. Особено когато вземат връх над
всичко. Извини ме, ще трябва да се изкъпя и преоблека. — Обърна се и
тръгна бързо към стълбите. — Налей си още кафе, ако искаш.

Ева се опря на парапета, докато се качваше. На горната площадка
спря и се послуша. Плъзгащата се врата се затвори с трясък. От гърдите
ѝ се изтръгна въздишка.

Беше седнала до прозореца и сушеше косата си, когато
братовчедка ѝ нахълта.

— Изправи гръб, Мери-Джо — машинално изрече тя. — Имаш
ли малко време? Искам да поговорим.

— Аз също. Но започни ти.

— За Нейт. Миналата нощ мислих повече, отколкото спях, и взех
някои решения. Първото е да пренебрегна пропуските в паметта му.

— И как ще го направиш?

— Налага се. Това е факт, а човек трябва да се научи да приема
фактите.

— Или да ги променя.

— Намекваш да му кажа? Предпочитам да умра. Не съм казала,
че ще забравя... Съмнявам се, че някога ще успея. Но ще продължа да

се срещам с Нейт. Чакай, остави ме да довърша. Аманда има нужда от баща, нали? Нейт е неин баща, но не го знае. И няма да го научи, докато не разбере що за човек е. Затова ще трябва да мине през много изпитания...

— Ами ти? Ако пострадаш отново?

— Невъзможно. Пък и не съм от чуплив порцелан, Мери-Джо. Не се тревожи за мен. Спомняш ли си какво казваше мама...

— „Болката изгражда характера!“ — изрецитираха двете.

Ева се засмя и продължи:

— Играта не е на живот и смърт. Мога да се откажа, когато пожелая. Искam само да разбере дали той заслужава да види детето си. Просто, нали?

— Ами ако заслужава?

— Ако е така, ще действам постепенно, стъпка по стъпка. Така се справих с всичко останало.

— Но как ще се държиш с него?

— Все едно току-що сме се запознали — отговори Ева след кратък размисъл. — В известен смисъл е точно така. Всъщност аз не го познавам. Но ще имам нужда от помощ, мила. Трябва да направя някои разумни изводи, а точно сега не мога да бъда обективна за нищо в негово присъствие. Трябва ми време, за да стъпя на крака. Остани с мен още няколко дни.

— Да, разбира се... — Мери-Джо я изгледа втренчено и на лицето ѝ изгря разбираща усмивка. — Ева, аз съм твоята опора, нали?

— Ами, да, така мисля — засмя се тя притеснено. — Имаш ли нещо против?

Тъмните очи блеснаха.

— Мисля, че ще издържа, тъй като не сме само братовчедки, но и приятелки. Но помни, че и приятелството има граници.

През следващите няколко дни веселата компания изучаваше нощния живот на града, а денем — забележителностите му. През уикендите и Патрик се присъединяваше към тях.

Хубавото време се задържа като божи дар. Топлият и слънчев следобед ги настрои за пикник. Мери-Джо рисуаше под сведен от вятъра дъб. Ева и Нейт бяха полегнали наблизко и разговаряха. Нямахше

спорни въпроси. Той слуша неща, които е чувал и преди, но е забравил, помисли си тя с тънката иронична усмивка, която все така го озадачаваше. Нарастващата близост между тях не намаляваше предпазливостта на Ева. Нейт приемаше близостта, но за него жената си оставаше мистериозна загадка.

Ева се изправи и приближи до Мери-Джо, после си взе диетичен сок от хладилната чанта, привидно безразлична към премрежения сив поглед, който следеше всяко нейно движение. Точно в този миг му се усмихна и сякаш оплете сърцето му в златна паяжина. Усещането беше необикновено. Но и тя самата беше необикновена. Изглеждаше толкова крехка, и все пак сякаш носеше в себе си сърцевина от сила като добре закалена стомана. Не беше трудно да се предположи, че някой я е наранил и той не би имал нищо против да стисне този някой за шията.

Дългите мигли скриха очите ѝ, когато тя седна до него. Неспособен да сдържи учудването си, Нейт изведнъж попита:

— Кой беше той? Мъжът, който унищожи мечтите ти. Обичаше ли го?

Тя застина. После се отпусна и каза спокойно:

— Така мислех. Всъщност струваше ми се, че ще умра, когато той ме изостави. Но се оказах доста издръжлива.

— Кой беше?

— Казваше се Бакс. Ако искаш вярвай, приятелят ми от гимназията. Всичко се случи, след като се прибрах у дома от Вегас. — Ева импулсивно смеси две различни събития. По това време тя отчаяно търсеше опора за чувствата си и Бакс изглеждаше подходящ. — Отначало беше прекрасно, но впоследствие самостоятелният живот ме промени значително. От футболна звезда той стана шофьор на камион, без изобщо да порасне. — Тя се размърда притеснено. — Едва ли ще ти е интересно. Нека сменим темата.

Нейт я погали по лицето и топлината на жеста му я стресна.

— Добре. Какво ще кажеш да се измъкнем двамата тази вечер и да намерим някое тайно малко гнездо с фантастична храна и романтична музика?

— Мислех, че ще отидем пак в „Кейбълс“. Много е забавно — изплъзна се Ева. — Не ти ли хареса?

В очите му проблесна леко раздразнение, преди да се засмее.

— Хареса ми. Но нещо като че ли липсва в нашите отношения. Например романтиката, вечерите на свещи за двама, дори най-далечният намек за необузdana страст... — В гласа му се прокрадна горчив хумор. — Както е тръгнало, това ще се превърне в традиция против вкуса ми.

Двамата проследиха с погледи как голямата му длан покри нейната. Пръстите му бяха загорели от слънцето и силни, в рязък контраст с нейните — бледи и нежни.

— Искам да бъдем сами с теб, Ева. Копнея за нормалните, естествени неща, които хората правят, когато се привличат. — Той отдръпна ръка. — Освен ако, разбира се, чувството не е споделено.

Гърлото ѝ се сви.

— Знаеш, че не е така.

— Но ти упорито поддържах разстоянието между нас. Понякога, като се сбогуваме и погледнеш през рамо тъй обещаващо, че да ми вдъхнеш кураж, се чувствам така, сякаш ме водиш на каишка. Това усещане е непривично за мен, но е невероятно вълнуващо. — Раменете му се изправиха и той я погледна властно: — До един момент. И този момент премина, Ева. Време е да се опознаем.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Клепките ѝ се сведоха. Сърцето на Нейт се изпълни с умиление. Вече беше забелязал този очарователен жест, който ѝ даваше възможност за размисъл.

Накрая тя вдигна искрящия си поглед и се засмя озадачаващо.

— Но ние това правим, Нейт — опознаваме се. Без сексът да обърка възприятията ни. — Тя проследи с пръст устните му. — Аз не правя нищо случайно, господин Райт, и целта ми беше точно такава.

— Ясно. Издържах ли изпита?

— Да, но не целия.

— В такъв случай, какво би казала за романтична вечеря на свещи, нежна музика и след това огромна порция необуздана страст?

По обагрената ѝ от слънцето кожа плъзна червенина.

— Колкото до необузданата страст...

— О, по дяволите — въздъхна той разочаровано, — тогава изключвам необузданата страст. Преминавам на вариант две — вечеря навън, после чаша хубаво вино и огън в камината — в моята бърлога, разбира се — вълнуващ разговор, открадната целувка, две... — ухили се той — ... обуздани, естествено.

Колко хубаво би било, ако се бяхме запознали току-що, помисли си Ева с горчивина. Но не беше така. Колкото и да искаше, не можеше да върне времето назад — смразяващ факт, който се опитваше да не забрави.

Той вдигна ръка към устните ѝ.

— Ще го направим ли?

— Нямам нищо против — чу се да казва тя.

По-късно Ева вече се бе досетила за няколко възражения. Вечерята вървеше добре, но атмосферата в дома му много затрудняваше изпълнението на обещанието ѝ да се държи така, сякаш

току-що са се запознали и това е първата им среща. Играеше нервно с косата си, мълчанието не ѝ допадаше, но не искаше да го наруши.

— За какво мислиш? — тихо попита Нейт.

— За много неща — отвърна тя, лъчезарно усмихната.

Мъжът я изпепели с премрежен поглед. Ева не издържа, стана и отиде до панорамния прозорец с изглед към обляния в лунна светлина океан.

— Прекрасно е — прошепна тя — и така изкусително опасно.

Нейт измърмори нещо и продължи да я следи замислено с поглед, потъмнял от копнеж. И най-малкото нейно движение излъчваше чувственост. Усещаше вкуса на устните ѝ като спомен. Дълбоко изрязаната черна рокля очертаваше извивките на стройното ѝ тяло. Косата ѝ беше свита в гръцки кок на тила. Непокорен кичур се бе изплъзнал съблазнително и падаше на рамото ѝ като коприна.

Ева — вечната жена. Нежна, тайнствена, пленителна. Нейт се озова зад нея, без сам да разбере как.

Чу как дъхът ѝ спря, когато я целуна по рамото. Обзе го прилив на нежност. Кожата ѝ беше топла, сладка и благоуханна. В тялото му се надигна непреодолимо желание.

— Недей, моля те — каза тя остро.

— Защо не?

— Защото коленете ми се подкосяват, а това не ми харесва. О, Нейт... — прошепна тя, щом дъхът му погали кожата ѝ, после се обърна и разтвори устни в очакване на целувка.

Той сведе глава. Силните му ръце я притеглиха плътно до тялото му. Прокара устни от слепоочието до шията и усети бесните удари на сърцето ѝ. Нежни като полъх на вятър, устните му продължиха да обсипват с целувки лицето ѝ.

Всяко негово докосване е магическо, помисли си тя в шеметна омая.

Прониза я възмущение. Удоволствието го потуши. Ева потръпна и жадно разтвори устни.

— О, скъпа, колко исках това — чу тя шепота му.

После устните му страстно завладяха нейните. Прекъсна ги пронизителният звън на телефона. След още няколко извънявания Нейт вдигна глава и го прокле. После притисна жената болезнено силно и тя усети как тялото му потръпна, преди да я освободи.

— Звънецът ме спаси! — засмя се Ева.

— Да. Бих искал да заглуша този звънец — изръмжа Нейт.

Благодарна за неочакваната помощ, Ева се отпусна на канапето. Веднага щом установи, че го търсят по работа, загуби интерес. Шеметното премаляване в стомаха ѝ беше много по-важно. Тъкмо се опитваше да си го обясни, когато я стресна рязката промяна в гласа на Нейт.

— Кога? — попита той строго, заслуша се, поклати глава и стисна челюсти. Срещу него Ева се надигна и тихо ахна. Очите му бяха студени като гранит.

За пръв път го виждаше ядосан. Тръпки полазиха по гърба ѝ от хладния му заповеден тон.

— Не. Никакви компромиси, никакви отстъпки. Да е мислил преди това за семейството си... Проблемът е негов, Патрик, не наш. — Той погледна Ева. — Ще довършим дискусията, когато пристигна.

Ева овладя гласа си.

— Заминаваш ли?

— Да, и то веднага.

— Нещо не е наред, така ли?

— Да, но ще се справим.

— Явно ще постъпиш доста безмилостно.

Смехът му я смрази.

— Да, ще бъда безмилостен.

— Не знам какво е направил човекът, но ти спомена, че има семейство...

— Да, той има семейство, а аз имам етика — етика, с която се съобразявам и очаквам същото от другите. — Той прокара пръсти през косата си. — Извинявай за случилото се. Но Патрик опитвал да се свърже с мен цяла вечер, а работата е наистина важна. — Тънка усмивка разчупи гневната линия над устните му. — Иначе щях да доведа докрай първоначалното си намерение. Но щом е така... — Той унило сви рамене. — Наистина трябва да замина. Имаш ли нещо против да изчакаш, докато си събера багажа? После ще те закарам.

— Не, нямам нищо против — отвърна Ева, колкото успокоена, толкова и разочарована. — Ти... Ще се върнеш ли?

— О, да. Ще се върна, Ева. А ти ще бъдеш тук и ще ме чакаш.

Преди да успее да му отговори, той я притегли до гърдите си и я целуна властно. Когато откъсна устни от нейните, тя се отпусна в силните му обятия и въздъхна. Силата на чувствата ѝ разтърси цялото ѝ тяло. Страстта ѝ се сблъска с думите му — „Ти ще бъдеш тук и ще ме чакаш.“

Отдръпна се от него, но той беше стиснал ръце зад гърба ѝ в прегръдка и младата жена долови учестения му пулс.

— Ще се върна колкото може по-бързо. Сега ела и ми говори, докато си събирам багажа. Дори може да ми помогнеш. Не ме бива много в тази работа.

Не му помогна. Облегна се на рамката на вратата и го проследи с поглед как започва да пълни кожения си куфар.

— Какво те ядоса толкова?

Той сви рамене.

— Трябва да познаваш работата.

— Знам единствено малкото, което си ми казал, но мисля, че съм достатъчно интелигентна, за да се ориентирам. Какво толкова ужасно е направил този човек? Той е твой служител, предполагам?

— Бивш. Напусна фирмата по собствено желание, за да започне самостоятелно. Но не успя. Затова се захвана с друг бизнес. Нарича се пиратство. Малко незаконен. Просто отмъкваш много добра текстообработваща програма — в този случай моята — правиш неколкостотин хиляди копия и ги пласираш на половин цена. — Студена усмивка скова красивите му устни. — Тайно, разбира се. Има закони против това. Нали знаеш старата рецепта как да сготвиш гъска — първо трябва да я хванеш. Е, вече хванахме една. И сега... — Нейт хлопна капака на куфара — ... ще я сготвим.

— Знам, че това, което е направил, е подло, но може би е бил отчаян...

— Или може би прекалено мързелив, за да се изправи на крака с честен труд. С Патрик бяхме негови приятели. Бяхме. Колкото до мен, приятелството не струва и пукната пара, щом се основава на мошеничество и измама.

Той пусна куфара на земята и сложи ръце на раменете ѝ. Ева се втрени в него с удивление. Сивите му очи отново бяха топли и нежни.

— Извинявай, хубавице. Не исках да те отегчавам с всичко това. — Нейт вдигна брадичката ѝ за бърза целувка, която прерасна в дива и

страстна. Изведнъж работата престана да го интересува. Интересуваше го само жената до него. Гласът му загубя. — Бих могъл да отложам заминаването си до сутринта.

Ядосана от копнежа си, Ева поклати глава.

— Не. Не мога да се любя с теб, Нейт. — Погледите им се срещнаха. — Желая те, знаеш, но това е само физическо привличане — чиста химия и не е достатъчна причина да скочим в леглото.

Чиста химия ли? Дрезгав смях се изтръгна от гърлото му. Не можеше да си спомни да е копнял за друга жена толкова силно.

— Тази „чиста химия“ е причинила повече „скокове в леглото“ от всяка друга сила на земята — каза той присмехулно. — Тя може да ти подкоси краката и да те повали толкова бързо, че свят да ти се завие.

— Да, може. Ти би могъл — поправи се тя. — Няколко умели движения от твоя страна и аз вероятно ще се окажа в леглото. Но на сутринта няма да се чувствам много добре. — Тя вирна брадичка — жест, който Нейт страшно харесваше. — Не се извинявам за нищо. Просто още не съм готова.

— Е, не искаме да се чувстваш зле на сутринта, затова да тръгваме, преди да съм го забравил. Няма да отсъствам дълго. Най-много два-три дни и се връщам. — Той я целуна по носа. — С намерението да променя решението ви, госпожице Шеридан!

Невероятно, помисли си Ева. Мъжът, който я изпрати, нямаше нищо общо със студения вбесен непознат, когото бе видяла преди минути. Но тя нямаше да го забрави.

Вторник и сряда бяха оловносиви дни — студени и ветровити с лек ръмеж. Мери-Джо се беше уединила в ателието си, а Ева се луташе унило из къщата. Мислите ѝ блуждаеха между Нейт и малката ѝ дъщеричка. Здравето на Аманда не беше належащ проблем. Икономката на Ева беше пенсионирана медицинска сестра и знаеше как да се справя с астматичните пристъпи на детето. Но Аманда ѝ липсваше. Бъбренето по телефона, инак доста често, не утоляваше желанието ѝ да я прегърне и притисне към гърдите си. Изведнъж ѝ хрумна да замине.

Въпреки че основната ѝ цел беше да види Аманда, успя да проведе и делова среща с Брайън Оливър, който веднага ѝ каза, че

изглежда фантастично. Най-вероятно благодарение на морския въздух. Тя се изчерви. Брайън се засмя и я прегърна приятелски.

Брайън, Мери-Джо, Аманда и Ева бяха свързани от топла и искрена любов. Защо това не ѝ стигаше?

Върна се в четвъртък следобед, неспокойна като вятъра. Заради Нейт е, призна си тя. Липсва ми. Когато е около мен, се чувствам по-жизнена.

Спокойният следобед се точеше невероятно бавно. Най-сетне се свечери и чу звука, който очакваше — стъпките на Нейт на верандата. Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне и тя изтича да отвори вратата. Висок, с разкопчана риза и светли джинси, Нейт излъчваше магнетична жизненост, от която дъхът ѝ секна.

— Здравей, хубавице — каза той.

Без да разбере как, Ева се озова в обятията му.

— Липсваше ми — прошепна той.

— И ти на мен.

Нейт вдигна глава.

— Гладен съм, хайде да хапнем пица.

— Добре. Но нека кажа на Мери-Джо, че ще излизаме.

Мери-Джо се беше сгушила върху меката седалка на перваза на прозореца.

— Хей, добре ли си? — разроши Ева черните ѝ къдрици.

— Да. Но се безпокоя. Като ви гледах двамата с Нейт, се чудех... Ева, сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

— Естествено — увери я тя, но изведнъж инстинктивно стисна палци зад гърба си.

Четири дни по-късно Ева установи, че е на ръба на полудяването. Два дни след като се върна, Нейт бе заминал отново за Портланд, но тази вечер щеше да дойде и да остане до края на седмицата.

Ужасена, тя разбра, че се страхува от приближаващия залез. Мисълта за още една вечер насаме с него, безспорно вълнуваща, беше не по-малко обезпокоителна. Защото той е готов за следващия етап на тази връзка, а ти, Елизабет-Ева, не си. Страхуваш ли се? — присмя се тя на помръкналия си поглед в огледалото.

Гордостта ѝ тутакси отхвърли тази възможност. Всъщност тя имаше няколко много основателни причини да не избързва. Докато обмисляше поведението си, една от тези причини се натрапваше неприятно. Тънките бели линии, които загрозяваха бледозлатистата кожа на корема ѝ. Белези от майчинството, а Нейт не знаеше, че тя има дете.

Разговорът на тази тема щеше неизбежно да бъде труден. Прекалено дълго беше изчаквала. Но само мисълта да дели детето си с Нейт, по какъвто и да е начин, я изпълваше с луда паника.

— Което само по себе си е глупаво — промърмори с упрек.

Тя не беше емоционален инвалид. Просто разумно предпазлива. Всяка жена на нейно място би била внимателна.

Все пак трябваше поне да спомене за съществуването на детето. Но Аманда беше нейното съкровище и ако нещо се случеше... Дори мисълта за това беше непоносима. Тя свали рязко шапката за баня и започна да се облича. Нищо няма да се случи. Невъзможно е.

— Всичко, което смятам да направя, е да му подхвърля съвсем нехайно, че имам дете — информира тя братовчедка си.

— Бих казала, че е време — рече Мери-Джо и излезе.

Ева се усмихна и отново се обърна към огледалото. Бе облякла морскосиния рокля с голи рамене и дълги ръкави, поръбени с дантела в екрю. Златна лента красеше шията ѝ. Косата ѝ беше вдигната на кок. Велурените обувки подчертаваха стройните ѝ крака и подсилваха самочувствието ѝ. Изглеждаше силна и изискана. Но щом отвори вратата, коленете ѝ се подкосиха.

Внушително висок и красив, Нейт скръсти ръце и я огледа от глава до пети.

— Великолепна си!

— Ти също — върна тя комплиментата.

Той носеше безупречен, ушит по поръчка костюм. Как беше възможно мъж в черен официален костюм да прилича на неопитомен тигър?

— Искаш ли да влезеш?

— Не, време е... — Нейт изведнъж осъзна, че сърцето му пее. Неспособен да понесе такава романтика, той подхвърли: — Няма ли да сложиш връхна дреха? Не че възразявам. Просто се чудех дали няма да се наложи да си взема тояга.

Ева разпери пръсти върху разголената кожа между шията и овала на гърдите си. Беше обличала тази рокля и за други мъже, но никога не се беше чувствала така желана, толкова изкусително женствена, както сега.

Ново чувство се промъкваше в отношенията им, и то така неусетно, че и двамата се стреснаха. Дълбоко и земно чувство, което стопи разстоянието помежду им и промени дори мислите им.

Действията на Нейт дойдоха като потвърждение. Никога не беше използвал груб език пред нея, но думите, които нашепна в ухото ѝ, бяха възбуждащо еротични.

Смутена, тя го погледна с детинска сериозност и избухна в смях.

Нейт също се засмя и я поведе към колата. Щом се качиха, тя протегна ръка да закопчае предпазния колан и гърдите ѝ ясно се очертаха под роклята.

— Ева — простена мъжът, — моля те, стой спокойно.

— Ами, може би е по-добре да се преместя по-далеч от теб. Така предпазният колан няма да се впива в тялото ми.

— Стой си на мястото. Не знаеш ли, че болката изгражда характера?

При тези думи Ева се развесели. Той не разбра какво толкова забавно има, но смехът ѝ го заля като струя шампанско.

За нея смехът беше отдушник, който притъпяваше предпазливостта. Сумрачната атмосфера в колата сякаш беше създадена специално за невинната чувственост, която вибрираше между тях.

На светлината на полилеите в ресторанта всяко докосване подсилваше посланието на очите му. Той беше мъж, а тя беше най-красивата жена в салона. За него тя беше единствената жена там.

Странно, но когато си тръгнаха, чудното настроение изчезна толкова бързо, че пътуването до дома му ѝ се стори по-дълго от обикновено.

— Искаш ли малко вино? — попита той и уверено тръгна към бара. По пътя захвърли сакото и връзката си. Блясъкът в очите му говореше красноречиво как очаква да завърши вечерта.

Неспособна да проговори, Ева само поклати глава и се изчерви от учудването, изписало се на лицето му. О, господи, държа се като глупачка.

— Може би ще изпия една чаша, все пак — каза тя, за да спечели време.

Но време нямаше.

— По-късно — прошепна той и целуна страстно пулсиращата вена на шията ѝ, после устните му плъзнаха надолу.

Логиката ѝ подсказваше, че трябва да спре това и то веднага. Но тази вечер нямаше място за логика. Хипнотизирана, Ева наблюдаваше как дългите му пръсти набират меката материя на роклята и я смъкват към кръста ѝ.

Чу как Нейт рязко си пое въздух и отстъпи назад, за да я погледа. През прозрачния дантелен сутиен гърдите ѝ, макар и малки, изглеждаха добре оформени и налети. Той разпусна косата ѝ и я разстла по голите ѝ рамене.

Не го чу какво каза. Думите бяха без значение. Кожата ѝ пламна. Страстта я обгърна със забрава и я притисна към твърдите му бедра. Трябваше да бъде колкото може по-близо до него. Не съществуваше нищо друго, освен този властен копнеж.

Изведнъж се намери на канапето. Тялото ѝ потъна дълбоко в меките възглавници под тежестта на неговото.

— Ева, толкова те желая.

Устните му плениха нейните и езикът му проникна с чувствен ритъм.

Губиш контрол. Предупреждението се мярна някъде в периферията на съзнанието ѝ. Но беше прекалено слабо, за да разсее омаята на страстта.

Нейт беше този, който спря.

— Не искам нашата първа нощ да бъде такава — на канапето, почти напълно облечени. Извинявай, мила. Почти изгубих контрол. Но ти си толкова съблазнителна. — Пръстите му потръпнаха, когато докоснаха кожата ѝ. — Съвършена! — Той се изправи и ѝ подаде ръка. — Нека бъде както трябва — сподавено промълви мъжът.

— Не. Не желая да бъде както трябва! Изобщо не искам да го правим! — изрече тя.

Нейт отпусна ръце. Почувства се доста глупаво. Гордостта му не можеше да понесе това.

— Защо, Ева? — Тя седна и приглади разрошената си коса. — Попитах защо.

Ева затвори очи.

— Извинявай, Нейт. Не само ти изгуби контрол. Имам основателна причина. Всъщност две.

Лицето му беше безизразно. Когато заговори, гласът му беше спокоен и нежен.

— Какви са причините?

— Ами, първо, не съм свършена. Имам белези по кожата. От бременността. Нейт, аз имам дъщеря.

ПЕТА ГЛАВА

Той се раздвижи необичайно тромаво и я погледна втренчено. Очите му бяха потъмнели, а изражението му беше неразгадаемо.

— Ясно. Доста голям пропуск, Ева. Познаваме се повече от две седмици, но сме прекарвали толкова време заедно, че се равняват на приятелство от месеци. И все пак ти не намери време да ми съобщиш нещо толкова важно. Ще ми кажеш ли защо?

— Защото е нещо много лично, затова — отсече тя.

— Странно. — Студеният му замислен поглед спря на безизразното ѝ лице. — Мислех, че сме достигнали и дори сме преминали „много личния“ етап в нашите заплетени отношения.

— Да, но аз... Нейт, моля те, Аманда е най-важният човек в живота ми. Тя е моят живот. Не е лесно да споделиш толкова интимни неща с непознат.

Думата го накара да трепне.

— Ние не сме непознати, Ева. Познах те в момента, в който те видях — упрекна я той и сърцето ѝ сякаш спря да бие. — Знаеш, понякога става така. Без определена причина, но го почувствах веднага. Мисля, че и ти също.

— О, да, почувствах го — съгласи се Ева иронично — Съжалявам, Нейт, трябваше да ти кажа за Аманда.

— Безспорно. — Почти умиловителен, той приближи до бара и свали запушалката на кристалната гарафа. — На колко години е?

— Неотдавна навърши три — каза тя след моментно колебание, въпреки че Аманда беше седем месеца по-голяма.

— А баща ѝ? Естествено, онова твое приятелче от гимназията.

— Нейт, наистина не искам да говорим повече за това.

— Не е искал детето.

Нейт ѝ подаде чаша шери. Младата жена отпи.

— Очевидно. Бащата на Аманда нямаше нужда нито от мен, нито от детето ми. След първоначалния шок разбрах, че и ние нямаме

нужда от него. Така че сега Аманда е само моя, а той няма никаква представа какво е загубил.

Какво смело пренебрежение, помисли си Нейт.

— Аманда. Хубаво име. На майка ти ли е кръстена?

— На баба ми.

— А на кого прилича? Надявам се, на майка си.

— Донякъде. Красива е, естествено... Прилича на... — „На мен и на теб. Взела е най-хубавото и от двамата ни.“ — Прилича на палава фея! Има моите очи, но косата ѝ е сребристоруса, истинска платина, гъста и къдрава.

— Не съм изненадан. Ще ме запознаеш ли с нея?

— Не знам. Смятах да я заведа на планина, но може и на море. Тук е много хубаво. Когато бях дете, мама не ме водеше много по плажовете. Тя не харесваше пясъка, хипитата. — Ева замълча да си поеме въздух. — Извинявай, разбъбрих се.

— Така е, но нямам нищо против. Майка ти не обичала хипита. А как прие Аманда?

Небрежният му тон я жегна. Тя стана, отиде до бара остави чашата си.

— Скарахме се ужасно, когато ѝ казах, че съм бременна и отидох да живея в Конкорд. Не я видях до... до деня, в който получи тежък удар. Почина същата нощ, без да дойде в съзнание.

— Искаш да кажеш, че изобщо не е видяла своята внучка?

Недоверието в гласа му я раздразни още повече.

— Точно така. Нали ти казах, че се скарахме.

— Защо?

— Защото тя искаше да отида някъде, да родя бебето и да го дам за осиновяване. Не ме разбирай погрешно. Мама не беше студена жена. След погребението се качих на тавана и открих мои бебешки дрешки, играчки и кукли, всички внимателно прибрани за внуците. Напразно пропиляна любов...

В очите ѝ блеснаха сълзи, но тя премигна, за да ги задържи. Нейт застана зад нея и я прегърна.

— Явно си имала лош късмет. Съжалявам.

Заболя я. Как смееше да я съжалява!

— Изобщо не мисля така — отсече тя. — Опитах се да осъществя една своя мечта и изживях чудото на любовта, родих дете.

Това е щастие, което много жени не познават. Не смятам, че съм без късмет.

— Извинявай, очевидно и тук греша.

Невероятната ирония на съдбата я порази толкова силно, че гневът ѝ се уталожи.

— Е, в началото бях на друго мнение. Никой на света не може да съжалява Ева Шеридан повече от самата нея. Но това свърши две минути след като сложиха Аманда в ръцете ми. — Тя се засмя нервно. — Да сменим темата.

— Засега — съгласи се той и я притисна до себе си.

— Престани! — разгневи се тя.

— Ева, не разбирам всички тези „престани“ и „недей“. Не те насилвам, усетих, че си наранена и сега наистина видях колко дълбоко. Но това е минало. Сега сме само ние двамата. Това не е просто плажен флирт. Какво ни спира да се насладим на нещо, от което и двамата имаме нужда?

Ева се изтръгна от ръцете му.

— Всичко! Ето какво. Това е една безсмислена връзка — заяви тя, смесвайки минало и настояще. — И след като свърши, след като се насладиш, можеш да избягаш и да забравиш, че някога си срещал момиче на име Ева!

Той обхвана лицето ѝ.

— О, Ева, не ми приписвай чужда вина. Аз не бих могъл да те забравя.

— Нима? — Тя се измъкна от ръцете му с презрителен смях. — Е, не бях толкова незабравима, когато прекарахме онзи „прекрасен“ уикенд заедно!

Нейт застина.

— Срещали сме се и преди?! — Гласът му се извиси и секна от недоверие. — И сме прекарвали заедно един уикенд?

Ева кимна безмълвно.

— Да не искаш да кажеш, че ние...

— Спахме заедно, любихме се, правихме секс... Наречи го както искаш — прекъсна го тя с разтреперан глас.

— Кога? И къде?

— В Лас Вегас. Ти дойде в клуба, където работех... В края на изпълнението си получих бележка, с която ме канеше на вечеря. — Тя

се взря в потъмнелите му сиви очи и тревогата ѝ се усили. Той изучаваше лицето ѝ. Сякаш го анализираше безстрастно. — Тогава излизах рядко с мъже, но ти изглеждаше мил, любезен, различен от другите и аз... се съгласих.

— Кога беше това?

— Преди няколко години. Наистина си забравил, нали? Е, кой може да те вини? Един мъж не може да помни всички жени, които е имал. Странно как всяка жена се заблуждава, че е различна, уникална. Незабравима.

— Да, по дяволите, незабравима! Освен ако нещо... — Нейт млъкна зашеметен и невярващ. Невъзможно! — Било е преди около четири години, нали? Нали? — попита той с блеснал от вълнение поглед, когато в един миг всичко дойде на мястото си. И отговори преди нея на въпроса. — Да, точно така. Боже мой! — Досега не беше успял да възстанови спомена от онзи изгубен уикенд. От него беше останала единствено болезнената тъга, която го тревожеше сякаш безпричинно. Но причина е имало! — Ти! — Той прекоси стаята и грабна младата жена в обятията си. — Това си била ти!

Ева едва си пое дъх. Краката ѝ се подкосиха и тя го сграбчи за раменете.

— Спомняш ли си?

Прекрасните ѝ виолетови очи се взираха в него. Съзнанието на Нейт се замъгли от внезапния пристъп на вина и разкаяние. Слава богу, той имаше обяснение.

— Не, Ева, не си спомням... Но, господи, това е прекрасно! — възкликна той и покри с целувки лицето ѝ.

— Нейт, помниш ли, или не? Кое от двете?

— И двете. Случи се нещастие. Амнезия. О, знам колко банално ти звучи, но наистина се случва — възрази той на скептичния ѝ поглед. — Току-що се бях върнал от Вегас... — Припряно и разпокъсано той ѝ разказа за инцидента и последиците от него.

— Амнезия — прошепна тя и зашеметена се отпусна в близкия стол, сигурна, че той е имал основателна причина за липсата на спомени. — Значи си отишъл във Вегас, за да се позабавляваш.

— Не, не само за да се „позабавлявам“. Тъкмо по това време бях приключил с развода си. Личният ми живот беше съсипан, работният ми график — невероятен. Нуждаех се от... отдушник.

— Значи ето какво съм била — отдушник.

— Съмнявам се, но честно казано, не знам. Сигурен съм само, че изпитвах доста странни чувства, когато мислех за това по-късно в болницата. Но така и не разгадах дали са породени от уикенда, или от житейските ми неволи. — Тонът му стана груб. — Не исках този развод. Обичах жена си, но не й обръщах внимание и твърде неразумно си въобразявах, че това е цената на успеха. Осем години брак отидоха по дяволите. Чувствах се безсилен.

— Познато усещане — сухо рече Ева.

— Тогава знаеш как може да те докара до лудост. — Той се изсмя мрачно. — Непрекъснато ми се привиждаха усмирители ризи.

— Е, аз не бях толкова зле.

— Но все пак достатъчно зле. Той виждал ли е бебето?

Ева отпи от шерито, за да спечели време. Още не можеше да разсъждава трезво, но инстинктът я предупреди, че все още не е настъпил моментът да му разкрие цялата истина.

— Не. Той замина скоро след като скъсахме. Повече не го видях. — Тя стана. — Искам да си тръгна, моля те.

— Първо ми отговори на един въпрос. — Сивите му очи я пронизаха. — Случайна ли беше нашата среща?

— Съвсем случайна. Бях смаяна, като те видях.

— Защо не ми каза нищо?

— Това вече е втори въпрос. Пък и какво можех да ти кажа? Хей, помниш ли ме, аз съм една от твоите стари партньорки в леглото.

Тя грабна чантата си и тръгна към вратата. Нейт я последва мълчаливо. В колата мъжът потъна в мисли, а Ева не отрони и дума. Беше приела обяснението му, но не можеше да забрави унижителния край на тяхната връзка. Нищо не бе забравила.

— Ти каза, че имало две причини, за да не се любим — каза той, когато сви в алеята пред вилата. — Коя е втората?

— Няма да позволя да бъда въввлечена в нещо, преди да съм сигурна, че го желая. Уважаваш ли това желание?

— Да.

Без уговорки. Тя кимна и отвори вратата.

— Не си прави труда да слизаш. И двамата сме прекалено изтощени за дълго сбогуване.

Преди да получи отговор, тя вече бе излязла от колата и тичаше нагоре по стълбите.

Когато светлините на колата изчезнаха, Ева седна на балкона на спалнята, зави се с одеяло и втренчи немиждащ поглед в океана. Щеше ли да се осмели да подложи Нейт на следващото изпитание — да го представи на дъщеря му? Естествено, той нямаше да знае, че Аманда е негово дете. И все пак беше рисковано, особено след като вече му бе казала за случилото се във Вегас. Но трябваше да види как той контактува с деца. Възможно беше да не ги понася дори!

Изтощеният ѝ мозък отказваше да намери решение. Ева се прибра в стаята. Утре щеше да мисли за това.

Утрешният ден беше прекалено далече за болезнените размисли на Нейт. Нещо гризеше мозъка му. Смътно безпокойство. Сякаш беше пропуснал жизненоважен момент в техния разговор. Измъчваха го мисли за безличния мъж — баща на детето, но той бързо ги пропъди. Поне знаеше на какво се дължи усещането за близост, а също и нейната резервираност в решителни моменти.

Разсъжденията постепенно успокоиха душата, но не и тялото му. Дъждът, жалните въздишки на вятъра и шумоленето на листата извикваха еротични видения. Обзе го непреодолимо желание. Ева. Как е могъл да я забрави?

Той гневно плисна питието си. Слабините му горяха, а телефонът бе съвсем близо. Но не искаше друга жена. Искаше нея. Изкусителната, непредсказуемата, красивата Ева.

На следващата сутрин Ева бе събудена от гневния глас на Мери-Джо, нареждащ ѝ да стане веднага. Във всекидневната имало луд мъж.

— Какво? Кой?

— Нали ти казах, един луд — прошепна Мери-Джо. — За бога, стани и се разбери с него. Напомни му, че е едва осем часът и съвсем случайно по това време аз спя — помоли тя и я разтърси здраво.

Ева изтича до тоалетката, среса се набързо и грабна халата си. Успя да го навлече, преди да стигне до всекидневната. „Лудият“ беше застанал на прага. Сивите му очи надничаха зад облак от цветя.

— Боже мой! — ахна тя.

— Добро утро — поздрави Нейт. — Ще вземеш ли цветята? Май ще кихна.

— Откъде си купил цветя по това време? И защо?

— Цветарят ми е приятел. С удоволствие отвори магазина час-два по-рано, особено като разбра причината. Казвал ли ти е някой, че си красива? Цветята бледнеят пред теб. Защо не ги оставиш на канапето и не дойдеш тук?

Ева го послуша и приближи, изпълнена с подозрения. Пиян ли беше? Или луд, както заяви Мери-Джо?

— А защо си ми донесъл цветя? — повтори въпроса си тя.

Той сложи ръце на раменете ѝ.

— Защото изведнъж се поставих на твое място и да си призная никак не ми се понрави идеята, че мога да бъда забравен от жена, която съм познавал интимно. Съжалявам, Ева, но нямам представа какво да предприема. Освен да ти поднеса тези цветя заедно с моите най-искрени извинения.

— О, Нейт, за бога, нямаше нужда да си създаваш такива главоболия. Обидата ми вероятно беше предизвикана повече от суета, отколкото от нещо друго.

— Снощи не мислеше така. Видях как ме погледна, когато заговори за случилото се.

— Е, може би се бях разгорещила, но сега вече всичко е наред. Хайде да забравим за това, искаш ли?

— Щом така желаеш. Всъщност дойдох да ти кажа, че се налага да се върна в офиса. Няма да остана дълго. Бих могъл да се върна довечера, ако знаех, че някой ще ме чака у дома с фантастична вечеря и очарователна усмивка — промълви той замечтано.

— Намекваш, че трябва да готвя?

— Това е пътят към мъжкото сърце — напомни ѝ той.

— Престани! Нямам желание.

Изненадана от спонтанния си изблик на гняв и прекалено горда, за да отстъпи, тя му обърна гръб. Не беше направила и няколко крачки, когато мъжът я настигна и я обърна към себе си. Стисна я тъй силно за раменете, че очите ѝ се разшириха.

— Напротив — изръмжа той. — Желанието ти е също толкова силно, колкото и моето. Много добре знаеш. Заради теб не съм мигнал

цяла нощ...

— Нито пък аз! Но щом домашно приготвената храна означава толкова много за теб, добре, по дяволите, ще ти я приготвя!

— Е, това е нещо друго.

— Тогава ме пусни! Вечерята е в седем. Не закъснявай — сопна се тя.

— Ще бъда точен, госпожо! — Нейт се поколеба. Изглеждаше някак странно млад и неуверен. — Да не съм забравил да ти кажа, че срещнах една прекрасна жена? Казва се Ева. Довиждане, скъпа. Ще се видим в седем.

Целуна я бързо и тръгна.

Шумът от колата му заглъхна, а Ева дори не помръдна, за да се погрижи за цветята. Гласът на Мери-Джо я стресна.

— Хайде да вдигнем букета от канапето. За щастие, в килера има цяло находище от вази. Не исках да подслушвам, но умирам от любопитство. Да не би тази лавина от рози да има нещо общо със слабата му памет?

Ева разказа на братовчедка си какво се беше случило снощи, включително и за инцидента, който Нейт бе преживял.

— Амнезия! — С широко отворени очи Мери-Джо прецени правдоподобността на разказа и реши случая в полза на Нейт. — Знаех, че съществува основателна причина. Но какво толкова се плашиш, задето си го навела на мисълта, че някой друг е баща на Аманда? Щом знае за Вегас, защо не си му казала, че си се върнала вкъщи бременна? Ами ако размисли и се сети сам? Тогава ще имаш това, което търсиш — баща за нея и помощ, за да я отгледаш.

— Може би не се нуждае от помощ! По дяволите, Мери-Джо, тя си е само моя, откак се е родила. Не ми харесва идеята да я делея с някого. — Ева улови погледа на братовчедка си и смутено разпери ръце. — Всичко изглеждаше толкова просто в началото.

— Винаги става така, щом се намеси мъж — изсумтя Мери-Джо. — Е, аз имам работа. Грабвай кафеника и идвай с мен. Горе ще продължим разговора.

Ева я последва в просторното ателие с чамов под. Белите стени контрастираха с картините, закачени или подпрени на тях.

— Тази ми е любимата — каза Ева и застана пред морски пейзаж. — Всеки път, когато я погледна, виждам нещо различно.

Разбеснялото се море, тъмно и страшно, скалата, която сякаш задържа нощта, и меката светлина, обещаваща слънчево утро... Красива е, Мери-Джо.

— Показваш добър вкус. Имах възможност да я продам поне дузина пъти, но я харесвам толкова, че не мога да я заменя срещу пари.

— Ако някога решиш да я продадеш, спомни си за мен. Колата ще заложа, но ще я купя!

— Не можеш да я купиш, но би могла да я получиш като сватбен подарък. Това трябва да ти послужи като стимул да стотвиш нещо специално довечера! Между другото, какво ще бъде менюто?

Страните на Ева поруменияха и тя отговори със загадъчен блясък в очите:

— И аз това се чудех, Мери-Джо.

ШЕСТА ГЛАВА

Ева обичаше да готви, а в блестящата кухня на Нейт — цялата в неръждаема стомана и теракота, беше удоволствие да се работи. Тананикайки си монотонна мелодия, тя подготви подноса с ордьоврите и го отнесе в просторния кабинет.

На фона на спускащата се нощ свежите цветя, нежната музика и припукващият огън създаваха интимна атмосфера.

— Идеално! — възкликна тя.

В този миг телефонът иззвъня.

— Извинявай, Ева, но съм ангажиран и не знам кога ще мога да се измъкна — отсече Нейт. — Мой служител е получил остри болки в гърдите тази вечер. Не мога да тръгна, докато не разбера каква е причината. Съжалявам, но... нали разбираш?

Ева потисна разочарованието си.

— Естествено. Ще те чакам, ако искаш.

— Благодаря, скъпа, но не бих могъл да го искам от теб. Нямам представа кога ще се върна.

Напрежението в плътния му глас накара сърцето ѝ да се свие и я принуди да вземе съвсем логично решение.

— Няма значение. Огънят в камината е чудесен. Ще погледам телевизия. Ако ми се доспи, ще си легна.

— В моето легло? — Той се засмя. — Извинявай, шегата беше неуместна. Изрекох я, преди да се замисля... но мисълта за това беше прекрасна. Ще се върна възможно най-бързо.

— Ще те чакам.

След като почисти кухнята, тя седна с чаша кайсиево бренди пред веселия огън.

Известно време обмисля решението си да доведе Аманда във вилата на плажа — решение, което караше стомаха ѝ да се свива. Но вече беше прекарала прекалено много часове в тревоги за това. Пък и нали беше заблудила Нейт за възрастта на детето. Така бе унищожила всякакви подозрения по отношение на бащата.

Към полунощ вече се прозяваше, приятно отпусната и унесена. Брендито беше нахлуло в кръвта ѝ и гъделичкащата му топлина се бе разляла по тялото ѝ. Не мислеше, беше се предала на чувствата си, а това бяха чувствата на жена в очакване на своя мъж.

Очакваща го в леглото му. Идеята беше неустоима. Само като си помисли за това и по гръбнака ѝ полазиха сладостни тръпки. Беше ѝ омръзнало да се противопоставя на желанията си. Тя беше жена, така както той беше мъж и също като него жадуваше за близост.

Изправи се бързо и отиде в спалнята му.

Декораторът я беше направил безлична като луксозен хотелски апартамент, но все пак се чувстваше присъствието на Нейт. Без значение къде спираше той, неговата магнетична жизненост винаги оставяше следа.

Съблече се бързо и се изкъпа, среса косата си до блясък и с тръпнещи пръсти отметна покривката на леглото. Под нея се откриха сатенени чаршафи. Почувства прекрасната им хладина върху горещата си кожа и затвори очи. След минути потъна в унес.

Нейт се прибра към един. Отключи бързо вратата с надеждата да намери Ева в дома си. Седна на канапето, свали обувките и чорапите си, после съблече ризата и я захвърли. Загаси лампата и се отпусна с досадната мисъл за поредната неспокойна нощ.

В този момент зърна тънкия лъч светлина, който се прокрадваше под вратата на спалнята. Облада го шеметно вълнение и за секунда се закова на място. Накрая последва подканящата светлина с радостното нетърпение на мъж, който се връща от дълго пътуване.

Тя спеше, топла, съблазнителна и гола, в леглото му. Точно както си беше представял. Възбудата го заля като мощна вълна. Подвластен на разбунтувалата се в кръвта му страст, той приближи към леглото. Бе желал много жени и някои от тях бе имал, но желанието, което Ева събуждаше у него, не се поддаваше на описание.

Надвеси се над нея и погали с устни лицето ѝ, като вдишваше нейния аромат до пълна омая.

— Нейт — прошепна тя.

— Здравей, Ева — прошепна той, останал без дъх.

Бе сънена и в очите ѝ се четяха чувства, които неизменно го хвърляха в тревога. Коленете му се подкосиха и той седна до нея.

— Ева, толкова исках това, а дори не смеех да допусна, че ще ме чакаш. Убедена ли си, че и ти го искаш?

— Да, Нейт. В момента това е може би единственото нещо, в което съм сигурна...

— Но достатъчно ли е това?

— Да. — Ръцете ѝ се насочиха към раменете му като крехки пеперуди. — Не говори — помоли тя тихо. — Просто ме люби.

Следващите му думи бяха изречени върху устните ѝ.

— Това, скъпа моя, смятам да правя до края на тази дълга тъмна нощ.

Страст замъгли очите ѝ, докато го гледаше как се съблича. Силното му тяло ѝ бе до болка познато. Почувства как по вените ѝ се разля топлина и протегна ръце. Пламналата ѝ кожа сгря изстиналото му тяло. Като малки ками ноктите ѝ се спуснаха по гърба му до мускулестите бедра.

Нейт се облегна на лакът и отметна чаршафа, тя дори не помръдна, за да се скрие от пламенния му поглед. Въпреки че изгаряше от желание, той се наслади на красотата ѝ, без да бърза. Там, където слънцето не бе надниквало, кожата ѝ сияеше като перла. Гърдите ѝ и трапчинката на пъпа го изкушаваха лудо. Отново и отново, сякаш пиеше нектар от екзотичен бокал, мъжът свеждаше устни към нея, а тя тръпнеше под целувките му.

— Люби ме — прошепна едва чуто младата жена. Подчини се веднага. Тялото му прилягаше идеално към нейното, то търсеше, намираще, получаваеше, за да бъде на свой ред поето от страстната прегръдка на бедрата ѝ.

Времето спря, способността ѝ да разсъждава изчезна в огнената омая. И все пак частица от нея осъзнаваше красотата на изживяването, възбудата, която я издигаше все по-високо и по-високо и накрая екстазът от експлозията на всички сетива.

Реалността се връщаше бавно с всеки удар на сърцето ѝ. Притисна се до мъжа, тръпнеща след неземното удоволствие. Изпаднала в еуфория, Ева въздъхна и притисна устни до врата му. Затвори очи и с връхчетата на пръстите си проследи великолепието на широките му рамене и тесния таз.

Той се размърда и промърмори нещо. Опита се да вдигне глава, но тя сложи пръст на устните му.

— Моля те, не казвай нищо. Не още.

Нейт се отмести от нея безмълвно и я притегли към себе си. Не можеше да си спомни някога да е изпитвал подобно удоволствие. Между тях нямаше никакво неудобство или несигурност, нито едно неточно движение, никакви трикове. Той просто я познаваше, както и тя него.

Бяха се любили.

Наистина ли? Изведнъж съзнанието ѝ се избистри и бе завладяно от толкова мисли и съмнения, че тя не издържа:

— Ние се любихме, нали?

Той извърна лицето ѝ към себе си. Изглеждаше толкова млада и беззащитна, че сърцето му се сви.

— О, да, любихме се, Ева. Умея да правя разлика между секса и любовта. Любовта се превръща в скъп спомен, а сексът се забравя като уикенд на пла...

Тя сведе очи.

Ти, нетактичен негодник, простена той наум. От устните му се изплъзна проклетие. След току-що споделения възторг гневният му изблик сигурно беше също толкова неразбираем за нея, колкото и за него. Но защо още не може да си я спомни. Сконфузен, той почти изрева:

— По дяволите, Ева, не знам защо не мога да си спомня! Може да са ми направили лоботомия. Кой знае какво правят с хората, когато са в безсъзнание!

Смехът ѝ дойде като сладко облекчение. С въздишка Нейт зарови пламналото си лице в хладната ѝ благоуханна коса.

— Ти си прекрасна! И красива... Толкова красива, че дъхът ми спира.

Тя се освободи от прегръдките му, седна и скептично сви устни. Те бяха леко подути и с цвят на чайна роза от целувките. Нейт седна до нея и ги пое отново с плам.

Ева простена. Не можеше да му се насити. Обичаше неудържимата възбуда, която той събуждаше у нея. Но мразеше мисълта, че само с едно докосване може да я подчини на волята си за броени минути.

Приглади разрошената си коса и попита:

— Кажи ми, баща ти имал ли е високо чело?

— Високо чело ли? — повтори той слисало. — Не съм забелязал. Защо?

— Защото ти имаш. — Трябваше да се махне оттук. Действията ѝ ставаха непредсказуеми. — Високото чело е белег за изключителна интелигентност. Разбира се, понякога се получава по наследство, като сивите очи и възлестите колене... — Тя се замисли и изведнъж се оживи. — Ами дядо ти?

Нейт избухна в смях.

— Господи, ти си жива съблазън!

— Ами, старая се, Нейт. Стига! Трябва да тръгвам. Много е късно и съм... изморена.

— И съжаляваш.

— Не съжалявам. Знам какво правя. Ако искаш вярвай, Нейт, но умея да се справям в такива ситуации.

— В какви ситуации, Ева?

— Ами, такива, с които ти се справяш толкова добре, а аз — доста трудно. И по-точно, да играеш очарователни игрички с очарователни непознати. Не че имам задръжки...

Нейт се усмихна.

— Радвам се, че не го правиш по принцип и че нямаш сериозни задръжки.

Той я наблюдаваше леко развеселен. Ева мразеше това не помалко от високомерната снизходителност. Засмя се хладно.

— Нямам нито задръжки, нито дребнави съжаления. Честно казано, ти си най-сексапилният мъж, който съм срещала, Нейт. В мига, в който те видях, разбрах, че неизбежно ще се озова в леглото ти.

— И аз знаех, че е неизбежно, скъпа. Само не бях предвидил, че ще ни трябва толкова време. — Той се наведе и я целуна. — Благодаря ти, че сложи край на най-сладката, най-влудяващата мъка в живота ми.

— О, за мен беше удоволствие, Нейт — каза тя безгрижно и без да обръща внимание на негодуванието му, весело го потупа по бузата. — Е, трябва да призная, че чувството беше взаимно. Мина доста време, но ти не си загубил чара си. Всъщност си станал още по-неустоим в леглото. — Устните ѝ съблазнително се разтвориха. — Но пък и аз също.

Ева наблюдаваше ефекта от циничната си самоувереност с огромно задоволство. Понечи да се изправи, но мъжът я спря.

— Нямах представа. Но начинът, по който говориш, изобщо не ми харесва.

Откъде да има представа. Засрамена, Ева спусна крака на пода.

— На мен също. Затова ще млъкна и ще се прибера у дома.

— Ева, моля те, остани с мен тази нощ. Достави ми удоволствието да се събудя до теб сутринта. А за теб ще оставя удоволствието да се събудиш до мен.

— Точно това удоволствие вече сме го изживели — каза тихо тя.

Нейт не каза нищо. Нямахше какво да каже. Тишината беше почти осезаема. Младата жена я наруши.

— Не ме бива много за това. Сигурна съм, че при теб е различно — мъжете изглежда имат вродена дарба да се справят на следващата сутрин. Добре, може и да имам някои задръжки, но те са си мои и си ги харесвам. Така че благодаря за поканата, но няма да я приема. Трябва да тръгвам.

— Добре. Но преживяното тази нощ няма нищо общо с обичайните забавления и игри. Знаеш го не по-зле от мен. Така че хайде да изоставим небрежния тон и бързата раздяла. Неприятно ми е да критикувам малкия ти етюд, хубавице, но не можеш да ме заблудиш.

Толкова ли съм прозрачна, запита се наум Ева.

— Е, тогава ще трябва да доусъвършенствам малкия си етюд, нали?

— Защо? Харесвам те такава, каквато си. Сладка, недоусъвършенствана... и гола.

— Хм — изсумтя тя. — Последното лесно може да се поправи.

Тръгна бавно към банята, вдигна косата си и се протегна чувствено.

Ниският стон зад гърба ѝ я изпълни с огромно задоволство. Хвърли поглед през рамо и щом забеляза реакцията на красивото му тяло, не можа да сдържи възклицанието си.

— Господи, Нейт!

И бързо влезе в банята.

Нейт се засмя мрачно и унило започна да се облича. Нещо непрестанно го измъчваше. Може би капризните настроения на Ева —

веднъж мила и всеотдайна, каквато трябваше да бъде, след малко — тайнствена и иронична, сякаш му кроеше нещо.

Абсурд. Едно от нещата, които харесваше най-много у Ева, беше нейната непрестореност. Просто досега се е чувствала неловко. Но от тази вечер отношенията им трябваше да се подобрят. Трябваше!

В този момент тя излезе по бельо от банята и дъхът му секна. Погледите им се срещнаха и въздухът сякаш изпука от напрежението помежду им.

— Оставих роклята си тук. Не беше необходимо да се обличаш. Аз съм с кола.

— Ще те изпратя. Това е едно от правилата ми.

— Както искаш.

— Обикновено постъпвам така.

— Не се и съмнявам.

Тя се обърна и двамата се изгледаха враждебно. Неспособна да издържи напрежението, тя се опита да го неутрализира.

— Ще ходиш ли в офиса утре?

— Да. Заради онази пиратска история. Неприятно е, но... Ще се върна вечерта. Ще бъдеш ли тук?

— Да, разбира се. Макар че Брайън ми се обади днес и ме попита ще мога ли да съкратя почивката си. Изглежда му липсвам.

— Брайън. Не е ли това „добрият приятел“, за когото спомена.

— Да. Той ми е шеф. Отсъствието ми изглежда го безпокои.

Тя понечи да отвори вратата, но Нейт улови ръката ѝ.

— Ева, нека се разберем отсега. Край на игрите и на язвителните забележки за миналото. Всичко приключи и колкото до мен, това, което сме сторили преди години, няма нищо общо с това, което правим сега. Искam сериозна връзка. Мислех, че споделяш желанието ми.

— Може би си въобразяваш прекалено много.

Той присви очи.

— Може би. Ако търсиш само емоции, аз съм на твое разположение. Но ако искаш нещо повече, трябва да изясним правилата веднага — подхвърли саркастично мъжът. — Искаш ли сериозна връзка?

— Е, определено не се интересувам само от емоции. А какви са правилата?

— Ограничение като начало. За мен ангажиментът си е ангажимент от начало докрай. Така че, ако възнамеряваш да се срещаш с други мъже, докато си с мен, грешиш. Докато трае връзката ни, очаквам и изисквам абсолютна вяност и от двамата ни.

— Докато трае връзката ни — повтори тя замислено. — Имаш някакви срокове, така ли, Нейт?

— Не, разбира се. Просто не желая да те делия. Искам да те предупредя, хубавице. Мога да бъда много ревнив любовник.

— Аз също и те съветвам да не го забравяш, Натаниъл Райт. Ако изглеждам прекалено предпазлива, то е защото нямам голям опит в любовните отношения. Предполагам, че това те изненадва, особено след като се опитах да създам противоположно впечатление. Но ти си толкова самоуверен, Нейт. Вбесявам се, когато се сблъскам с подобно мъжко самодоволство — обвини го тя и въздъхна облекчено, щом той се засмя.

— Какво да сторя, скъпа? Жените сами се хвърлят в краката ми! Мила, съжалявам за... за разправията тази вечер. За какво всъщност се скарахме?

— Не знам — въздъхна Ева. — Може би ми беше прекалено хубаво с теб. И затова сега съм враждебна. Утре рано ли ще се върнеш?

— Колкото може по-рано?

— Добре — отвърна тя колебливо. — Защото имам изненада за теб.

СЕДМА ГЛАВА

Като се прибра, Ева намери Мери-Джо и Патрик на верандата. Зарадва им се. След преживяното тази вечер, непочтителното остроумие на Патрик щеше да ѝ се отрази добре.

Поздрави го и го попита как се чувства.

Той ѝ довери, че има треска и се страхува, че или е настинал, или току-що се е влюбил в Мери-Джо, а като се замислил, май предпочитал настинката. След това подсвирквайки си, слезе по стълбите към колата.

— С Патрик винаги можеш да се посмееш. Не мисля, че приема нещо сериозно — подхвърли Ева и последва братовчедка си в къщата. Мери-Джо я погледна намръщено. — О, Мери-Джозефин, защо си толкова ядосана? Защото той си тръгва ли?

— Защото дойде — сопна се тя. — Съвсем ясно му казах, че не искам да го виждам тази вечер. И ето че се появи с онази отвратителна момчешка усмивка, дето отключва врати! „Възнамерявам да прекарам вечерта в ателието си и да работя, Патрик“, казвам му, а той: „С удоволствие ще погледам как работиш“ и навътре. Знаеш, че не пускам всеки в ателието. Но той пък ми помогна да постеля новото килимче в кабинета до спалнята ми... — Тя замълча с пламнало лице. — Вярно, майстор е на флиртовете, не може да му се отрече.

— Ти хвана ли се?

— Ами да. Да не съм от камък. Престани с въпросите, чу ли? Или предпочиташ да бърбориш за Патрик, вместо да чуеш страхотната ми новина?

— Предпочитам да чуя страхотната ти новина, разбира се — отвърна Ева мъдро.

— Добре — отвърна Мери-Джо, умиловивена. — Утре отлитам за Ню Йорк, за да се срещна с един галерист, който е впечатлен от платната ми и ми предлага самостоятелна изложба.

— Мери-Джо, това е чудесно. Кога разбра?

— По телефона тази вечер. О, Ева, мечтата ми се сбъдва. Ако изложбата има успех, ще замина за Париж! Ако се наложи, ще

доплувам дотам и ще опъна палатка под някой кестен. — Изведнъж очите ѝ блеснаха. — Нищо и никой не може да ме спре.

— О, Мери-Джо!

— Стига, Ева. Харесвам Патрик, и то много. Но рисуването е много по-важно за мен.

— Той знае ли?

— Не още. Господи, колко е късно! А утре трябва да изглеждам поне интелигентна! Лека нощ, миличка!

Тя остави братовчедка си с куп недоизказани въпроси и хукна нагоре по стълбите.

Ева тъкмо завършваше обичайната си сутрешна тренировка, когато Мери-Джо заслиза по стълбите, облечена в снежнобял костюм с тъмносини аксесоари.

— Господи, Ева, аеробика толкова рано?! Да не се е случило нещо?

— Просто не можах да спя? Днес ще доведе Аманда и Хана.

Мери-Джо кимна. Не ѝ бяха необходими повече обяснения. След като поговориха още няколко минути, тя пое към летището.

— На добър път, миличка! — извика тихо Ева след заминаващата кола.

Към десет часа Ева потегли към Конкорд. По пътя я измъчваха тревожни мисли. Като по чудо стигна до дома, без да катастрофира. Точно прекоси верандата и вратата се отвори с радостен вик:

— Мамо!

Тя грабна в прегръдките си малкото момиченце и обсипа с целувки пухкавите бузки, нежното вратле, копринената коса. Накрая пусна Аманда, коленичи и се взря в дъщеричката си.

— Обич моя, колко си пораснала. Хана, виж само колко много е пораснала!

— Разбира се! — подхвърли Хана.

Същия следобед пристигнаха във вилата край морето. Аманда спа през по-голямата част от пътя и беше пълна с енергия.

— Хайде, двете с теб ще се разходим и ще оставим Хана да поспи — предложи Ева.

Аманда се съгласи. Облечени с джинси и фланелки с качулки, двете се втурнаха по дългия плаж, по който се разхождаха единствено птици, подгонени от вятъра.

Нейт ги забеляза. Със свито сърце Ева го наблюдаваше как приближава. Ядосана, тя се присмя на собственото си безпокойство. Невъзможно беше от пръв поглед да се каже, че Аманда му е дъщеря. Нямаше очевидна прилика. Детето приличаше единствено на себе си.

Щом Нейт спря пред тях, Ева бързо вдигна дъщеря си.

— Да не би това да е изненадата?

— Представям ти госпожица Аманда Шеридан. Тя е изненадата.

Госпожица Шеридан се смути и зарови лице в рамото на майка си. Нейт се засмя и надникна отзад.

— Здравей, Аманда! Каква красавица, Ева! Прилича на приказна принцеса! Къде я намери? — попита той с усмивка пред букета къдрици, завързани с розова панделка.

— О, открих я една сутрин спяща в червената роза до задната веранда и просто си я взех — отвърна Ева сериозно.

Аманда се изкикоти на тази небивалица и вдигна лице.

— О, мамо, прекалено голяма съм, за да спя в рози!

Ева се усмихна.

— Нейт, дъщеря ми Аманда. Аманда, този симпатичен мъж е моят приятел Нейт Райт.

— Здравей, Аманда — каза Нейт. — Радвам се да те видя. Ще дойдеш ли при мен?

Аманда изглежда критично високия непознат. На бузите ѝ заиграха дълбоки трапчинки. Най-сетне взела решение тя протегна ръце към него.

Сърцето на Ева се сви, когато Нейт пое дъщеря си и я притисна до гърдите си. Той прецени теглото ѝ и кимна многозначително.

— Не мога да не се съглася с теб, Аманда, ти наистина си прекалено голяма, за да спиш в розите!

Ева вдигна качулката на дъщеря си.

— Малко съм изненадана, че дойде при теб така бързо. Обикновено се срамува от непознати, особено от мъже.

Нейт се ухили самодоволно. Жените обикновено не можели да му устоят. Защо тази да бъде по-различна.

Ева сбърчи нос пренебрежително, взе Аманда и я пусна да се надбягва с вятъра.

— Да я последваме ли? — попита той въодушевено.

— Хайде! — съгласи се тя, хвана го за ръка и двамата затичаха след веселото момиченце.

Накрая Аманда се измори. Нейт вдигна детето на рамене.

— Дамите ще имат ли нещо против да вечерят с мен?

— Благодаря, но ще се наложи да откажем. Аманда е уморена. Може би утре, когато си почине.

— Поканата се отнася и само за теб.

— Предпочитам да бъда у дома довечера. Никога не оставям детето само, когато спи за пръв път в непозната къща. Бих те поканила да споделиш нашата вечеря, но Аманда се храни в пет и половина, а това е малко рано за възрастни.

Вече бяха наближили вилата и Ева му се усмихна лъчезарно.

— Кажете довиждане, Аманда, и тичай вътре.

— Довиждане... — Момиченцето се поколеба. — Да му казвам ли господине, мамо?

— Наричай ме чичо Нейт, ако мама разреши, разбира се.

— Аз вече си имам чичо Брайън — информира го Аманда.

Накрая се спряха просто на Нейт, макар на него да не му хареса много.

— Знаеш ли какво — каза той и щипна Аманда за нослето, — ако ме бяхте поканили на вечеря, щях да донеса сладолед!

Ева въздъхна, когато къдрокосата главичка закима енергично в знак на съгласие.

— В пет часа, Нейт. Ще ядем хамбургери.

— Обичам хамбургери. Пригответе от мен, естествено. Само затоплете грила. Останалото оставете на мен.

— Да, господарю. Сега с ваше извинение ще погледаме рисувани филмчета.

Той се усмихна доволно на „господарю“.

— Дали ще мога да те изкуша с напитка? Слънцето залязва, но има още време до началото на нашия пир. Можем да отидем в малкия бар до пристанището — небрежно облекло задължително — каза той и вдигна поглед.

— С удоволствие. Само да предам малкото дяволче на Хана.

След пет минути Ева се появи отново. Бе сложила пастелно червило, косата ѝ блестеше. Той изгледа намръщено стройната фигура в джинси и черешовочервена фланела.

— Май е по-добре да отидем в бирарията. В този бар не сервират на малолетни.

— Няма проблеми. Аз ще гарантирам за възрастта ти, Нейт — отвърна Ева и бързо избегна плесницата по бедрото си. Засмя се весело. Вече знаеше, че не сгреша, като доведе Аманда. Всичко бе минало добре. Дотук.

— Утре ще бъде хубав ден — отбеляза Нейт и запали колата. — Как ще го оползотворим?

Смутена от въпроса, тя отпусна глава назад и се замисли. Перспективата да прекарат деня заедно ѝ изглеждаше напълно илюзорна.

— Ти решавай, но има едно нещо. Включи и Аманда.

— Разбира се. Наистина ли оставяш на мен да реша? — попита Нейт доволно. Тя кимна и на лицето му грейна усмивка. — Ще помисля по въпроса. Без съмнение, ще ми хрумне нещо велико — заяви той самоуверено. — Аманда е прекрасно дете. И голяма умница. Веднага ме хареса!

— Обичайна грешка на жените, признавам. Но не забравяй, че е дете и не може да прецени.

В отговор той се засмя гръмогласно.

Пристигането им на пристанището съвпадна с навлизането на елегантна бяла яхта, която се плъзна между другите, притихнали до нея като гигантски птици. Ева остана очарована от този ослепителен символ на богатство и изгаряше от желание да види що за хора ще слязат от бляскавата палуба от тиково дърво.

— Пътувал ли си някога с яхта? — обърна се Ева към Нейт.

Разбира се, че беше пътувал. Тя се почуди кога. Сигурно през една от онези седмици, които съм прекарала до болничното легло на Аманда. Ръката ѝ се изплъзна от неговата.

Ева се взря поразена в трите ослепителни жени, които слязоха по мостика. Бяха облечени с моряшки дрехи и притежаваха небрежния

шик на милионерки. Една от тях, дребна брюнетка с леко дръпнати златисти очи, поздрави Нейт и се хвърли в прегръдките му.

Той беше поне двајсет сантиметра по-висок от своята нападателка. Но това не ѝ попречи да увисне на врата му като котка.

— О, господи! — изстена той през смях, когато неговата буйна приятелка обсипа с целувки лицето му. Ева изглежда го опари с поглед, защото той обхвана невероятно тънкото кръстче на красавицата и я откъсна от себе си.

— Ева, това е моя приятелка — каза той, продължавайки да се смее.

— Така си и помислих — рече Ева и видя как усмивката му угасна.

Очевидно прекалено смутен, той ги запозна:

— Ева, това е Хони. Хони, бих искал да ти представя Ева.

— Здравей, Хони — рече Ева любезно. — Великолепна яхта. Твоя ли е?

— На татко — отговори Хони с красноречива усмивка, насочена към Нейт.

Ева също се усмихна. При други обстоятелства вероятно би харесала тази палавница. Но точно сега — не. Нейт беше достатъчно разумен, за да го разбере.

— Ще ни извиниш ли? — попита той приятелката си.

— Да... засега. Но ако си свободен довечера...

— Страхувам се, че съм зает — отрони той с чаровна тъга.

— Тогава друг път. Ще остана в града още няколко дни, така че, обади ми се, ако имаш време за бутилка шампанско. Възможно е един малък приятелски разговор да се окаже приятен и взаимноизгоден.

Дори да забеляза нацупената гримаса на Ева, Нейт не го показва.

— Ще го имам предвид. Е, да тръгваме ли към бара, Ева? Дами... — Той докосна въображаема шапка и хвана Ева за ръка.

Тя му се усмихна през зъби.

— Нейт, нищо не те задържа тази вечер — изрече тя смразяващо любезно.

Той погледна към ръката, вкопчила се в ръкава му и се усмихна вътрешно.

— Хайде, хайде, приличам ли ти на човек, който проваля уговорена среща само защото се е появило нещо по-добро? — Тя

промърмори нещо и очите му се разшириха от изумление. — Засрами се, Елизабет-Ева! Само се пошегувах. Падам си най-вече по дългокраки блондинки, не по миниатюрни брюнетки.

За момент тя успя да прикрие емоциите си зад непоклонливо достойнство. Но чувството, с което се бореше, беше много по-необуздано от гнева. Ревност.

— Не ме докосвай! — извика тя. — Не искам да пия.

— Слушай, Ева...

— Няма какво да слушам след всички онези глупости, които ми наговори снощи. — Тя се обърна и тръгна към колата.

— Греша. Хони е...

— Изобщо не ме интересува коя е. Не желая да слушам нищо за твоите жени. Нито сега, нито после. Ясно ли е?

— Господи! — Нейт отвори колата и седна до нея. — Казах, че греша!

— Разбира се. Защо не млъкнеш и не ме закараш. После си търси друго място за вечеря. Аз не приготвям хамбургери за безпринципни плъхове.

— Не обичам да ме наричат така.

— Не ме интересува какво обичаш — процеди тя през зъби.

Устните му трепнаха. Объркана, Ева забеляза, че това му харесва, а също и на нея.

— Ако си намислил да ме целунеш, по-добре внимавай, защото ще те ухапая — предупреди го тя.

— Заслужава си да рискувам. — И яростно впи устни в нейните.

Съзнанието ѝ се съпротивляваше, но тялото ѝ беше безсилно. Той я привлече в скута си и костите ѝ сякаш се стопиха.

— Мразя те — прошепна тя глухо.

— Не, не ме мразиш. Престани! Не опитвай да се измъкнеш. Защо е всичко това? Какви глупости съм наговорил снощи?

— За ангажименти и вяност!

— Да, но само аз се ангажирах, ти не посмя. Помниш ли?

Тя го погледна недоверчиво.

— Но аз си помислих... че се разбира от само себе си.

— Щом се отнася до теб, нищо не се разбира от само себе си. Аз дори не разбрах дали ме желаеш.

Не ѝ беше хрумвало, че привлекателен мъж като него би хранил и най-малките съмнения в това отношение.

— Ето защо ме измъчи с тази приятелка.

— Заслужаваше си го. — Той я погледна изпитателно. — С Хони ни свързва единствено бизнесът. Смятам да пласирам част от програмите си чрез нейните магазини, но все още не сме се договорили. Това е.

Ева въздъхна, без да направи усилие да се освободи от прегръдките му. След секунда устните ѝ се впиха в неговите в пламенна целувка.

Пронизителен клаксон разруши магията. Двама младежи с кабриолет профучаха покрай тях с вдигнати палци.

Мъжът потръпна и зарови лице в косата ѝ.

— Причиняваш ми болка, знаеш ли.

— О, Нейт, съжалявам.

— Аз също... Задето сме на този паркинг, вместо в леглото ми.

По пътя към дома, докато се смееше и бърбеше весело, Ева отново преживя сцената на кея. Но споменът ѝ имаше и тъмна страна. Случката я бе накарала да разбере, че все още няма доверие в Натаниъл Райт.

ОСМА ГЛАВА

Малко след пет часа Нейт се върна във вилата с плик с продукти в ръка и чаровна усмивка. За мъж, който щеше да спи сам тази вечер, той се чувстваше невероятно добре. Плъзгащата се врата беше отворена. Отвътре долиташе приятният глас на Ева и смехът на Аманда.

Прекрачи прага и за миг двете се втренчиха в него така, сякаш се бе натрапил в техния свят. Ала Аманда, още боса, се втурна към него с протегнати ръце.

Толкова е мъничка, помисли си той и я пое със свободната си ръка, след което прецени теглото на двата товара.

— Според мен пликът тежи повече от нея. Имам чувството, че държи пиленце. Всички малки момиченца ли са леки като перце?

Ева взе дъщеря си и я изпрати да потърси пантофките си с мечета, преди да отговори.

— Аманда винаги е била дребничка за възрастта си. Тежеше само два килограма и половина, когато се роди. Освен това понякога се държи като бебе, но това е защото боледува често — додаде тя и го поведе към кухнята.

Хана, застанала до умивалника, изненадано вдигна очи към внушителната фигура на прага. Ева ги представи един на друг притеснено. Нейт поздрави възрастната жена с изискана учтивост и веднага се зае с приготвянето на вечерята.

Представата на Нейт за истинския хамбургер беше едро смляно филе миньон, оформено на кюфтенца, запечени със зехтин и подправени с малко чесън и пресен босилек, след това пъхнати в хрупкави кифлички с дебели резенчета сочни домати.

— Фантастично! — рече Ева след първата хапка.

— Ами, разбира се. Аз съм фантастичен готвач — самодоволно заяви мъжът.

— За жалост не мога да го отрека — промърмори тя едва чуто.

Въпреки богатия пир, вечерята почти се провали. Умората на Аманда скоро се превърна в раздразнителност. Самата Ева се чувстваше емоционално изтощена и накрая се обърна към Хана с молба да подготви „пиленцето“ за лягане.

— Лека нощ, Аманда. Благодаря ти, че ми позволи да споделя своята вечеря — каза Нейт и получи унищожителен поглед в замяна на учтивостта си.

— Аманда, кажи лека нощ на добрия чичко — обади се Хана.

Но на малката никак не ѝ беше до любезности и зарови лице в рамото на Хана.

— Не искам. Отивай си, чичко — заповяда тя троснато.

Щом двете излязоха от кухнята, Ева извинително сви рамене.

— Извинявай, но когато Аманда каже край, значи край.

Той се усмихна.

— И точно като майка си не се церемони. И ти ли искаш да си отида?

— Всъщност... — Тя въздъхна и разтри врата си. — Нейт, не искам да бъда нелюбезна, но днес беше тежък ден за мен.

— За мен също. Но беше и хубав ден. Ева, благодаря ти за прекрасната вечеря.

Успокоена от реакцията му, тя протегна ръка и разроши косата му.

— Не ми благодари. Ти я приготви.

— Но ти я направи прекрасна.

Мъжът ѝ подаде ръка и тя я пое. Бъбрейки безгрижно, двамата излязоха на верандата. Нощта беше ясна и хладна. Нейт продължаваше да държи младата жена за ръка, но не направи опит да я прегърне. Изведнъж тя потръпна и приближи към него.

— В случай че не си разбрал още, тази вечер беше особена. Рядко запознавам Аманда с приятелите си.

— Радвам се, че съм изключение. — Нейт вдигна поглед към луната. — Красиво, нали?

— Да — съгласи се Ева, без да откъсва поглед от него. Честността я принуждаваше да признае колко силно го желае. Тръпка премина през тялото ѝ.

Нейт я прегърна и страстно я целуна, преди да ѝ пожелае лека нощ.

— Какво си намислил за утре? — попита тя задъхано.

— Още не знам, но ще ти съобщя веднага щом разбера. Лека нощ, Ева. Повярвай ми, тази нощ ще се мятам неспокойно в леглото...

— Той я погледна със странна усмивка. — Би могла поне да опиташ.

— Какво да опитам?

— Да ми повярваш.

Тя леко се отдръпна от него.

— Е, не можеш да имаш всичко, нали?

— Мога и още как.

Преди да му възрази, той жигоса устните ѝ с кратка груба целувка и слезе по стълбите.

— Страхливец! — извика тя след него и дочу тих смях.

— Стратегическо отстъпление. До утре, скъпа!

— До утре.

Следващата сутрин се оказа благодатна за ранобудната Ева. Тя изпи кафето си на верандата, наслаждавайки се на великолепната златиста мъгла, покрила морето като пухкава разбита сметана.

След като закуси с препечена филийка, започна тренировката, но Аманда настоя да бъде облечена от майка си. Ева ѝ навлече пуловер, obu ѝ джинси и едната яркочервена маратонка. Другата беше безследно изчезнала.

— Погледни под канапетото — извика Хана от кухнята.

— Точно там гледам... О! Аманда, слез от гърба ми, моля те. Не съм конче, знаеш!

— Може ли да се включа, или това е семейно увеселение? — дочу се плътният глас на Нейт.

— О! Нейт, господи, какво правиш тук? Още не съм облечена дори.

— Вижда се.

Тя се изчерви и започна да придърпва дълбоко изрязаното трико. Клинът с телесен цвят подчертаваше дългите ѝ крака — факт, който не убягна на Нейт. С ръце в джобовете той обяви, че е открил малък местен карнавал и си търси компания за веселбата.

Аманда го дръпна за крачола.

— Аз ще дойда! Мама каза да ти се извиня за снощи.

Той се поклони.

— Извинението е прието. — Мъжът отмести поглед към Ева. — На твое разположение съм.

За свое разочарование младата жена усети как лицето ѝ отново пламна.

— Аманда, иди да потърсиш маратонката. Трябва да е някъде в къщата... — Тя проследи с поглед как дъщеря ѝ излезе от стаята, после се обърна към високия привлекателен мъж, нарушил спокойствието ѝ. — Хана ли ти отвори?

— Да. — Той плъзна поглед по тялото ѝ. — Тези дрешки трябва да се обявят извън закона. Прекалено са секси, за да вършат работа.

— Вършат работа, и още как. Във вечерната група, която ръководя, има няколко мъже...

— И те всъщност не откъсват очи от краката ти? Невероятно!

— Хей, да не си в лошо настроение? — намръщи се тя.

— Фан-тас-тич-но! — възкликна той и я огледа отново.

Аманда се върна с маратонката.

— Ще се кача на виенското колело! — осведоми ги тя.

— Не и с мен — заяви Ева. — Мразя го.

— Аз пък случайно го обичам — заяви Нейт. — Задава се едно хубаво возене с виенско колело, Аманда!

— Двайсет — поправи го малката. До толкова можеше да брои.

След малко потеглиха. Очакваше ги незабравим ден, както подозираше Ева. Слънцето грееше приятно и ги заливаше със светлина като дар божи. Пазарите ги изкушаваха със своите разноцветни съкровища — тикви, пъпеши, първите есенни ябълки. Нейт обичаше дини. Купиха една, намериха поляна с висока сочна трева, разцепиха динята на камък и изгребаха сочния плод с ръце.

След това предприеха поход до близкия поток, където голямата носна кърпа на Нейт свърши чудесна работа.

— А какво ще кажеш за това? — попита той, поглеждайки лекетата от диня по пуловера на Аманда.

Ева въздъхна.

— В чантата има чист пуловер. Ще го донеса.

Докато вървеше към колата, се опита да изчисти едно-две петна от дрехите си. Както винаги, в присъствието на Нейт тя се безпокоеше за външността си. Бързо нанесе нов пласт червило и върза отново

яркия копринен шал на косата. Тъкмо преоблече Аманда и момиченцето се затича след изскачилото от близкия храст зайче. Мъжът се усмихна.

— Ще бъде ли неприлично, ако те целуна?

Завладяна от сладостно вълнение, тя облиза устни.

— Мисля, че... не.

Той се наведе към нея, притисна устни към нейните и после неохотно се отдръпна. Тялото ѝ тръпнеше. Тя отстъпи назад и попита дали все някога ще стигнат до карнавала.

Най-сетне пристигнаха. Докато Нейт и Аманда крещяха от удоволствие на виенското колело, Ева потърси място за отмора. След шестото возене решиха да опитат детските колички. Аманда съобщи, че можела да ги кара и сама. След като я качи в един червено-черен кабриолет, Нейт седна на пейката до Ева.

— Как се справям?

— Не е лошо за новак.

— Не било лошо! Ха! Аз съм страхотен, и ти го знаеш. — Нейт пренебрегна нейното презрително изсумтяване и продължи замислено: — Често съм се чудил как бих се справял с деца. За един мъж това е проблем. Той често се пита дали някога ще има свои собствени деца и ако това се случи, какъв баща би бил. Малко е страшно, честно казано. Но аз мисля, че няма да се изложя.

Тихият му глас събуди у нея болезнен копнеж. За миг изпита силно желание да му се довери, да види лицето му, когато разбере, че всъщност има дете. Раздразнена от моментната си слабост, тя овладя този пристъп на безразсъдство. Залогът беше прекалено голям, за да рискува.

— Прибързано е да се правят изводи от един-единствен ден, Нейт. Да се забавляваш с децата е лесно. Всекидневните грижи показват дали наистина си добър баща.

— Безспорно. — В гласа му се прокрадна стоманена нотка. — Но поне ще бъда до децата си, когато имат нужда от мен. Това все пак е от значение.

— Да, така е. Що за човек беше баща ти?

Той се поколеба, но изражението му беше достатъчно красноречиво.

— Нямам никаква представа. Родителите ми са починали, когато съм бил двегодишен. Отраснах при леля си.

Сърцето ѝ се сви.

— Съжалявам, Нейт. Сигурно си страдал.

— Глупости. Леля Джули ме обичаше много. Къде с предумване, къде със заплахи и ласки успя да ме направи истински мъж. Сама, защото не се омъжи повторно след смъртта на чичо Сет. Тя беше невероятна жена — добави той тихо.

— И не си бил огорчен от липсата на баща?

— Не бих посмял — усмихна се Нейт. — Леля Джули не можеше да понася самосъжалението. Ами твоят баща?

— Той беше чудесен. Прекалено мекушав, за да се противопостави на мама, но обикновено успяхме да постигнем своето, когато искахме. Въпреки това получих строго възпитание с много „недей“, „не трябва“ и „в никакъв случай“. Почина преди шест години. И много ми липсва.

— Това повдига един интересен въпрос. — Нейт помахна с ръка на Аманда. — Защо тя няма баща? Защо не си се омъжила, Ева? Да не би още да си влюбена?

— Едва ли. И най-голямата любов угасва след време.

— Но си го обичала някога.

— Така мислех. Някога. — Очите ѝ хладно проблеснаха. — Но той се отнесе пренебрежително към чувствата ми.

— Освен това е бил глупак — заклеми го яростно Нейт. — Аманда е красиво дете. Ако беше моя...

— Какво щеше да се случи?

— Щеше да живее с мен. Може би имаш късмет, че те е изоставил.

— Не ме изостави — несъзнателно промълви Ева. — Той не знае за детето.

— Но ти каза...

— Знам какво съм казала. Аз... — Тя скочи на крака. — Тъй като знаех, че няма да иска детето, не беше необходимо да го уведомявам.

Кабриолетът на Аманда намали скоростта. Ева го последва, докато спря.

— Тогава бих казал, че наистина имаш късмет — прошепна Нейт в ухото ѝ. — Добре че той не знае и добре че не съм бил аз. Защото

нямаше да се спра пред нищо, за да получи бащински права над детето, без значение какво е отношението на майката към мен.

Няколко дълги секунди Ева остана безмълвна. А когато отговори, гласът ѝ беше подчертано безгрижен.

— Е, наистина имам късмет, че не си ти бащата!

Тя застана пред него, протегна ръце и притисна в прегръдките си своето малко съкровище.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Мисля, че това човече има нужда от добро накисване в гореща вана! — каза Мери-Джо и зарови нос в мърлявото детенце, което в непрестанен монолог разказваше за изпълнения с емоции ден.

— И не само тя — въздъхна Ева. — Хана, би ли я изкъпала? Ммм... На домашен хляб ли ухае?

— Точно така — потвърди Мери-Джо. — Вече изядох две филии. — Тя освободи Аманда от прегръдките си и седна до кухненската маса. — Е, казвай как върви работата с Нейт и дъщеря ти?

— По-добре, отколкото предполагах. Той е търпелив, а Господ ми е свидетел, нужно е много търпение.

Между хапките прясно изпечен хляб с масло тя разказа най-важните подробности от деня.

— Всеки мъж, който може да издържи на виенското колело толкова дълго, е или луд, или светец — заяви Мери-Джо.

— Е, той ще се върне тук след час, затова кажи нещо за себе си. Какво стана в Ню Йорк?

— Успях!

— Ще имаш изложба! Чудесно! Кога?

— След три седмици. Не само това, но ще получа и малка стипендия! Снощи се обадох на Патрик и му съобщих. Мисли, че съм луда, разбира се, да бягам в Париж, щом мога да бъда с него. — Тя срещна любопитния поглед на братовчедка си и направи гримаса. — Мислиш ли, че е прав?

Ева стисна ръката ѝ.

— Не. Просто ти си още една объркана жена, която се опитва да върви напред, а гледа назад!

— Е, още не съм чула някой да е умрял от това — отвърна Мери-Джо духовито. Явно развеселена, тя бръкна под масата и извади голяма кутия на райета. — За теб. Подарък за рождения ден.

— Но той е след месец — възрази Ева, докато я отваряше.

— Значи малко съм подранила. Харесва ли ти?

— Дали ми харесва? Разкошна е!

Ева си пое въздух и вдигна шикозната рокля. Черният плетен корсаж беше с дълбоко деколте, дълги прозрачни ръкави и тънко коланче. Полата беше изработена изцяло от ефирни парчета светлосива коприна.

— Взех я от разпродажба. Хайде да се качим да я изпробваш. Ще опитаме и ликьора, който съм взела. Пише, че е от пресни малини. Ще си направим малък празник.

След няколко чашки ликьор Ева застана пред огледалото, втренчена недоверчиво в отражението си. Роклята беше страхотна.

— О, мамо, изглеждаш прекрасно! — ахна Аманда. — Ами аз хубава ли съм?

— Ти си жива кукла — отвърна Мери-Джо. — О, звънецът. Хайде да отворим вратата, а после ще отидем в кухнята и майка ти ще се появи ослепително.

Ева отново отмести очи към огледалото. В изражението ѝ се прокрадва тъга. Образът пред нея беше фалшив. Това самоуверено, съблазнително, сексапилно създание в огледалото не беше тя, нали?

Уплашена от обзелото я съмнение, тя се вгледа изпитателно в себе си. На кого да вярва? На себе си или на огледалото? Какво беше тя? Майка или жена? И двете, разбира се. Но не бе ли потиснала женствеността си за сметка на майчинството?

Нейт я очакваше във фоайето. С изпълнен с възхищение поглед я проследи как грациозно слиза с усмивка, не по-малко чувствена от желанието, блеснало в сивите му очи.

— О, толкова си красива — ухилен прошепна той, но не направи опит да я докосне.

Осъзнала, че той също е леко нервен, Ева усети приятна радостна възбуда.

— Здравей, Нейт — отвърна тя и го целуна по гладко избръснатото лице.

Въпреки че ръката, която той докосна с устни малко непохватно, все още трепереше, Ева го поведе към вратата с горда осанка и предизвикателно полюшващ се ханш. Странно, каква женска сила се крие в една ослепителна нова рокля, помисли си тя и погледна през рамо.

В колата седна до него. Приятно ѝ беше да усеща близостта на силното му тяло, погали бедрото му, но той бързо улови прокрадващите се пръсти и дрезгаво се засмя.

Беше направил резервация в луксозния „Харбър Клъб“ — махагон, стени с цвят на роза и високи прозорци. Атмосферата беше приятна, но Ева едва докосна салатата. Явно и Нейт беше изгубил апетит. Не можеше да откъсне поглед от нея. Очите му искряха, а на лицето му се бяха появили бръчици от смях.

Тя побутна чинията си встрани.

— Омръзна ми това място. Хайде да го сменим с нещо по-неангажиращо.

— Твоето желание е заповед за мен — каза Нейт и махна на келнера за сметката. — Искаш ли да отидем на парти?

— Защо не си направим наше собствено парти? Само ние двамата. В твоята къща.

Нейт затвори вратата и се облегна на нея. С грациозна походка Ева се насочи към канапето. Изхлузи обувките си и бавно свали кашмирения шал. Движенията ѝ бяха така наситени с еротика, че дъхът на мъжа секна. Нейт жадно посегна към нея, но тя му се изплъзна със смях.

— Ще ми разпуснеш ли косата?

Преди да изпълни молбата ѝ, младата жена обви ръце около врата му. В премрежените ѝ очи се четеше страстно желание. Опиянен Нейт я притегли плътно до себе си и впи устни в нейните.

Ева се измъкна от прегръдката му и повтори молбата. Молба ли? Прилича повече на царска заповед, помисли си той с усмивка, когато кораловочервените нокти го отблъснаха. Послушно започна да изважда фуркетите. Щом тежкото злато се разпиля в ръцете му, жената се обърна с гръб към него и заповяда:

— Свали ципа на роклята, моля те.

Подчини се. Тя бавно плъзна дрехата по стройните си крака, измъкна се от нея и я отнесе в спалнята. Без да обръща внимание на тръгналия след нея Нейт, запали нощната лампа, остави роклята на стола и отметна коси.

Той изчака, докато дяволитият ѝ аметистов поглед затанцува бавно по стройната му фигура. Ева пристъпи към него и бавно свали дрехите му.

Мъжът разкопча сутиена без презрамки, който едва скриваше гръдта ѝ. Ала не можа да се справи с ефирните копринени чорапи, които сякаш щяха да се разпаднат като паяжина под несръчните му пръсти. Този, който беше измислил това нещо, трябваше да бъде застрелян.

— О, Нейт! — Ева свали сама чорапите с бавни съблазнителни движения.

Нейт я вдигна и я занесе в леглото.

Легна до нея. Тялото му беше напрегнато от възбуда. Наведе глава и се потопи дълбоко в сладостта на устните ѝ. Целувката беше продължителна и пламенна, всичките му сетива се съсредоточиха в нея. Когато почувства трепета на младата жена, той се отдръпна и я погледна. Цветове и тъкани избухнаха пред очите му. На фона на бледозеления сатен кожата ѝ сякаш грееше с цвят на праскова. Устните ѝ бяха леко подути от целувките.

Изящните втвърдени зърна сякаш го мамеха. С език мъжът последва неясните бели лъчи по корема ѝ като изкусителни пътечки към скрити съкровища.

Стенеща, Ева покри с пръсти галещите я ръце. Желанието ѝ се беше превърнало в пулсираща болка, но когато мъжът надвисна над нея, тя го спря. Беше открила, че да владееш ситуацията е мощно възбуждащо средство. Плъзна се под него и отвърна на недоволството му с тих смях.

— Хайде да играем честно, Нейт. Затвори очи. Мой ред е.

Той се засмя гърлено и зачака притихнал. Изведнъж остана без дъх. Ева плъзна ръце по тялото му, пръстите ѝ сякаш го изгаряха. Кожата му пламваше, когато го докоснеше. Връхчетата на ноктите ѝ караха мускулите да танцуват. Горещи ефирни целувки запалиха раменете му. Не издържа и заслепен от страст я привлече върху себе си.

С тих стон тя се подчини на мощта му. Мъжът проникна в нея и под клепачите ѝ затанцуваха ярки звездопади. Удоволствието вибрираше в кръвта ѝ, пронизваше тялото ѝ. Тя отметна глава и се предаде на екстаза, разтърсил тялото ѝ.

Нейт застина за миг, изчаквайки, наслаждавайки се на удоволствието ѝ. После зарови пръсти в косите ѝ, привлече я към себе си, впи устни в нейните и се предаде на безумната страст.

Унесоха се в сън под тихия шум на дъжда. Ева усещаше равномерните спокойни удари на сърцето му. Помисли, че той спи, но когато се размърда, ръцете му я притиснаха.

Вятърът виеше навън. Тя потръпна. Нейт я загърна с чаршафа и силната му ръка потъна в косата ѝ с нежна милувка.

— Не чувам да го правиш — прошепна той.

— Какво да правя?

— Да мъркаш. Каза, че мъркаш като коте, когато някой ти разтрива врата.

— Така ли? — промърмори Ева озадачено. Не можеше да си спомни кога е казала подобно нещо. — Ама че глупост, макар че е много точно. Освен това се чувствам малко сконфузена от това, което направих тази вечер.

— Защо? Аз съм възхитен. Беше прекрасна.

— Наистина ли? Какво те възхити?

— Всичко. Спонтанността, смехът, забавлението.

— Забавлението? — Тя вдигна глава.

— Да, забавлението. Начинът, по който флиртува с мен. Подлуди ме. Не знаех какво да очаквам. Правила ли си го с мен и преди?

— Не. — Секс и забавление. Никога не беше съчетавала едното с другото. — Не съм сигурна, че бях аз. Може да е било от роклята или от ликьора.

— Ти беше.

Ева се усмихна, отначало скептично, а после от удоволствие. Приятно ѝ стана, че той е толкова уверен.

Желанието лумна отново. Целунаха се нежно и тази целувка сякаш заличи миналото. Ева не разбра как стана, но нещо важно се промени. Мъжът, притиснал я с тяло, беше целият нейн свят тази вечер.

Нейт усети промяната. Видя я. На лицето ѝ нямаше напрежение, студенината в очите ѝ бе изчезнала. Тя не криеше нищо от него. Дори името му звучеше различно.

Любовните ласки сякаш продължиха часове. Учиха се как да си доставят удоволствие и като че ли имаха на разположение вечността.

— Люби ме, Нейт, моля те, люби ме — прошепна настойчиво младата жена.

И изведнъж двамата се втурнаха през същото наситено, чувствено царство на удоволствието като първия път.

Притиснал я в прегръдките си, Нейт зарови лице в косата ѝ с невероятно усещане за цялост. Бяха утолили две еднакво силни желания. С бърз и бесен ритъм бяха задоволили глада на тялото, а после — глада на душата.

Замъглените ѝ виолетови очи се отвориха. В тях грееше обич и топлота. Ева се усмихна и той я целуна.

— Кажи ми как беше във Вегас?

— Беше хубаво. Много хубаво — отвърна тя спокойно. — Имаше нежност и страст, макар и само за една нощ.

— Само за една нощ? Но ти каза, че сме били заедно цял уикенд.

— Да. Но първата нощ... се запознахме. Ходихме в едно казино. Проиграхме парите ти. Пихме шампанско на закуска. Беше много романтично. Поговорихме.

— За какво?

— За дребни неща. Разказах ти за моето говорещо папагалче, а ти за онзи случай, когато си позвънил на вратата на свой приятел с две големи змии на врата. Майка му отворила и припаднала на място!

— Наистина ли?! Разказал съм ти този случай?

— Бил си осемгодишен и си събирал всичко, което ходи, пълзи и се провира по пътя ти.

— Да, помня. Леля Джули все разправяше, че е на ръба на нервна криза. Какво друго съм ти казал?

— Че си разведен, но не ти се говори за това; че работиш с компютри; че си отложил колежа, за да поскиташ по света и си останал невероятно доволен. А аз... — В гласа ѝ се прокрадва ирония. — И аз ти разказах всичко за себе си.

— Направи го пак.

— За бога, Нейт, веднъж ми стига! — засмя се тя.

Искаше да изпълни желанието му, но блаженото състояние на духа ѝ бе нарушено от куп тревожни мисли. Легна по гръб и придърпа чаршафа към брадичката си.

— Сигурно оттогава си имал много жени.

— Не, не чак толкова много. — Нейт се подпря на лакът. — Не обичам мимолетните връзки. Предпочитам дълбоките чувства. Стига да ги има — додаде той унило.

Думите му пронизаха съзнанието ѝ и оставиха тревожна следа. Изведнъж се почувства изтощена от непрекъснатите тревоги. Седна и дръпна чаршафа със себе си.

— Трябва да тръгвам.

— Да тръгваш? Ева — простена Нейт, когато тя се изправи заедно с чаршафа. Мъжът сграбчи единия му край, дръпна го и успя да обхване бедрата ѝ. Изглежда я намръщено. — Много е рано. Не мога да те пусна.

Хладният виолетов поглед го шибна като кадифен камшик.

— Нима? Доста лесно ти беше да го направиш онази сутрин във Вегас. Всъщност ти си тръгна, без да се обърнеш дори.

Поразен от горчивината в тона ѝ, Нейт я пусна бързо и посегна към синия копринен халат. Също толкова бързо Ева се дръпна няколко крачки назад. Съдейки по изражението ѝ, тя бе не по-малко слисана от думите си. Но вирна брадичка. Не беше искала да ги каже, но след като го бе сторила, нямаше да отстъпи.

Моята горда богиня, помисли си той с тъга.

Настъпи неловко мълчание. Мъжът седна отново, мозъкът му трескаво работеше. Беше предположил, че са се разделили като приятели. Явно е сгрешил. Можеше само да предполага. Сега как да обори обвинението ѝ? Дори да притежаваше така жадуваното сладкодумие, в арсенала му нямаше оръжия, никакви помиряващи факти, с които да отблъсне студенината в погледа ѝ. Само хипотези и инстинкт, който му подсказваше, че тя греша.

Нейт пристегна тънкия колан на халата до болка.

— Ева, седни, моля те.

Тя се отпусна в масивното кресло от бял велур. Лицето ѝ бе изопнато от притеснение.

— Нейт, хайде да не говорим за това. Искаш ли? Не е важно...

— Напротив. Не мога да повярвам, че ми е било лесно да те напусна при каквито и да било обстоятелства. Казвал съм ти, че когато сме се срещнали за първи път, бях преживял тежък развод. Много скоро след това моята бивша съпруга се омъжи.

— Обвиняваш ли я затова?

— Тогава я обвинявах. Чувствах се толкова унижен... Примирих се, разбира се. — Той се изсмя сухо. — Какво друго да сторя? Но да отговоря на въпроса ти — не, не виня само нея. Любовта не е нещо, което можеш да спреш и да пуснеш като кранчето на чешмата. Тя вехне и умира по най-различни причини. Мисля, че нейната умря от липса на внимание. Като цвете, за което си забравил да се грижиш... Е, това е стара история, но за жалост засяга и теб. Възможно е било нещата да се влошат още повече, ако не те бях изоставил. Така съм накърнил само гордостта ти. Може би съм проявил достатъчно разум, за да го разбера.

— Може би. Изглежда аз бях неразумната, като се опитах да направя от нищо нещо... Точно като теб сега.

— Ева — въздъхна той, — да не съм бил груб? По дяволите, ужасно е да не знам!

— Нищо подобно. Всъщност беше много мил. Истински джентълмен. — Тя се усмихна мрачно. — Кое то влоши нещата още повече, естествено. Самата аз съм смутена от дребнавостта си. Не разваляй всичко с прекалена добрина. Разбирам те. Всичко е наред.

— Наистина ли?

— Струва ми се, че така трябва да бъде, нали?

— Така изглежда.

Примирението в гласа му я трогна. Макар всъщност мъжът да затвърди първоначалното ѝ впечатление, че за него е била само отдушник, загрижеността му за чувствата ѝ беше очевидна.

Очевиден беше и ефектът от тежкия удар, който бе нанесла съпругата му на гордата му душа. Сърцето на Ева се изпълни със съчувствие. Изгаряше от желание да го прегърне, да го утеши. Но без съмнение някоя друга вече го беше направила. Няколко други, помисли си тя с цинизъм, който я принуди да се отправи към банята, вместо да се хвърли в прегръдките му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бурята, която на сутринта вече бе преминала, остави след себе си ясно небе и хладен въздух. Ева потръпна леко и затвори прозореца. От долния етаж се чуваше протестиращия глас на Аманда. След малко буен смях заля стълбите и тя нахълта в стаята с пронизителен писък.

— Мамо, помощ, помощ! Хана ще ме хване!

Ева притисна силно малката палавница.

— Защо те гони? — попита тя тъкмо когато икономката влезе, пухтейки като миниатюрна парна машина.

— Не ми позволява да я облека, преди да ѝ намеря бижута — обясни Хана с ръце на кръста. — Казах ѝ, че не сме донесли ни...

— О, тя говори за пластмасовото герданче от Брайън. То е в моята кутия за бижута. Аз ще я облека, Хана — успокои я Ева, вдигна веселото момиченце, сложи го на леглото и се хвърли до него — ръмжащо чудовище, което яде закръглени коремчета за закуска.

— Господи! — възкликна Хана и изчезна от шумната стая.

Най-сетне Аманда бе облечена в раиран гащеризон и любимия си пуловер заедно с безценните мъниста, люшкащи се на врата ѝ.

Ева смени пижамата с бяло трико и клин. С чаша кафе в ръка тя се отправи към просторния кабинет за сутрешната си тренировка.

Правеше лицеви опори, когато съзря пред очите си два лъскави кожени ботуша.

— Здравей, Нейт. Много си подранил.

— Хрумна ми да заведем Аманда в една ферма.

— Ферма ли? Не мисля, че ще ѝ бъде интересно. Ние живеем в покрайнините на града, бих казала в провинцията. А може и да е прекалено студено за занимания навън — намръщи се тя предупредително, щом Аманда се втурна в кабинета.

— Навън е приказно — рече Нейт. — Искаш ли да посетим една ферма, Аманда? Там е пълно с малки котета, кученца и патенца...

— О, да! Моля те, мамо! Ще ми бъде топло, обещавам.

Накрая Ева се примири и даде съгласието си.

Безсрамно доволен от себе си, Нейт се наведе и прошепна високо:

— А сега попитай дали може да се разходим, докато мама приключи с тренировката.

— Може ли, мамо? Моля те?

— Моля те, мамо? — настоя Нейт толкова комично, че момиченцето се изкикоти.

У Ева изведнъж се надигна съпротива срещу тези съучастнически блеснали очи и еднакви усмивки. Тя се упрекна вътрешно, пое дълбоко въздух и махна с ръце през смях.

— Добре, добре. Тичай да си намериш якето, Аманда.

Детето изчезна с радостни викове. Ева погледна с усмивка Нейт и промърмори:

— Изглежда сгреших за фермата. Какви други изненади си скрил в ръкава си?

— За днес толкова. Утре може да излезем на пикник до един поток.

Ева обхвана лицето му и нежно целуна мъжа.

— Ммм, много си сладка — прошепна той. — Най-сладката на света.

Щом дочу приближаващите стъпки на Аманда, Ева бързо се отдръпна.

— И теб си те бива — подхвърли тя, преди да се обърне към дъщеря си. — О, Аманда, ти си намерила новата кофичка. Хайде, бягайте, аз ще ви догоня.

— Ура! Ти ще ми помогнеш да събера миди — възкликна Аманда и дръпна Нейт към вратата. — Това е моята кофа за миди. Мери-Джо ми я донесе от Ню Йорк — каза тя толкова гордо, че мъжът се усмихна.

Малката го поведе надолу по стъпалата към пясъка. Гласът ѝ се извисяваше и заглъхваше като мелодия, понесена от вятъра. Нейт мислеше за Ева и за изминалата нощ.

Безпокойството го накара да ускори крачка. Познаваше себе си и си повтаряше непрекъснато, че няма защо да се чувства виновен. И все пак имаше угризения.

Възмутената Аманда го върна към настоящето.

— Чакай, чакай! Много бързо вървиш, Нейт. Не мога да събирам мидите!

— Извинявай, миличка. Какво ще правиш с всички тези миди?
— попита той и коленичи до нея.

— Ще си направя огърлица. Виж, тук пробиваш дупчили, нанизваш мидите на конец и правиш огърлица.

— Така ли било? — каза той, развеселен от нейната сериозност.
— Ти обичаш герданите, нали?

— О, да. Вече имам пет. Виждаш ли този? Дядо Коледа ми го донесе за рождения ден. Всъщност това беше чичо Брайън, облечен като дядо Коледа — довери му тя съучастнически, — но аз не казах на мама. А, ето я и нея!

Раздразнен от острия пристъп на ревност, който винаги съпътстваше името на Брайън Оливър, Нейт едва се овладя.

Нещо още по-тревожно проблесна в мозъка му, но изчезна веднага щом зърна Ева.

Обзе го шеметно усещане. Сякаш се разместиха пластовете на времето. Изведнъж сякаш изгуби ориентация, дишането му стана неравномерно. Тя крачеше към него по пясъка, облечена с джинси и риза. Но това, което той виждаше, беше разголена нимфа, танцуваща по ярко осветената сцена. Дългите ѝ крака и грациозните ѝ движения го хипнотизираха. Виолетовите ѝ очи гледаха невинно, а усмивката ѝ беше предизвикателна, съблазнителна...

Видението продължи. Сякаш някой беше пуснал филм със спомени в главата му.

Преживя отново емоциите, които го съпровождаха във Вегас — горчивият гняв, който не можеше да потисне, неподчиняващата се на логика обида, която презираше. Испита радостта и триумфа от срещата с Ева.

Спомените го опияниха.

Колко трудно му беше онази първа нощ да я остави пред вратата само с една кратка целувка! Испита облекчение, че не се беше отнесъл към нея грубо и съжаление, че не ѝ беше обяснил защо не може да ѝ предложи нищо повече от удоволствие за една-две нощи.

Господи, помисли си той, когато спомените се изсипаха върху му като водопад. Нищо чудно, че продължава да му се сърди! Той наистина си беше тръгнал, без да се обърне. Защото не бе посмял да се

обърне, но тя не знаеше. След една незабравима нощ ѝ беше благодарил за прекрасния уикенд и си беше заминал.

Но преди това тя се бе унизила — сега знаеше, че се е почувствала унижена — като го бе помолила да остане.

Думите ѝ пронизаха слуха му: „Но аз те обичам! Не можеш просто да кажеш сбогом и да си отидеш. Обичам те!“. С невероятна яснота той видя как я прегръща пламенно и гневно. Чу напрегнатия си снизходителен смях. Беше ѝ казал, че е сляпо влюбена. Нещо, което трябваше да признае, че и той самият изпитва. Беше ѝ напомнил правилата, уточнени в началото. Правила, които я защитаваха, и успокояваха съвестта му.

Толкова лесно щеше да му бъде да отстъпи пред молбата ѝ. Но той познаваше себе си, знаеше колко е уязвим в момента и колко дълбоки са раните от развода. Ако се беше предал на импулса, и двамата щяха да пострадат.

Дори тогава трябваше да положи неимоверни усилия, за да я напусне. По лицето му пробяга усмивка, когато си спомни всичко. Не си беше тръгнал безразличен.

— Нейт? Добре ли си?

Нейният загрижен глас му действа като студен душ. Напълно загубил представа за действителността, Нейт я погледна втренчено за момент. Най-сетне дойде на себе си и го обзе луда радост. Трябваше да ѝ каже, че си е възвърнал паметта и че не е права. Знаеше, че това ще промени нещата. Дори начинът, по който тя го гледаше, щеше да се промени. Колкото до нейната тайнственост — край, с нея беше свършено!

Нейт се замисли. По-добре да ѝ каже по-късно, насаме. О, колко трудно щеше да му бъде да изчака! Засмя се неудържимо, грабна я в прегръдките си, завъртя я и я обсипа с целувки. Дори Аманда остана смаяна.

Той засрамено освободи Ева от прегръдките си и се усмихна глуповато на детето.

— Нейт! — възкликна Ева с ръце на кръста. — Какво, за бога, беше това?

— После ще ти кажа. — Той усети как устните му се разтеглиха още по-широко — сигурно се беше ухилил като идиот! Изпъна се в цял ръст и попита: — Ще потегляме ли, дами?

— Да потегляме — отвърна Ева и с усмивка пое ръката му.

Няколко пъти, докато траеше приятното пътуване по криволичещите селски пътища, Нейт трябваше да прехапе език, за да не изрече голямата новина. Представяше си нейната реакция от най-различни гледни точки винаги в розова светлина.

Но засега реши да се задоволи с радостта, която щеше да достави на Аманда и Ева с екскурзията. Фермата с големия си червен обор и белосаната дървена къща, заобиколена от каменна ограда, изглеждаше невероятно гостоприемна. Цветя в саксии и люлеещи се столове красяха предната веранда. Аманда се втурна по зелената пътека, за да поздрави двете красиви колита, които ги очакваха заедно със стопаните си.

— Аманда, чакай! — извика, Ева уплашена от големите животни. — Нейт...

— Не се безпокой. Те са свикнали с малки деца — успокои я той, хвана я за ръка и я представи на възрастната двойка.

Оборът ухаеше на току-що окосено сено. Под сенчестата му стряха се гушеха малки котенца, пухкаво агне, родило се извън сезона, и няколко игриви малки кученца. Нейт седна на покрития със слама под и се заигра с животните. След като се огледа за паяци, Ева се присъедини към него.

— Паяци? А пък аз мразя плъхове. Умирам от страх — сподели той поверително.

Един час по-късно решиха да се разходят. Когато се върнаха в къщата, там ги очакваше свежа натурална лимонада и ароматна, домашно приготвена пица.

Минаваше четири, когато си тръгнаха. По това време Нейт вече изгаряше от нетърпение. Беше предвидил къде и как да разбуди тайната — в неговия кабинет, на светлината на запаления огън, щеше да ѝ поднесе бледочервени рози и искрящо вино в кристални чаши. Всичко трябваше да бъде свършено. Тази вечер щеше да ѝ открие сърцето си.

При тази мисъл Нейт стисна здраво волана. Чувстваше се нервен като хлапак на първия си училищен ден.

— Нейт, това е прекрасно — каза Ева, когато влезе в осветения от камината кабинет. — Шампанско? По какъв случай?

— Случаят — отвърна той, сваляйки синята ѝ пелерина така, сякаш развиваше подарък — сме двамата с теб.

Тя се усмихна сковано и той усети пристъп на раздразнение. Цял ден се беше държала съвсем не принудено, а сега демонстрираше резервираност. Нейт не желаше тази Ева, искаше палавата капризна магьосница, която се криеше зад защитната маска. Но тя скоро ще се върне, успокои се той. Скоро.

— Е, ще прием ли шампанско, или само ще стоим и ще го гледаме? — попита Ева.

— Шшт, танцорке — каза той и очите ѝ се присвиха, после я хвана за брадичката и я целуна така, както бе копняла — дълго и упойващо.

Зачервена и задъхана, Ева потъна в мекото канапе, а той закачи дрехата ѝ. Очите му искряха.

— Нейт, ще ми кажеш ли защо изглеждаш тъй загадъчен?

— Всяко нещо с времето си.

Той коленичи и свали кожените ботуши от стройните ѝ крака. Бе облякла фина, леко набрана вълнена рокля с цвета на очите му.

— Ти си невероятно изискана дама — заяви той, втрещен в кока и перлите. После я целуна отново и с дрезгав смях се зае да отваря шампанското.

Ева вдигна двете чаши. Тапата изскочи и бледозлатистата напитка се разпени достатъчно, за да погъделичка обонянието. Ароматът беше толкова приятен, колкото и вкусът на виното.

— Прекрасно е. Ще се пристрадам към шампанското. Всъщност и към теб — каза тя с въздишка, щом мъжът седна до нея.

— Ева, за мен е много важно да знам какви са чувствата ти към мен.

Молбата му я изненада. Загубила дар слово тя го погледна втрещено, а отговорът пулсираше в ушите ѝ. Обичаше го. Но дори пред себе си не би посмяла да направи подобно ужасяващо признание. Но тя го обичаше. Безрезервно, безнадеждно.

И безразсъдно. Само глупачка би поела такъв риск.

— Харесвам те, Нейт. Много. Също така те уважавам и ти се възхищавам. Повярвай ми, това е много важно за една жена.

Думите ѝ прозвучаха сковано и надутو. Той се усмихна и я целуна по нослето.

— Мисля, че става дума за нещо повече.

— Нейт... — Завладяна от противоречиви чувства, Ева изпусна дълбока въздишка.

— Няма нищо — успокой я той. — Разбирам какво си мислиш. „Щом ме е изоставил веднъж, може да го направи пак.“ Знам колко е важно да харесваш и да уважаваш някого. Тези чувства са в основата на трайните отношения.

Тя се облегна назад и отпи от шампанското.

— Нашите трайни ли са?

— Много. Само бяха прекъснати за малко, това е всичко. Защото моментът не беше подходящ. Не си права, Ева. Не си права за нашата връзка, грешиш, като ме смяташ за несериозен мъж, чиито нужди би задоволила коя да е жена. Ходил съм във Вегас няколко пъти, преди да те срещна и съм прекарвал чудесно и сам. Но ти привлече погледа ми като магнит. Трябваше да те имам, без значение какво щеше да ми струва. А цената беше висока. Едно от най-трудните неща, които съм правил, беше да те оставя онази сутрин. — Нейт взе чашата си и я пресуши на една глътка. — Това е факт, Ева, не предположение.

— Факт? Но откъде знаеш това? Освен ако не... Нейт, успял си да върнеш спомена!

Това беше колкото въпрос, толкова и възклицание. Той се засмя и я прегърна.

— Да, спомних си. Тази сутрин на плажа с Аманда. Не знам как стана, но изведнъж те видях като великолепна полугола червенокоса нимфа, вместо като великолепна облечена блондинка. — Той се ухили. — Такава бяхте, нали, госпожице Шеридан!

— Ами, аз... Имаха достатъчно блондинки, търсеха брюнетки и червенокоси. Но всъщност съм естествено руса.

— Знам — засмя се той, щом съзря пламналите ѝ бузи. — Както и да е, това, което ти казах снощи, е чистата истина. Бях в пълна безизходица, и го знаех. Толкова бях объркан, че не можех да рискувам със сериозна връзка. Но ти беше неустоима, твоята жизненост, твоята невинност. Нуждаех се от теб, по дяволите! Поне бях достатъчно

разумен да скъсам незабавно. Но не ми беше лесно. Бях отчаян, потиснат, изкушен да се втурна обратно към Вегас... и тогава паднах.

— Щеше ли да се върнеш?

— Не зная, Ева. Сигурен съм в едно. „Изгубеният ми уикенд“ будеше в мен странни чувства дълго след това. В края на краищата, успях да се убедя, че не се е случило нищо необикновено. Но през октомври купих крайбрежната къща без особена причина — просто така ми се искаше. Може би защото тук съм бил по-близо до теб, дори без да го знам.

— Може би. — Тя реши да не придава прекалено голямо значение на думите му и приближи до сребърната кофичка с лед. — Още вино?

— Не, благодаря... Никога не съм вярвал в любовта от пръв поглед, но сега вярвам. Обичам те, Ева Шеридан.

Сякаш я заля огромна вълна, която остави след себе си болезнена радост. Тя се обърна да срещне търсещия му поглед и в гърлото ѝ заседна буца. Той приближи до младата жена и я пое в прегръдките си.

— Знам, държах се лошо, когато ти ми каза, че ме обичаш — прошепна той унило.

— И това ли си спомни? — изстена тя.

— О, да. Още не знам дали тогава си била напълно сериозна и искрена. Но аз съм напълно искрен. Искам да градя бъдещето си с теб, Ева. Искам да бъдеш част от живота ми.

Този път думите му я хвърлиха в паника. О, господи, помисли си тя на ръба на истерията, аз още не съм му казала!

— Нейт, не знам какво да кажа... Прекалено много неща се случиха напоследък. Измина едва месец.

— Повече от четири години — поправи я той сухо. — Но аз те разбирам. Помисли си. Имаме много време.

Тя изгаряше от желание да разкрие любовта си, но отхвърлените думи, изречени някога, се бяха свили на топка в гърлото ѝ. Без да го поглежда, остави чашата си и се отпусна в прегръдките му.

Съблякоха се в пълно мълчание, но по време на последвалия екстаз, тя за пръв път чу любовни слова, изречени с тъй чувствен дрезгав глас. Не му отвърна. Предпазливостта я сковаваше.

Едва по-късно, когато си казаха лека нощ на нейната веранда, той отново ѝ напомни.

— Ева, трябва да знам. Обичаш ли ме?

Да, обичам те, помисли си тя, но не можа да го каже. Чувстваше се прекалено уязвима.

— Знаеш, че е така. Сега трябва да се прибера. Изтощена съм.

Слава богу, Нейт се засмя и я остави след една пламенна целувка.

Щом се прибра, тя се сгуши до топлото телце на Аманда и се опита да разграничи противоречивите си чувства. Най-съкровенията ѝ мечта се сбъдваше, а не можеше да се отърси от страха. Опасно беше да си толкова щастлив. Възможността да бъде съпруга на Нейт я въодушевяваше, но предизвикваше и неясно лошо предчувствие.

Измъчваше я вина. Тази вечер имаше чудесната възможност да съобщи на Нейт, че е баща, но не го направи. Раздразнена си каза, че чувството за вина в случая е неуместно. Изминали бяха само няколко седмици. Прекалено кратко време за такива грандиозни решения. Сгуши се в топлата завивка и затвори очи. Нямахте защо да бърза.

Разполагаше с достатъчно време.

Три часът сутринта. Нейт тихо изруга, стана и излезе на верандата. Отдавна беше завел Ева у дома ѝ и трябваше да спи дълбоко. Но вместо това не можеше да си намери място в леглото, което още носеше неуловимия ѝ аромат. Неуловима, да, точно това беше думата. След всичко, което се беше случило помежду им, след обясненията и разтърсващите уверения — той ѝ беше разкрил душата си, за бога — тя беше все така неуловима и тайнствена, както в първия ден на плажа.

Отиде до парапета и се взря в океана. Със свито сърце си спомни едва чутото: „Знаеш, че е така“. За мъж, чието най-съкровено желание беше да знае, че е обичан и желан, това не бе достатъчно уверение. Е, добре поне, че споделяше чувствата му. Тя беше човекът, когото бе търсил през целия си съзнателен живот.

Но имаше и нещо друго, което го измъчваше. Какво?

Той съзнателно се отпусна и си припомни изминалия ден. Красивата Ева с поруменяло лице пред възхитения му поглед. Аманда на плажа, събираща миди за огърлица. Тя обича огърлици, спомни си той с усмивка. „Дядо Коледа ми я донесе за рождения ден...“

Нейт застина и озадачено се намръщи.
Рожден ден на Коледа?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ева се събуди в девет часа след тежка нощ. Аманда бе получила астматичен пристъп. Справиха се единствено благодарение на Хана. Времето беше дъждовно, ветровито, и толкова по-добре, защото винаги след подобен пристъп Аманда оставаше у дома. Сега щеше да ѝ е много по-лесно да отложи пикника.

— Е, ще го направим утре — каза Нейт по телефона. — Дотогава ще се проясни. Не знаех, че Аманда има астма. Дали пристъпът не е причинен от посещението във фермата? Защо не ми каза, Ева. Чувствам се отговорен.

— Единствено аз съм отговорна за Аманда — отвърна тя машинално и тутакси замълча. Трябваше да бъде благодарна за загрижеността му, а не да се сърди. — Можем да те обвиняваме само за прекрасното преживяване. Не съм ти казала за болестта ѝ, защото, колкото и да ми се иска, не мога да я увия в памук, ако ще води нормален живот. За щастие тя се възстановява бързо. Междувременно би ли желал да обядваш с нас и да донесеш видео касета?

— Добре. До обяд?

Отговорът му беше доста рязък.

— Да. Но, Нейт, ако имаш по-интересно занимание, ще те разбера.

— Единственият друг ангажимент в програмата ми е бизнес вечеря в „Кейбълс“. Ще хапнем чудесно.

— Снощи не спомена нищо за вечеря.

— Защото още не знаех. Хони току-що пристигна в града...

— Хони ли? — прекъсна го Ева рязко и веднага съжали.

— Хони Престън, която притежава верига от специализирани компютърни магазини, помниш ли? Ти също си включена във вечерята, така че какъв е проблемът?

— Никакъв. Само дето няма да дойда. Аманда не се чувства много добре и ще остана с нея. Не е лесно да си родител.

— Ева, съжалявам. Знаеш колко искам да бъдем заедно. Но не изпитвам вина, задето ще вечерям сам с друга жена.

— Нямах никакви основания — сопна се тя.

— Точно така. Не и ако ми имаш доверие.

— Вярвам ти. Сигурна съм, че ще прекараш ужасно и ще ти липсвам през цялото време. А сега, какво искаш за обяд — риба тон или сирене на скара?

— Това ли е менюто? — попита той с престорена въздишка.

— Това е. Не е лесно да си родител — отсече тя.

Нейт се засмя.

— Ще го имам предвид. Може ли да донеса нещо?

— По-сит стомах. Ще компенсираш довечера в „Кейбълс“. Чакам те.

Ева остави слушалката и се загледа през прозореца. Запита се тревожно дали поканата за обяд все пак беше добра идея. Женската ѝ чувствителност долавяше напрежението, настанило се между тях по време на разговора им по телефона...

Когато Нейт се появи на вратата обаче, безпокойството ѝ се изпари. Той я целуна, поздрави любезно Хана и похвали тоалета на Аманда, който се състоеше от велурени обувки и туниката на Ева, влачеща се по петите ѝ, градинарската шапка на Мери-Джо и пет наниза шарени маниста.

— И ти изглеждаш много добре — обърна се той към Ева.

Под въздействието на топлата му усмивка лицето ѝ прие розовия оттенък на пуловера. Тя приглади назад косата му, после го поведе към кухнята.

Според него топлите сандвичи със сирене и шоколадовата торта, приготвена от Хана, бяха превъзходен обяд. Той дори харесва Уолт Дисни, помисли си Ева, наблюдавайки поведението му със скрита усмивка. Гостът сякаш се стараеше да направи добро впечатление, и то твърде успешно. Задоволството я обгърна като топъл шал. Бяха седнали един до друг на канапето с преплетени пръсти. Аманда лежеше по корем на килима. Навън беше мъгливо, а вътре огънят пукаше в камината. От кухнята се носеше ароматът на дъхав чай. За Ева това бяха моменти на неподправено щастие.

Но към три часа Нейт си тръгна. Огънят угасна, а чаят изстина. Хана и Аманда отидоха да поспят, а Ева се загърна с вълнено одеяло и

седна на верандата, заслушана в шума на морето. Ако вечерята на Нейт и Хони продължеше цяла нощ, изводът щеше да се наложи от само себе си.

Топли слънчеви лъчи къпеха земята, когато на следващата сутрин Ева слезе за закуска. Аманда се събуди в такова добро настроение, че разгневената ѝ майка я изпрати да играе навън, докато Нейт пристигне.

Щом зърна приближаващата му фигура, сърцето ѝ заби с нов радостен ритъм. Но покрай вълнението се прокрадна и вледеняващ страх. Ако го загубеше отново, болката щеше да бъде непоносима. Целуна го бързо, но пламенно.

Хапнаха на верандата. Нейт сервира пиле на грил и салата от спагети, която Аманда опита, въпреки че предпочиташе фъстъчено масло.

— Изглежда ще трябва да подновя и допълня хранителните си запаси — каза Нейт замислено. — Как, за бога, разбираш какво им се яде на децата?

— Като ги попиташ. После съобразяваш отговорите с това, което трябва да ядат. — Ева лапна парчето кестен, което Аманда разглеждаше с особено подозрение. — Между другото, как мина вечерята?

— Споразумяхме се. Направихме взаимноизгодна сделка.

— Поздравления!

Ева вдигна чашата си.

— Благодаря. — Той я погледна изпитателно. — Вечерята с Хони не те притеснява, нали?

— Не — отвърна тя искрено.

Тревожеше я най-вече странното напрежение в погледа и гласа му. Още вчера го бе доловила. Но сега той ѝ намигна палаво и прогони всяко съмнение.

Следобед тръгнаха на експедиция във вътрешността на сушата. Откриха диви ябълкови дървета и малко поточе. С трогателно търпение Нейт научи Аманда как да скача по камъните до другия бряг.

Крехкото здраве беше причината момиченцето да е срамежливо и недоверчиво към непознати, но с Нейт се държеше спокойно и

непринудено, сякаш знаеше, че може да се довери на този висок дружелюбен мъж. Кое то не бих могла да кажа за себе си, помисли си Ева. Лесно е да обичаш. Трудно е да се довериш. Да се довериш и да забравиш.

— Давам едно пени, ако споделиш мислите си с мен — настани се Нейт до нея.

— Скъперник! — Очарована от смеха му, тя се притисна към силното му рамо. — Какъв прекрасен ден!

Октомври беше дошъл и есента бе оставила огнения си отпечатък върху природата. Въздухът ухаеше великолепно, а небето беше прозрачно синьо. Дългите клони на плачеща върба галеха тревата с всеки повей на вятъра.

— Не мога да свикна с мисълта, че в понеделник трябва да отида на работа, вместо да бъда заедно с теб. Какъв прекрасен начин да започнеш деня — въздъхна тя.

— Има и по-прекрасен — прошепна той в ухото ѝ и двамата се засмяха тихо.

Нейт я прегърна през кръста.

— Колко време остана във Вегас, след като заминах? — небрежно подхвърли той.

— Достатъчно, за да изплача мъката си — отвърна тя със самоирония. — Защо питаш?

— Просто се чудех. Въпреки всичко, което се случи между нас, ти продължаваш да бъдеш моята загадъчна Ева. Вероятно ще остареея, докато те разгадая.

Тя се засмя и мъжът я целуна по устните.

— Кажи ми за какво мислиш — наруши той тишината.

— Мислех как утре всеки ще тръгне по своя път. Вие с Патрик заминавате в Портланд, с Аманда се връщаме в Конкорд, Мери-Джо заминава за Ню Йорк.

— Звучи ми като: „Сбогом, беше ми приятно. Обади се някой път“.

— Знаеш много добре, че ще броя секундите, докато се появиш на вратата — намръщи се тя присмехулно. — Ще се появиш, нали?

— Бъди сигурна, Ева. Във вторник заминавам на изложба за софтуерни продукти в Калифорния и ще се върна в петък. Можеш да разчиташ на това.

— Вярвам ти.

Нейт се усмихна в отговор. Аманда обикаляше наоколо и събираше есенни цветя. Той я погледна замислено.

— Сигурно е странно усещане да знаеш, че оформяш човешко същество. Като скулптор, работещ с жива глина. Ще ми се...

— Какво?

— Не знам. Да бях и аз художник. Тази работа ти се удава, Ева.

— Благодаря — отвърна тя и отклони поглед, щом желанието да му се довери се сблъска с предпазливостта ѝ.

— Няма защо — рече той и отиде при Аманда, която беше намерила празно птиче гнездо и искаше да го вземе.

Жертва на вътрешни противоречия, Ева хвърли поглед към лявата си ръка. Там нямаше пръстен. Доста сполучливо напомняне, че любовта невинаги завършва с брак.

— Нейт, хайде да тръгваме, става студено — извика тя.

— Идваме! Искаш ли да пояздиш, принцесо? — обърна се той към Аманда.

— Как я нарече?

— Принцеса. — Нейт сложи момиченцето на раменете си и присви очи. — Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се. Моят баща някога ме наричаше така.

Аманда заспа по пътя към дома. Нейт беше потънал в мисли, така че Ева също подремна.

Щом пристигнаха, Хана пое малкото момиченце и го поведе към банята.

Нейт се облегна на колата с безизразно лице. Ева изведнъж се притесни.

— Забравих да те попитам какво ще правим довечера.

— Каквото пожелаеш.

Думите бяха изречени така тихо, че изведнъж ѝ се прииска да види дълбоките му сиви очи, озарени от усмивка. Знаеше колко високо цени той спонтанността. Така че, бъди спонтанна, каза си тя.

— Ами, ще вечеряме, разбира се. Но първо се нуждая от горещ душ. Предполагам, че и ти... — На устните ѝ заигра палава усмивка. — Помислих си, че можем да го направим заедно. Така ще спестим вода — обясни тя.

— Добър аргумент — съгласи се Нейт с кисела усмивка.

Неговата изкусителна възшебница се беше върнала и той знаеше, че не може да устои на чара ѝ. Макар да му се искаше.

Ева влезе в спалнята му така, сякаш беше нейна. Беше се отбила във вилата само за да смени джинсите си с широка памучна роба. Сега я свали, хвърли я на един стол и се отправи към банята. Нейт се събличаше.

Ева пусна душа и започна да се сапунисва. Почуди се какво задържа Нейт.

Когато вратата на банята се отвори, Нейт застина. Тялото ѝ беше мокро и блестящо под обливащата я вода.

— Господи! — прошепна той благоговейно.

Ева се засмя смутено.

— Идваш тъкмо навреме. Някой трябва да ми изтърка гърба.

Той затвори вратата, взе бледосиния сапун, бавно го плъзна по гърба ѝ, по нежната извивка на ханша и грациозните глезени.

После коленичи, без да откъсва поглед от водата, която отмиваше бялата пяна. Изправи се отново и плъзна длани по краката ѝ. Косата на тила ѝ беше като мокра коприна. Докосна я с устни и обсипа с целувки загорелите от слънцето рамене.

Устните му бяха като хладен огън върху горещата ѝ кожа. Ева потръпна, когато дланите му обхванаха гърдите ѝ. Той я задържа така за момент, притиснал тяло към нейното.

— Господи, не мога да ти устоя.

— А искаш ли? — прошепна тя.

— Понякога. — Той нежно ухапа рамото ѝ. — Но ти си ме омагьосала.

— Ти също.

Тя се обърна с усмивка на изкусителка и бавно започна да сапунисва гърдите му, наслаждавайки се на контраста между бялата пяна и бронзовата кожа.

Водата се стичаше съблазнително по стройното му тяло. Той я дръпна встрани от струята и жадно впи устни в нейните. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ. Устните му се спуснаха към гърдите ѝ. Сапунът се изплъзна от пръстите му.

Младата жена притвори очи. В момента съществуваше единствено Нейт, неговият аромат, грубите му топли устни и огненото цвете на страстта, което разцъфваше в нея.

Той отвори вратата, повдигна младата жена и я положи на килима. Очите ѝ се разшириха от изненада. Нейт се засмя и се отпусна до нея.

— Абсурдно, нали? Вината е твоя!

Ева го изглежда втренчено. Банята беше малка и тясна. Въпреки че телата им бяха сякаш създадени едно за друго, мъжът беше прекалено висок и едър. Той отново жадно я целуна и проникна в нея. Способността ѝ да разсъждава се изгуби в прииждащия екстаз.

Наистина бе абсурдно, но и прекрасно. Ева се спускаше от невероятни висини и потърка нос в рамото, което я притискаше. Килимът се впиваше в кожата ѝ, но телата им бяха тъй сладостно преплетени, че не ѝ се искаше да помръдне.

— Натаниъл — отрони тя тъжно, — мисля, че гръбнакът ми ще се счупи.

Той въздъхна.

— И аз като че сериозно съм пострадал. Помогни ми да се разделим. По-внимателно, моля те!

Ева се разсмя. Всичко е наред, помисли си тя с неочаквано облекчение.

С няколко внимателни маневри Нейт се изправи и ѝ помогна да стане. Отново взеха душ, но този път той я отнесе до леглото, преди да изгуби контрол над страстта си.

— Хайде да поговорим — предложи той изведнъж и се отпусна по гръб.

— После. — Ева се надвеси над него и разстла мократа си коса на гърдите му. — Има време. — Тя целуна устните му, възхитена от бездънните дълбини на своята сексуалност. — Не е спешно, нали?

— Напротив. — Нейт я хвана за раменете, въпреки смеха и протестите ѝ, и решително я отдръпна от себе си. — Време е, Ева. — Лицето му беше строго като гласа.

— Нейт, не разбирам. За какво е време? — попита Ева, борейки се да потисне паническото усещане за фатална грешка.

— Време е да ми кажеш, че аз съм бащата на Аманда.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако Нейт беше малко по-невнимателен, нямаше да забележи въздействието на думите си върху нея. Паниката и смущението, които затъмниха прекрасните ѝ очи като облак, изчезнаха мигновено. Тя се намръщи и се отпусна бавно на възглавницата.

— Какво, за бога, те кара да мислиш така?

Той я прикова с поглед. Неволното възхищение се смеси с изненадата от нейната невъзмутимост.

— Трябваше да се досетя, че ще реагираш така. Но твоите номера вече не минават. Знам всичко, Ева.

— Какво знаеш?

— Знам, че Аманда е моя дъщеря.

— Значи нищо не знаеш. Тя е моя.

Ева се почувства отчайващо объркана. Замълчи и помисли, извика вътрешният ѝ глас. Но преградата, която беше изградила срещу Нейт, не се поддаваше на разума. Водеше я единствено слепият инстинкт.

— Нейт, това е лудост. Казах ти за моя приятел от гимназията. Боже мой, не мога да си представя откъде ти е хрумнало, че ти си неин баща!

— Така ли? — изсмя се той дрезгаво.

Сякаш нещо стисна гърлото му и увеличи болката от думите ѝ. Беше жадувал за нейното признание, но всъщност то не му бе необходимо. Беше достатъчно проникателен, за да съзре в уклончивостта ѝ потвърждение на горчивата истина. Техните отношения бяха изградени върху лъжи.

Почувства се като вулкан пред изригване, облече халата си и ѝ подхвърли сатенено кимоно.

— Облечи това, моля те. Не бих искал да се разсейвам.

В очите ѝ проблеснаха светкавици, но тя се подчини.

— Хайде да поразнищим положението, искаш ли? — предложи Нейт. — Може да включим няколко неоспорими факта като коледния

рожден ден на Аманда.

— Коледен рожден ден ли? — изненадано попита тя.

— Точно така, Ева. Преди няколко дни на плажа, когато спомените ми се възстановиха, Аманда ми каза, че е родена на Коледа. Така стигнах до заключението, че е моя дъщеря, макар че много преди това изпитвах странно недоверие към твоята история, но го отхвърлях. Беше прекалено унижително за гордата честна жена, от която се възхищавах толкова много.

Сарказмът му я накара да вирне брадичка. Той стисна юмруци.

— Дори когато Аманда ми каза, че дядо Коледа ѝ е донесъл подарък за рождения ден — всъщност добрия чичо Брайън — изръмжа той, пронизан от ревност при мисълта, че друг мъж бе имал тази бащинска привилегия, — дори тогава продължих да се съмнявам. Повтарях си непрекъснато, че вероятно веднага си се прибрала у дома, след като съм напуснал Вегас. Ти сама го каза. Била си нещастна, разочарована, имала си нужда от утеха и си я намерила. Разбираемо е. И на мен ми се е случвало... Не беше лесно да се самозаблуждавам до такава степен, но беше по-приемливо от другата възможност.

— И каква беше тя? — попита Ева заинтригувано.

— Че си ме лъгала — процеди той през зъби. — Преднамерено, непрекъснато, гледала си ме в очите и си ме лъгала. Не клати глава. Съществуват факти, по дяволите! Дори първото нещо, което ми каза за Аманда, беше лъжа. Каза ми, че била на три, а всъщност е почти на четири години. Явно си забременяла през април. Точно тогава се срещнахме. Дори ти не можеш да промениш тези факти.

Ева имаше чувството, че е попаднала в плаващи пясъци. Ако продължеше да се съпротивлява, само щеше да ускори потъването си. Но не прекрати борбата.

— Понякога фактите подвеждат, Нейт. — Тя свали кимоното, взе робата си и я нахлузи. — Вече ти казах за Бакс и не желая да повтарям. Уморена съм, гладна съм и искам да се прибера у дома.

Нейт яростно я хвана за ръката.

— Престани, Ева! — избухна той. — Не е имало никакъв Бакс, никакъв „безразличен“ друг мъж, никакви разбити чувства!

— Грешаш, Нейт. Имаше. Никога не съм те лъгала. Бакс наистина съществува.

— Не отричам, че е съществувал. Но ти си носела моето дете. — Упоритото ѝ мълчание, го накара да изругае. — Ева, за бога, признай! Когато си тръгнала от Вегас, си била бременна!

— Добре, по дяволите, бях бременна! Бременна и отчаяна!

Думите ѝ прозвучаха като камбанен звън в тихата стая. Успокой се, каза си тя. Но щом погледна Нейт, тревогата ѝ се усили. Гърбът му беше скован от насъбралия се гняв. Той я обвиняваше.

— Отчаяна, уплашена и сама — додаде тя убийствено тихо.

— Съзнавам това — отвърна Нейт безизразно.

— Нямах как да се свържа с теб. Нямах нито адрес, нито телефон, нито дори името на компанията ти.

— И това знам. Приемам своя дял от вината за всичко. Но миналото не извинява настоящето. — Очите му бяха като тъмни кладенци на посърналото лице. — Колко време бяхме заедно през последния месец, колко възможности имаше да ми кажеш! Бяхме приятели, бяхме любовници. Дори ти предложих заедно да градим бъдещето си. Но ти продължаваше да мълчиш. Защо? Аманда е и моя дъщеря. Как си могла да пазиш в тайна подобно нещо?

— Не бях готова да ти разкрия тайната. Не знаех що за човек си. Дори не знаех дали заслужаваш да я видиш, какво остава да научиш, че е твоя. Сигурно разбираш защо...

— Разбирам, естествено, но аз също ти дадох възможност да видиш. Да видиш, че не съм чудовище, че заслужавам доверие и съм почтен, по дяволите!

Нейт замълча и се облегна на полицата над камината. Успокой се, рече си. Не можеш да си позволиш прибързани действия. Но, господи, колко го болеше!

— Може би това не те е интересувало. Може би не съм прозрял какво точно търсиш. Така е, нали? — попита той, осенен от нова мисъл. — Можеше да продължа да ти угаждам до посиняване, без нищо да се промени, защото ти никога не си смятала да ми кажеш. Защо да си правиш труда, след като можеш да имаш всичко — моята дъщеря, мен, парите ми — без да рискуваш нищо? Ако и този хитър план не успееше, винаги можеш да разчиташ на Брайън Оливър. Защо тогава да не опиташ? И в двата случая излизаш победителка.

Ева стисна до болка зъби. Отвратителното му обвинение беше обида след всички нощи, в които беше плакала за него. За него, не за

парите му — те не я интересуваха!

— Няма да удостоя подобно обвинение с отговор — рече тя сдържано. — Е, вече знам какво мислиш за мен. А сега какво, Нейт?

— Искам детето си. Ще получа бащински права, дори с цената на съдебна битка.

Съдебна битка!

— Нейт... — Тя преглътна и опита отново. — Знаеш, че нямаш основания за съдебен иск. Не разполагаш с никакви доказателства, че е твоя. Ще станеш за присмех. Не можеш да спечелиш.

— Но мога поне да опитам.

— Нейт, предупреждавам те — извиси тя глас.

— И аз те предупреждавам. Имам право да получа попечителство над дъщеря си и ще се възползвам от него.

— Право? Ти имаш наглостта да говориш за права? — Ева скочи на крака, побесняла. — Къде беше ти, когато я раждах? Къде беше, когато я заведох у дома, изплашена до смърт — неопитна майка, без ни най-малка представа как да се справя? Къде беше, когато люлеех болното бебе на ръце през дългите нощи?

Нейт отвори уста, но с жест Ева спря възраженията му.

— И тези безценни пари, за които си толкова загрижен. Къде бяха те, когато се чудех как да платя за лекарствата, за непрекъснатите консултации с лекари, всички онези разходи, които осигуровката не покрива? Специални медицински сестри? Осигурявах ги. Вдишващи апарати за астматични пристъпи? Купувах ги. Специални обувки за Аманда, храна, дрехи и дом? Заслужила съм правото да ме наричат „мамо“. Какво те кара да мислиш, че ти имаш правото да те наричат „татко“?

— Това, че съм баща.

— Биологически — да. И толкова. Сега се махай оттук. До гуша ми дойде от теб тази вечер. Не ме докосвай. Махай се оттук и ме остави на мира!

Искаше му се да заплаче, но възрастните мъже не плачат и той се засмя.

— С удоволствие бих изпълнил молбата ти, ако това не беше моята къща.

— О! — Тя се огледа объркано. — Тогава аз си тръгвам.

Тя се обу и грабна самото и чантата.

Той я последва. Чувстваше се измамен, предаден и ужасно онеправдан.

На вратата Ева спря за едно последно предупреждение.

— Знам, че си властен мъж, Нейт, и си свикнал да постигаш своето. Но не и този път, не и с Аманда. Съветвам те да помислиш, преди да предприемеш нещо, защото мога да бъда жестока.

С блеснали от сълзи очи тя се изправи, висока и горда, стрела насочена право в сърцето му. Нейт парира удара с неразумния гняв на несправедливо обвинен човек.

— Бих те посъветвал да си намериш добър адвокат. Аз вече имам.

Устните ѝ се свиха.

— Разбира се, че имаш. Сбогом, Нейт. Приятни сънища.

Тя отвори вратата, излезе и потъна в нощта.

Прекрасно пожелание, призна Нейт с увиснали рамене. Дълго време щеше да измине, преди да може да спи добре.

Почти седмица по-късно Ева си проправи път през претъпкания с хора салон за тренировки и бързо излезе. От тротоара пое по тревистата пътечка към служебния паркинг. Под краката ѝ шумоляха опадали листа. Би се насладила на свежия есенен ден, ако не беше загубила способността да се радва.

Мислите ѝ неизбежно се връщаха към Нейт и към нощта, в която се бяха разделили. Спомни си усмивката му, когато се сбогуваха — странно, тъжно, цинично изкривени устни. Сърцето ѝ се сви. Докато стигне до къщата на Мери-Джо, вече трепереше неудържимо.

— Напълно естествена реакция — промърмори тя и зави в уличката. — Най-красивата ми мечта и най-ужасният ми кошмар, събрани в едно.

Паркира пред алеята и за миг остана в колата. От задния двор се чуваха радостни викове. Аманда разпиляваше купчината от листа, събрани с гребло от Мери-Джо.

— Здравей, мила! — поздрави Мери-Джо. — Ето, Манди, вземи греблото. Двете с мама трябва да поговорим.

— Здравей — отвърна Ева, отвори портата и получи звънка целувка от дъщеря си. После повдигна вежди. — За какво ще говорим?

— И последва братовчедка си в благоуханната кухня.

— Тревожа се за теб. Нещо ново?

— Нищо ново нито от него, нито от адвоката му.

— Защо не се обадиш на Нейт?

— Защо да му се обаждам? Казах ти какво възнамерява да предприеме. Освен това ще се върне от изложбата едва тази вечер.

— Ами тогава направи нещо.

— Мисля за това, Мери-Джо! — въздъхна тя. — Съжалявам, не исках да бъда груба. Слушай, омръзна ми да говорим за това. Хайде да сменим темата. — В отчаяния ѝ поглед проблесна искрица. — Например бихме могли да поговорим за изложбата ти във вторник. Със сигурност ще дойда.

— Господ ми е свидетел, че ще имам нужда от теб — отвърна Мери-Джо и погледна към Аманда, която все още палуваше из купчината листа. — Кога смяташ да ѝ кажеш за Нейт?

— Когато намеря за добре.

— Това вече е проява на инат, Ева — упрекна я тя. — Остави ме да ти кажа още нещо и ще млъкна. Нейт те обича и ти го обичаш. И двамата обичате това малко момиченце. Помисли върху това, миличка, и мисли със сърцето си.

— Оттам идва цялата беда, Мери-Джо — напомни ѝ Ева с мрачна усмивка.

— Знам, но не си ли заслужаваше?

— Да, заради Аманда.

По-късно същата вечер Хана реши да отиде на кино. Ева приготви вечерята и настави Аманда пред телевизора, докато почисти кухнята. Облаци покриха небето и къщата започна да скърца от вятъра. Ева потръпна от звука. Нищо не беше както преди — домът ѝ, животът ѝ, празната спалня.

Тя осъзна с болка колко много ѝ липсва Нейт. Не беше направила нищо, с което да заслужи гнева му. Той бе жесток и несправедлив, напомни ѝ наранената гордост.

Но и аз също, призна Ева предпазливо. Да го обвини в грубо пренебрегване на дете, за което той дори не е знаел, не беше честно. Той не може да се защити. Не му даде тази възможност. Предубежденията ѝ отпадаха едно по едно и ѝ позволиха да види с почти болезнена яснота грешките, които бе направила. Трябваше да се

опита да поговори с него и да отвърне на обвиненията му спокойно и разумно. Вместо това беше оставила негодуванието да ръководи действията ѝ.

Гневът се стопи и я остави невероятно уязвима. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се отпусна в стола, покри лицето си с длани и плака дълго.

Когато най-сетне отиде при Аманда, момиченцето се беше сгушило под одеялото на баба си. Ева изпъна рамене, загаси телевизора и седна до детето.

— След малко ще го пуснем пак, миличка. Но първо искам да ти кажа нещо. Нещо прекрасно.

Нейт излезе от тежкия унес и извърна очи от светлината, нахлуваща през прозорците. Почивките през деня не му бяха навик, но през последната седмица бе работил като луд дори нощем. Накрая умората надделя.

Тази всеотдайност не бе породена от благородна амбиция за напредък. Яснотата на електронната технология беше за предпочитане пред объркания му личен живот. Разговаря с адвоката си веднага щом се върна в Портланд, но още не бе подписал документите за започване на делото. Щеше да го направи. Скоро. Как му се искаше да не звучи така безвъзвратно.

Събота. Обещал беше на Ева да ѝ се обади днес. Изведнъж образът ѝ изплува в съзнанието му. Стомахът му се сви. Тя му липсваше. Слабо казано. Имаше нужда от любов. Позната история, помисли си той иронично. Нима нещата отново се повтаряха?

Патрик застана на вратата и Нейт се усмихна кисело.

— Ще трябва да поговоря с Дъсти. Напоследък пуска тук кого ли не. На какво дължа тази съмнителна чест?

— Отдавна не сме се виждали. Реших да видя как я караш. Е, как я караш, приятелю Нейт?

— Слаба работа. А ти?

— Горе-долу същото. Изпусна интересна изложба.

Несвързаният разговор продължи известно време и секна. Нейт стана, за да сложи дърва в огъня.

— Виждал ли си Мери-Джо напоследък? — попита той нехайно.

— Няма смисъл. Тя изрази желанието си съвсем ясно. — Тъмносините му очи се втренчиха в пейзажа от Сезан над камината. — Но ще отида на изложбата. Не като купувач. Вече купих три платна. Анонимно, така че не ме издавай.

Нейт се намръщи.

— Много си великодушен.

— Нищо подобно. Картините й са добра инвестиция.

— И все пак очевидно ти искаш нея. Защо й помагаш да се измъкне?

— Защото не мога да я имам. Какво бих получил — разочарована съпруга с провалена кариера. — Изморен от разговора, Патрик взе куфарчето си и изпразни съдържанието му върху бюрото на Нейт. — Ето материалите от изложбата и информация за контактите, които осъществих там...

— Ще ги прегледам после. Между другото, смятам да открия офис в Лондон в началото на следващата година. Искаш ли да ръководиш бизнеса там?

— Искат ли питане! Само кажи кога.

— След празниците. Но проучването на пазара може да започне по всяко време. Съгласен?

— Съгласен! — отвърна Патрик и стисна ръката на Нейт.

Изведнъж Патрик се оживи. Като го гледаше, и Нейт изпита моментно въодушевление. Часът бе два. Започна да крачи неспокойно. Ева. Копнежът заби нокти в плътта му и той си представи красивото й лице и стройното тяло. Обичаше да я вижда щастлива.

Патрик проследи движенията му. Приличаше на тигър в клетка.

— Дъсти казва, че през последните дни работиш като луд. Има ли някаква причина?

— Да. Има. Научих, че съм баща, Патрик. Аманда е моя дъщеря. Чу се подсвирване.

— Това те оправдава напълно.

— Не си много изненадан — забеляза Нейт.

— Имах предчувствие, но ми изглеждаше доста пресилено. Ще ми разкажеш ли, Нейт?

— Знаеш как да ме накараш да изплюя камъчето.

Когато Нейт завърши разказа си, Патрик кимна с разбиране.

— Ясно защо си бил толкова жесток към нея. С оправданието, че е искала да предпази Аманда, само ти хвърля прах в очите. От пръв поглед се вижда що за човек си! Цял месец и да не ти каже нищо. Дори си й предложил брак.

Нейт оцени безрезервната подкрепа на приятеля си.

— Не е съвсем точно. Не съм й направил истинско предложение.

— Няма значение. Добре те е разбрала. Съвсем основателно си се почувствал измамен.

— Така е, по дяволите! Аманда се е научила да ходи, да говори, станала е пълноценен човек, без дори да знам за съществуването ѝ.

— Чист егоизъм. Могла е да те намери, ако е искала. Наистина не ѝ е било лесно сама, но все пак...

— Така ли мислиш, Патрик? И двамата знаем, че е било невъзможно да ме открие. Знам също, че един месец е твърде недостатъчен. Тя наистина се е справила с отглеждането на дъщеря ни чудесно. Не знам дали разбираш как се почувствах, като разбрах, че ме е лъгала.

— Разбирам те, но всъщност тя не те е излъгала, Нейт — каза Патрик, изоставяйки ролята на адвокат на дявола. — Мисля, че тя просто... не ти е казала.

— Може би. Хайде да сменим темата.

— И без това трябва да тръгвам. — Патрик се изправи и сложи ръка на рамото му. — Нейт, спомняш ли си онази нощ в болницата, когато ми каза, че имаш нужда от опора? И сега е така. Но аз не мога да бъда тази опора. Обърни се към Ева.

— Още колко остава, мамо? — попита Аманда за стотен път. — Колко остава до къщата на татко?

— Още малко, миличка. Човекът от бензиностанцията каза, че почти сме стигнали.

Ева се усмихна на дъщеря си. Когато научи, че Нейт е неин баща, Аманда я засипа с въпроси. Очарователната приказка за изгубения и намерен татко се понрави много на малкото момиченце.

— Татко знае ли, че пристигаме?

— Не. Ще го изненадаме.

— Радвам се, че Нейт е мой татко. Харесвам го.

— Аз също, миличка. Затова съм го избрала за твой баща.

— И той ни харесва.

— Обича ни. — Зад уверения глас на Ева се криеше тревожно съмнение. Нейт обичаше Аманда, но дали обичаше нея? Щеше ли да се зарадва, като я види? Или това пътуване беше напразно? — Скоро ще видим — промърмори тя, когато спряха до пощенската кутия.

Тя се втрени в големия двуетажен замък и се почувства обезкуражена от силата и арогантността, която излъчваше. Облеченият с фланелка и джинси Нейт, когото познаваше, нямаше нищо общо с този дом. За момент се почуди какво прави тук.

— Това ли е къщата на татко?

— Да, това е твоето наследство, Аманда. — „Нещо, което никога не бих могла да ти дам, колкото и да работя.“ — Аманда, почакай! — извика тя, но детето вече беше слязло от колата и тичаше нагоре по стълбите.

Двойната врата се отвори и от къщата излезе прошарен слаб мъж. Аманда застина. Ева я догони с усмивка.

— Здравейте. Аз съм Ева Шеридан. Вие сигурно сте Дъсти?

— Точно така. — Около черните му очи се появили ситни бръчици. — А това сигурно е Аманда, защото Нейт каза, че е хубава като принцеса. И наистина е така.

Аманда се засмя и весело пое ръката на стареца. Ева влезе във фойейето.

— Нейт тук ли е? — попита тя нехайно.

— Не, не е тук — отвърна Дъсти с усмивка. — На път е към вашия дом, госпожице Шеридан.

— Моят дом! Но защо?

— Не мога да ви кажа точно. Но той е с мерцедеса, а в него има телефон. Влезте в кабинета и се разположете. Аз ще му се обадя.

Тя безмълвно последва съвета му. Защо ли Нейт бе тръгнал към дома ѝ? Дали поради същата причина, поради която и тя беше дошла? Въпреки предпазливия ѝ скептицизъм, сърцето ѝ се изпълни с надежда.

— Не се безпокойте — каза Дъсти, щом се появи със сребърен поднос и фини порцеланови чаши с кафе. — Вече сме приготвили стая за детето.

Сърцето ѝ натежа като олово. Досега не искаше да повярва, че Нейт ще изпълни заканата си. Но тези приготовления сериозно разклатиха илюзиите ѝ. Може би трябваше да си тръгне! Тя стана и седна отново. Не, този път няма да бяга.

Дъсти продължаваше да говори. Свързал се с Нейт и той щял да пристигне за по-малко от двацет минути. Без съмнение щял да кара като луд.

Ева хареса усмихнатото му набръчкано лице.

— Как реагира, като разбра, че съм пристигнала?

— Каза да стоите тук и да го чакате. Знаеш ли какво, Аманда, обзалагам се, че ще открием нещо сладко и дори играчки, ако ми помогнеш.

Ева кимна на въпросителния поглед на детето. Остана сама в голямата стая и отпи от кафето, което Дъсти бе донесъл. Мозъкът ѝ беше блокирал, а тялото ѝ се бе превърнало в топка от нерви. Сякаш измина цяла вечност, преди да чуе приближаващия се автомобил. Младата жена скочи на крака.

Нейт се появи на вратата и устата ѝ пресъхна. Двамата безмълвно впиха погледи един в друг. Преградите, които бяха издигнали помежду си, се сринаха окончателно. Краката ѝ се подкосиха и тя се облегна на канапето.

— Тръгнал си към моята къща.

— А ти дойде в моята.

— Защото и двамата не сме искали да унижим другия.

— И двамата имахме основания за гняв и обида — отвърна тя.

— Да. Съжалявам, Ева. Не исках да те нараня.

— И аз съжалявам. — Тя преглътна буцата в гърлото си. Трябваше да му се довери. — Обичам те, Натаниъл Райт. Ще те обичам дотогава, докато ме искаш, а дори и след това.

Устните му се раздвижиха, но звук не излезе. Не можеше ли да го каже? Лицето ѝ пребледня. Часовникът отмерваше безкрайните секунди.

— Ева, моя вечна Ева. — Той се отърси от сковаващия възторг и я грабна в прегръдките си. — Обичам те повече, отколкото можеш да си представиш. Когато ти го казах за първи път, всъщност те питах дали искаш да станеш моя жена... макар че може да не е прозвучало така. Сега те питам отново. Ще се омъжиш ли за мен?

— Да, ще се омъжа за теб. О, да! — Тя го целуна пламенно, после се отдръпна и зададе единствения въпрос, който помрачаваше щастието ѝ. — Кога реши да ми направиш предложение — преди или след като разбра, че Аманда е твоя дъщеря? Не че е важно. Вярвам в любовта ти. Просто искам да знам.

— Преди да науча за Аманда. Но ти си права. Това е без значение. Искам дъщеря си, но още по-силно желая майка ѝ. Аманда донесе светлина в моя живот. А ти? Ти си моят живот.

Когато устните им се сляха, сладката мъка на любовта се превърна в изпепеляващ огън. Това е вечната, животворна искра, помисли си Ева и се отдаде изцяло на страстта.

В този момент се чуха нетърпеливи стъпки. Нейт се откъсна от устните ѝ и погледна дъщеря си. Аманда спря пред него.

— Здравей, Нейт... — Тя се изчерви от смущение. — Искам да кажа, татко. Мама казва, че ти си моят татко и това е моята къща! А Дъсти казва, че като завали сняг, дядо Коледа паркира шейната на покрива и се спуска през големия комин!

В очите ѝ се криеха всички чудеса на света. Нейт тайно се удиви колко силно я бе обикнал за толкова кратко време. Но и това имаше обяснение. Щом погледнеше Аманда, той виждаше в нея малката и невинна Ева.

— Точно така, скъпа — сподавено прошепна той и коленичи до нея. — Радвам се, че съм твой баща, защото много те обичам.

— И аз се радвам. Мама също. Казва, че от всички татковци на света за мен е избрала най-добрия.

— Имаш късмет, защото Господ е избрал най-добрата майка за теб — рече Нейт, когато две малки ръчички доверчиво обгърнаха врата му.

С Аманда на ръце той погледна към Ева. В очите ѝ блестяха сълзи. За миг го обзе мъка. Проклетата злополука! Ако не беше тя, можеше да бъде с Ева при раждането на Аманда, а може би досега щяха да имат и друго дете.

— Нямах представа колко съжалявам за тези изгубени години.

— И аз, обич моя. Но всичко приключи. А утре...

— Утре.

Погледите им се срещнаха в мълчаливо разбирателство. Мъжът обърна гръб на миналото и подаде ръка на бъдещето.

— Татко, може ли да имам пони?

— Разбира се!

— О, господи! — изстена майката. — Започва се!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.